

SÁGA PROKLETÝCH

Hon na čarodějnice

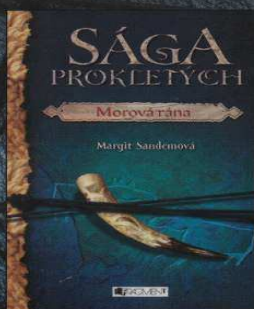
Margit Sandemová

FRAGMENT

SÁGA PROKLETÝCH

Světově proslulá Sága Prokletých! Druhá kniha této fascinující ságy líčí další osudy Silje a její rodiny stížené pradávnou kletbou. Zprvu poklidný život se náhle a dramaticky změní a všichni jsou opět na útěku. Hledání nového domova pro ty, kdo jsou stíháni světskými i církevními úřady, však vůbec není snadné. Ubrání se Silje a její rodina nástrahám inkvizice, pro kterou je i sebemenší jinakost záminkou pro mučení a zabíjení nevinných? Nechte se pohltnout silným příběhem, který oběhl celý svět.

FRAGMENT
čtení ■ radost ■ poučení
www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0747-2

9 788025 307472

SÁGA PROKLETÝCH

Napsala Margit Sandemová

FRAGMENT

Sága Prokletých – Hon na čarodějnice

**The Legend of the Icepeople 2
Witch Hunt**

KAPITOLA 1

Žádné varování před pohromou nepřišlo.

Žádné předzvěsti. Všechno se zdálo být v pořádku.

Vesla zaskřípala ve vidlicích pokaždé, když prolomila hladinu klidné vody. Tři děti, které seděly na zádi, neustále švitořily a jejich pronikavé hlasy se nesly po horském jezeře. Sol hovořila věcně jako obvykle; Dag klidně a trochu odměřeně; zatímco Livino vzrušené vyprávění pohádek – přirozeně – přehlušili ti dva.

Silje měla místo na prostředním sedátku a sledovala Tengela, jak vesluje. Upíral soustředěný pohled na děti a stále se strachoval, aby se jim něco nepříhodilo. Byly to zodpovědné děti, ničím nespoutané, ale ukázněné, a Silje věděla, že je opravdu nemusí tak bedlivě sledovat; přesto chápala, proč to dělá. Tady seděl muž, který kdysi žil prázdně a osaměle, ale teď zodpovídal za čtyři lidi, kteří na něm byli závislí, vážili si ho a dávali mu lásku, jakou si představoval jen v těch nejtajnějších snech. Byla na ně všechny tak pyšná – na svou malou rodinu.

Její manžel Tengel – obávaný vyvrhel. Jenom ona věděla, že jeho děsivý, ďábelský vzhled skrývá neuvěřitelně hodného člověka. Co se týče dětí, zahřálo ji u srdce, když na ně jen pomyslela. Sol, stále veselá a živá, je postavila před těžké rozhodování, protože byla potomkem zlého Tengela a byla nositelkou zvláštních dědičných sil. Dag byl světlavý, inteligentní snílek a nejmladší Liv ve všem napodobovala dva starší sourozence. Liv je v tolika věcech po mně, napadlo Silje. Stejně kaštanově hnědé, vlnité vlasy – ačkoli možná malinko víc do zrzava než ty moje – stejné plaché, výrazné oči a pohotový úsměv. Má také mou představivost, všude vidí trolly, vdechuje život stínům a všedním věcem, mluví se stromy... Ach, milé dítě, pokud půjdeš v mých stopách, tvůj život bude bohatý a rozmanitý, ale možná jsi příliš dobrosrdečná na to, aby ses vypořádala se vší bolestí, kterou s sebou život nese.

Nechtělo se jí otáčet a podívat se na děti. Vždycky ji trápilo, jak špatně jsou teď oblečené. Sol popraskaly na šatech všechny švy. Dag měl na sobě kabátek a kalhoty ušité z jedné Siljiny obnošené sukně a každý steh byl dokladem její nešikovnosti s jehlou a nití. Liviny tmavé, těžké vlněné šaty, ušité z Tengelových starých kalhot, představovaly naprosto nedůstojné oblečení, kterému se susedky nelítostně posmívaly. Silje se zastyděla pokaždé, když na to pomyslela.

Rozložili svou jedinou rybářskou síť a vraceli se ke břehu. K radosti všech mohly jet děti s nimi, protože byl tak vlhý letní podvečer.

Silje přelétla očima hory, které obklopovaly údolí Prokletých, právě je zalilo zlato zapadajícího slunce. Pohledem spočinula na trhlině mezi dvěma vrcholky.

„Víš, Tengele, často jsem uvažovala, jestli támhle nahoře vede cesta přes hory.“

Odložil vesla a pohlédl vzhůru.

„Ano, vede, a pár nás tamtudy *prošlo*. Přesto to nedoporučuji. Přivede tě na ledovec na druhé straně a dolů do přívětivější krajiny je to hrůzostrašná cesta.“

„Takže tys tam byl?“

„Ano, jednou, už dávno. A přísahal jsem, že už to nikdy neudělám.“

Lod'ka se dotkla dna a děti se začaly tlačit, aby byly první na břehu.

„Dávejte pozor!“ varoval je Tengel.

Žádná další slova nebyla potřeba. Vštípil jim neuvěřitelnou ukázněnost – ale byla to poslušnost, která odrážela lásku a vlídnost. Děti ho zbožňovaly.

Jenom Silje věděla, jak moc.

Každý z nich vzal něco, co ponese nahoru na kopec k chalupě. Děti se už dávno naučily, že pokud mají v téhle

divočině přežít, každý musí mít nějakou úlohu a tu musí taky plnit. Liv byla unavená, proto ji Tengel zvedl na ramena. Sol s Dagem šli vedle Silje, každý z jedné strany.

Sol vypadala zamyšleně. Její živá tvář, lemovaná tmavými kudrnatými vlasy, byla nezvykle vážná.

„Proč ti říkám Silje, zatímco Dag a Liv ti říkají mami?“ zeptala se.

Silje ji vzala za ruku. „To je dlouhý příběh. Vždycky jsi mi říkala Silje.“

Obě děti k ní netrpělivě vzhledly.

„Ostatní děti dnes mně a Dagovi řekli *bastardi*,“ oznámila Sol s očima vykulenýma v tázavém pohledu. „Co to znamená?“

Silje cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech. „Opravdu? Vůbec nemají právo to říkat.“

Zastavila se. „Dobrá!“ rozhodla. „Myslím, že jste oba dost staří, abychom vám řekli pravdu. Tobě je teď sedm, Sol, a Dagovi je skoro pět, ale myslím, že Liv to ještě nepochopí, jsou jí jen tři. – Tengele!“ zavolala.

Zastavil a otočil se. Už byli na svém pozemku a šli přes louku pod chalupou a hospodářskými staveními.

„Dneska naše děti nazvali bastardy!“

„Cože?!“

„Slyšel jsi dobře. Teď chtějí znát pravdu,“ odpověděla. Silje byla pobouřená, ale zároveň dychtivá jim všechno

povědět. „Vezmi Liv domů a já jim budu vyprávět celý příběh. Už jsou dost staří, aby to slyšeli, nemyslíš?“

Tengel zaváhal. Zamyšleně na ně pohlédl.

„Ano, bude to tak lepší. Přijdu za vámi, až dám tuhle holčičku do postele. – Pojd', Liv. Jsi tak ospalá, že už se ti klíží oči.“

Posadili se u potoka na staré špalky, kam dávali vychladnout vědra s mlékem. V pozadí tiše bublala a zurčela voda, když Silje začala vyprávět svůj příběh a děti seděly a hltaly každé její slovo.

„Nejdřív musím říct, že nejsem tvá skutečná matka, Sol, ani tvoje, Dag. Ale jsem matka Liv. Doufám, že vás to netrápí?“ dodala poněkud úzkostlivě. „Moc jsem se snažila, aby vám vaše skutečné matky nechyběly, a vždycky jsem vás oba velmi milovala – naprosto stejně jako miluji malou Liv. Tatínek to cítí úplně stejně.“

Nejdřív děti jen ohromeně seděly, ale pak se Sol zeptala plačtivým hlasem: „Takže Tengel není náš otec?“

„Ne. Je to otec Liv. Ty, Sol, jsi mu vždycky říkala Tengel.“

„Ale já ne,“ přerušil ji Dag. „Já mu říkám táta.“

„To je proto, že jsi byl mnohem mladší, když jsme si tě vzali. Sol už byla větší.“

Nešlo to moc dobře. Příběh se začínal nepříjemně zamotávat. Silje se pokusila celou pravdu znovu vysvětlit.

„Jde o to, že jsme s tatínkem chtěli, abyste byly naše děti, víc než...“

Sol ji přerušila.

„Takže, kdo je naše skutečná matka?“ zeptala se nejistým hlasem. „Vzali jste si nás jenom proto, že jste nás chtěli?“

To bylo pro Sol typické, prokouknout Siljino neobratné vysvětlení a jít přímo k jádru věci.

„Jistěže ne, drahoušku. Navíc každý máte jinou matku,“ pokračovala Silje. I když jí to připadalo velmi obtížné, věděla, že dělá správnou věc. „Sol – tvoje matka byla Tengellovou sestrou, takže on je tvůj strýc a Liv tvoje sestřenice.“

Sol seděla nehybně a zahleděná do dálky.

„A kde je teda teď?“

„Myslíš svou matku? V nebi, Sol. Je mrtvá. Zemřela na hroznou nemoc, které se říká mor. Zemřel na ni i tvůj otec a tvoje sestřička Leonarda. Samozřejmě si nic z toho nepamatuješ, protože ti byly teprve dva roky, když jsem tě našla. Byla jsi úplně sama stejně jako já. Proto jsi to nebyla jen ty, kdo potřeboval mě – já tě taky potřebovala. Angelika bylo jméno, které ti dala matka.“

Sol na Silje upřeně hleděla a pak se jí rozzářila tvář. Vždycky byla pyšná na své jméno, Sol Angelika, a teď ji potěšilo, že ví, proč dostala to druhé.

Silje se snažila soustředit, ale zatoulala se v myšlenkách, když se zahleděla na dívčiny šaty. Příliš krátké rukávy, dlouho už jí nevydrží. Látka už se na některých místech skoro trhá a ona nemá vůbec nic, z čeho by ušila nové.

Přinutila se vrátit k probíranému tématu.

„Tvoje matka byla velmi krásná, Sol. Velmi, velmi krásná. Měla vlasy černé jako uhel a vlnité, přesně jako tvoje, a také krásné tmavé oči.“

Děvčátko mlčelo, ale oči se mu zalily slzami.

„Ale tvoje oči jsou světlejší,“ dodala honem Silje. „Víc zelené a dožluta – skoro jako Tengelovy.“

Znamení, že patříš k těm vyvoleným, potomkům původních Prokletých, pomyslela si Silje hořce. Ach, moje drahé děti, co z vás všech bude?

„A co *moje* matka?“ ozval se Dag. „A otec.“ Jeho hlas zněl trochu vyčítavě, jako by ho Silje s Tengelem o něco připravili.

Tohle bylo složitější. Nemohla mu říct, že ho matka odložila v lese a chtěla ho nechat zemřít.

„Tvoje matka,“ začala s mírným úsměvem, ale pak počkala, než k nim Tengel neslyšně dojde přes louku, která už byla provlhlá večerní rosou. Posadil se k nim a Dag mu okamžitě vyšplhal do náručí, jako by se potřeboval ujistit, že skutečně má otce.

„Tvoje matka, Dag, byla urozená žena,“ pokračovala Silje. „Šlechtična – baronka. Neznáme její jméno ani nevíme,

jestli ještě žije – nebo kde žije. Víme jen, že se jí stalo něco velmi zlého a ona tě ztratila. Nevím, jak se to stalo, vím jenom, že jsem tě našla...”

Obě děti se naklonily dopředu, protože dychtily slyšet víc. Musela pokračovat.

„Byla to zvláštní noc, děti. Strašlivě mrzlo a nebe nad Trondheimem osvětlovaly ohně. Celou moji rodinu mi vzal mor a byla jsem na světě sama – hladová, unavená a bez domova. Pak jsem našla tebe, Sol, vedle mrtvého těla tvojí matky. Vzala jsem tě s sebou, protože ses mi líbila a já ti chtěla pomoci. Nechtěla jsi svou maminku opustit, ale zemřela bys taky, kdybys u ní zůstala. Takže chápeš, proč jsem tě musela vzít s sebou, že?“

Sol vážně přikývla.

„Syver je mrtvý,“ oznámil Dag vážným, strohým hláskem, který prozrazoval jeho důvtip. „Měli ho celou zimu v kůlně. A Inga taky – a Svein. Pak je pochovali.“

Tengel přikývl. „Ano. Letos přišla velmi krutá zima. Ale už víte, co to znamená, být mrtvý, že?“

Děti zamumlaly „ano“ a pak se otočily zpátky k Silje, aby slyšely víc z jejího příběhu.

„Který statek se jmenuje Trondheim?“ vyptával se Dag.

„Trondheim není statek,“ vysvětlila mu Silje. „Je to velké město – tam venku.“

„Kde venku?“

„Za těmihle horami.“

Chlapec na Silje zamračeně pohlédl. „Za těmihle horami ještě něco je?“

Silje s Tengelem na sebe ohromeně pohlédli. Tohle nečekali.

„Je tam celý široký a daleký svět,“ prohlásil Tengel opatrně, znepokojený směrem, kterým se rozhovor začal ubírat. „Ale to si necháme na jindy. Teď poslouvejte Silje.“

Přes jezero se k nim donesl křik nějakého vodního ptáka, pravděpodobně potáplice; podél okraje vody už začala stoupat mlha. Přesto v takový krásný letní večer nikdo nevnímal čas.

Silje úzkostlivě pohlédla na Tengela. Co ho to dnes trápí? Posledních pár dní je jakoby duchem nepřítomný. Jako by něčemu naslouchal. Proč má v očích ten pohled plný obav? Zнала svého muže dobře a rozuměla jeho schopnosti vycítit nesoulad v chodu světa kolem něj. Jako by se objevilo něco, co už bylo mimo jeho chápání a to ji trochu vyděsilo. Odvrátila od něj pohled.

„A pak, Sol,“ pokračovala, „jak jsme spolu šly dál, jsme našly Daga. Byl sám, stejně jako my, ale byl o tolik mladší.“

Silje se neopovážila říct, *jak* malý tehdy byl – že měl ještě pupeční šňůru! Nikdy se nesmí dozvědět o nepopsatelném zločinu své matky.

„Vlastně jsi to byla ty, Sol, kdo ho slyšel plakat. Díky tobě je dnes Dag naživu.“

Děti na sebe zvědavě hleděly a uvažovaly o tom, co právě slyšely. Něžně, zlehka se jejich ruce posunuly blíž k sobě, dokud se nedotkly – pak se jejich prsty propletly.

Nejčastěji si spolu hrají Dag a Liv, uvažovala Silje. Sol je až příliš proměnlivá, příliš tajemná, než aby trávila čas s mladšími dětmi.

Nicméně nikdy nebylo pochyb o tom, že jsou si všichni oddaní, zvláště proto, že drsné podmínky ve zdejší divočině mezi nimi pomohly vytvořit pouto důvěry.

„A tak jsme všichni tři šli dál – no, Dag samozřejmě ne; nesla jsem ho – a neměli jsme ponětí, kam půjdeme nebo kde bychom mohli najít jídlo, teplo nebo úkryt. A najednou se objevil Tengel. Nikdo z nás ho nikdy předtím neviděl...“

Zamrazilo ji v zádech, když si vzpomněla na události té noci. Jak poprvé potkala Tengela. Šibenice, popravčí, vojáci, zápach pohřebních hranic... Sedla si zpříma a narovнала se v ramenou, jako by se tu vzpomínku snažila setřást.

„Tengel se o nás postaral.“ Její hlas byl plný lásky. „Dal nám všechno, co jsme potřebovali, a od té doby jsme všichni zůstali spolu – jako taková malá rodina...“

Tengel se nostalgicky usmál. Neřekl nic o své vlastní osamělosti, která byla mnohem zoufalejší než ta jejich. Zatímco Silje a děti trpěly samotou, kterou jim způsobily okolnosti a potřeba přežít, ta jeho byla jako hluboká rána,

která se nikdy nezahojila. Protože byl tak jiný než ostatní lidé, neustále si uvědomoval, jak se ho každý straní. Dokonce i teď ho sužovalo pomýšlení na první setkání se Silje a Sol – způsob, jakým obě ucukly před jeho ohromným, tajemstvím zahaleným a děsivým vzhledem. Bylo pro něj tak těžké na to setkání zapomenout. Vzpomínka na Siljiny zranitelné, nevinné oči ho pronásledovala v jeho samotě a přitahovala ho k ní. Chtěl snad chránit její nevinnost jen proto, aby ji později poskvřnil on sám? Ne, to by si křivdil, protože on ji skutečně chtěl chránit – nezištně a velkoryse. Jeho odhodlání se zhroutilo, až když si uvědomil – ke svému naprostému úžasu – že *ona* je hluboce přitahována k *němu*.

Ach, bylo to báječné období, plné touhy a bolesti, zlých předtuch a přání, když se každý z nich snažil pochopit pocity toho druhého. Stále věděl, že mu osud nařídil, aby se bránil půvabu žen, ale přesto, jak by mohl odolat Silje?

Znovu začal vnímat její hlas. Tyhle myšlenky mu proletěly hlavou tak rychle, že mu neuniklo nic z toho, co řekla.

„Pak se narodila Liv. To si pamatuješ, že Sol?“

„Ano. Když jsi byla nemocná.“

„Přesně tak.“ Odmlčela se a pak pokračovala: „Jestli chceš, můžeš nám říkat máma a táta, Sol. Cítíme se jako tvoje skutečná rodina a také bychom jí byli, kdyby to bylo možné.“

Dívka o tom chvíli přemýšlela. „Myslím, že bych mohla,“ řekla a rozumně přikývla, „ale nemyslím, že bych z toho měla dobrý pocit, protože jsem zvyklá vám říkat Silje a Tengel.“

„Chápu – a co víc, vždycky jsme spolu jednali jako přátelé – dělili se. Víš, žes mi vždy byla velkou oporou, že?“

Sol nenuceně vylezla Silje na klín a pevně ji objala. Silje se usmála na Tengela. Přijala je jako rodiče.

Dag vypadal vážně – stísněně – ale jeho podlouhlá, úzká tvář byla tak typicky šlechtická, že jeho výrazu propůjčovala skoro komický ráz.

„Hledala mě moje matka?“ zeptal se sklesle.

To byla těžká otázka.

„To nikdo neví,“ odpověděl mu Tengel. „Víme jen, že jsi měl na šatech vyšitý šlechtický erb, a proto věříme, že jsi možná baron nebo tak něco. *Snažili* jsme se najít tvou matku, Dag, ale myslím, že už není naživu.“

„Zemřela na mor?“

„Velmi pravděpodobně. Což by vysvětlovalo, proč ses jí ztratil. A tvůj otec je jistě také mrtvý.“

Bylo nejlepší mu to tak říct. Všechny důkazy napovídaly, že Dagova matka nebyla vdaná a že byl plodem krátkodobého vztahu. Tak či onak, zdálo se, že Dagovi se ulevilo.

„Moje skutečná matka a otec jsou mrtví,“ zamumlal smutně.

„Moji taky,“ pípla Sol a uronila slzu – ale to spíš proto, že si libovala v melodramatu.

„Doufám, že s námi oba budete chtít dál bydlet. Zůstanete u nás, že?“ zeptala se Silje tiše a cítila nemalou úzkost.

Obě děti vážně přikývly.

„Rodiče ostatních dětí se pořád hádají,“ poznamenal Dag svým rozvážným, předčasně vyspělým způsobem, „jako by se ani neměli rádi. Vy dva se nikdy nehádáte. Zdá se, že se resk... reps...“

„Respektujeme?“ dokončil za něj větu Tengel. „Ano, tím si můžeš být jistý.“

Jeho milující pohled se střetl se Siljiným a ona věděla, že vidí vášeň v jejích očích.

Silje tu noc zůstala dlouho vzhůru. Když rozsvítili jednu ze vzácných smolných loučí, vytáhla svůj deník – ten, co jí před tolika lety dal malíř Benedikt. Už v něm zbývalo jen pár čistých stránek – a ona měla jen chabou naději, že by tady v horách sehnala další.

Záznam zahájila slovy: *Dnes sme řekly dětem o jejich původu...* a jako vždy byl její pravopis beznadějně zoufalý.

Když dopsala, zhasla louč a vyšla ven na dvůr. Blížil se letní slunovrat a údolí bylo zalité kouzelným, pableskujícím

světlem, jaké je možné spatřit jenom za severské letní noci. Mlha z jezera se rozšířila přes louky, kde se vznášela jako tančící elfové, a pronikavý křik potáplice se dal snadno zaměnit za pláč vodní víly nebo duší ztracených dětí. Vánek zlehka pohnul trávou a vytvořil Silje kolem nohou neviditelné víry, občas zakvílel, když si našel cestu do koutů a skulin ve starých budovách – Silje si představovala, že je to pištění malých nezbedných trollů, nebo jiných nadpřirozených bytostí.

Za hliněnou zdí se vlekl starý kůň s prohnutým hřbetem zpátky na svůj statek. Že by byl očarováný?

Je to tady skoro nesnesitelně krásné, přemýšlela, a přesto to tady tak nesnáším! Ten pocit, že jsem tu uvězněná. Miluji Tengela a miluji svou rodinu, ale celým svým srdcem si přeji, abychom Údolí Prokletých opustili. Nemám nic společného s těmihle omezenými lidmi. Naše děti nazývají bastardy a Tengela čarodějem, d'áblem, kouzelníkem a mnohými dalšími nelichotivými slovy, ačkoli jim nikdy neublížil. A to jistě i proto, že nikdy nevyužívá síly, o kterých vím, že je má. Přesto stále zůstává vyvrhelem v očích mnohých svých příbuzných. Aspoň že je tu pár těch, kteří nás přijali, a díky Bohu za ně!

Naše nejlepší přítelkyně Eldrid, Tengelova sestřenice, opouští údolí. Její manžel se chce usadit tam venku a doufá, že lidé už zapomněli na jeho spojení se vzbouřenci. Kéž bychom mohli jet s nimi! Cítím, že život tady z nás vysává

energii. Nevíme nic o tom, co se děje za horami, a kvůli hladu a nemocem, které tu máme, jsme nemohli poslat nikoho, kdo by pomohl Benediktovi a jeho lidem. Taky bych opravdu ráda aspoň jednou v životě viděla krále, ale ten stejně nikdy do Norska nejezdí...

Zjišťuji, že můj vlastní jazyk začíná být chudší a stále více se podobá omezené řeči Prokletých. Zkoušeli jsme učit Sol a Daga, ale nejen že se dostáváme na hranice svých možností, ale také pomalu zapomínáme to, co jsme se sami naučili. Vím, že Tengel také touží odejít, protože se mi s tím mnohokrát svěřil, ale nevystavil by naše životy nebo našich dětí nebezpečí. Hned by nás chytili, kdybychom se odvážili ven z údolí, a moji milovaní by byli odsouzeni k mučení a lámání na skřipci. Tengel a Sol kvůli svému vzhledu nikdy nedokážou zatajit svůj původ a spřízněnost s prvním Tengelem, zlým duchem Prokletých.

Dlouze, smutně si povzdechla.

Ty zimy... Jak je nenáviděla a bála se jich. Všechno zmrzlo, včetně jídla v jejich spíži, a oni žili v neustálých obavách, že dojdou zásoby. Nedostatek jídla poslední zimu pronásledoval Silje jako noční můra. Ten popletený pohled v očích dětí, když šly večer do postele stejně hladové, jako když to ráno vstaly. Bochník chleba, který nazdobila na vánoce – to bylo ten den jejich jediné jídlo...

Když pomyslela na to, kolik takových zim by ještě mohlo v následujících letech přijít, cítila, jak se jí svírá hrud' úzkostí.

Začalo se jí zmocňovat nutkání utéct pryč, kamkoli, nechat všechno za sebou a nemuset se už dál bát. Chtěla jenom, aby její nejbližší a nejdražší byli zdraví a v bezpečí.

Několikrát se zhluboka nadechla, aby se přestala dusit.

Kdykoli se u dětí projevila sebemenší známka nějaké nemoci, byla celá bez sebe strachy, že by mohly zemřít, a přesto se neodvážila před nikým dát najevo, jak moc ji to trápí.

Jarní tání se rozléhalo údolím s hrozným nářkem lámajícího se ledu, zatímco večer se cítila sklíčená a toužila po...

Vtom se jí něžně dotkl Tengel a trochu ji vylekal.

„Viděl jsem, že tvoje postel je prázdná,“ promluvil tiše.

„Jaké myšlenky tě přivádí takhle samotnou sem ven?“

„Ach... nic důležitého,“ odpověděla vyhýbavě.

„Vím, o co jde, nemusíš mi to říkat. Chtěla bys odejít z údolí, že?“

„Tengele, nesmíš si myslet, že jsem někdy litovala...“

„To si samozřejmě nemyslím. Vím, že jsi tu šťastná...“

„Ano. Velmi!“ ujišťovala ho.

„... ale teď, stejně jako já, začínáš být netrpělivá, omezuje tě zdejší způsob života.“

Silje mrzutě mávla rukou.

„Kdybychom nebyli *nuceni* tu zůstat, milovala bych tohle údolí celým srdcem,“ podotkla zamyšleně. „Život by byl dokonalý, kdybychom tu trávili jen léta, ale mám vztek, že si

nemůžeme vybrat. Tolik mě to dráždí. Já... Vlastně tohle místo současně miluji i nenávidím, Tengele.“

„Ano, moc dobře znám ten pocit. Když jsem byl pryč, toužil jsem být tady, ale jakmile jsem se vrátil, chtěl jsem zase být pryč. Ale teď je to...“

Zmlkl.

Silje na něj láskyplně pohlédla. „Máš starosti. Vidím to na tobě už několik dní. Přišlo mi divné, že si nechceš nechat žádná z Eldridiných zvířat, i když nám nabídli, že nám je dají. Díky tomu jsem si myslela... a doufala. Nemůžeš mi říct, co se děje, Tengele?“

Noční vítr mu rozčepýřil černé vlasy.

„Nevím,“ odpověděl pomalu, „skutečně nevím, co to je. Slyšela jsi to smutné kvílení větru? Neslyšíš, jak tráva bojácně šumí nebo jak sténají domy?“

„Víš, že já tyhle věci neslyším,“ usmála se. „Ale Sol něco cítí. Je nějak popudlivá a má takový nepřítomný pohled.“

„Ano, všude kolem cítím velké nebezpečí. Tahle myšlenka mě pronásleduje a trýzní. Kéž bych věděl, proč ten pocit přichází.“

Silje pečlivě volila slova a poznamenala: „Myslím, že jsi *nechal* Eldrid vzít si všechna zvířata s sebou, aby na nás nějaká čekala tam venku.“

„Možná,“ řekl roztržitě. „Nevzpomínám si, na co jsem myslel, i když možná jsem jejímu manželovi řekl, že *pokud* bychom měli přijet za nimi...“

„Ach, Tengele.“

Honem pokračoval: „No, lidé, kteří se stěhují do jejich staré chalupy, nám dají mléka, kolik budeme chtít, takže teď opravdu nepotřebujeme žádný dobytek.“

„Ano, jsou to myslím dobří lidé, ale moc se mi nelíbí jejich děti. Spolu s ostatními z údolí pohrdají těmi našimi,“ ozvala se Silje s bolestí v hlase. „Říkají jim hroznými jmény, jak jsi slyšel dnes večer, a co hůř, jejich rodiče jim nedovolí hrát si s nimi. Tolik mě to rmoutí, Tengele.“

Skrz zaťaté zuby procedil: „Bojí se Sol, že? Ach, dobře si pamatuji, že se mi to jako dítěti taky stávalo! Vždycky jsem byl všemi přehlížený a obávaný.“

„Sol je nebezpečná,“ zašeptala Silje. „Pamatuješ, co udělala, když sousedčina dcera kopla Liv?“

Tengel se zachvěl. „Nemluv o tom. Má v sobě opravdu děsivé síly.“

„Vyrobita panenku, která vypadala jako ta dívka, a držela ji nad ohněm. Tentýž den se ta holka spálila o žhavé uhlíky a hrozně trpěla.“

„Dokud se mi nepovedlo zneškodnit to kouzlo,“ dodal Tengal zachmuřeně.

„Ano, ale jak ji takové věci vůbec napadnou?“

Tengel se zhluboka nadechl. „Chceš vědět, co jsem zjistil?“

„Co? Děsíš mě.“

„Víš, jak Sol často někam zmizí, a my si myslíme, že si hraje venku? Chceš vědět, kde je? Se starou Hannou!“

„Ach, ne,“ zasténala Silje tlumeným hlasem. „Je pravda, že Hanna měla vždycky Sol ráda – a Liv také, protože ji pomohla přivést na svět. Kdykoli neseme jídlo pro ni a pro Grimara, vždycky jim říká ‘moje děvčátka’. Zdá se, že Dag ji tolik nezajímá.“

„Jsem rád, že dívky pro Hannu vždycky tolik znamenaly, ale taky mě to děsí. Nelíbí se mi, že tam Sol chodí sama.“

„Myslíš si, že ta stará čarodějnice... Sol učí?“

„Obávám se, že by mohla. Ví, že Sol má nějaké síly, o tom nemůže být pochyb.“

„Ale to je strašné!“

Stála zády opřená o zeď chalupy. Tengel se naklonil dopředu a pohládl ji po ramenou.

„Nejdražší Silje, jaký osud jsem ti to připravil?“

„Ted’ přestaň vést takové řeči. Nikdo mi nedal tolik štěstí jako ty. Když nejsem s tebou, třeba jen hodinu, hned se mi po tobě začne stýskat.“

„Nebylo ti víc než sedmnáct, když jsem si tě vzal. Ted’ ti je dvacet jedna a všechny ty roky se s námi lopotíš. Přesto stále vím, že tvůj osud leží jinde – ne v každodenní jednotvárnosti a těžké práci v prosté chalupě.“

„Doufám, že si nemyslíš, že moc reptám. Víím, že jsem stále bídná hospodyně. Děti vyrůstají z šatů a bot tak rychle, že mě bolí, když jim nedokážu zajistit nové. Nemám ráda

domácí práce a cítím se unavená, jen na ně pomyslí, Tengele. Ty to víš. Trápí mě, že umím utkat látku, ale už z ní nedokážu správně ušít šaty pro děti. Stejně na tom nesejde. Zima zahubila všechny ovce v údolí, takže nebude vlna na přízi. Hrozně se Sol pošklebují, že nosí ten starý plášť, který jsem jí vloni záplatovala – a jak často zapomínám vyprat šaty a... Ach, promiň, že si zase stěžuji – to jsem nechtěla.“

Jeho něžný úsměv prozrazoval bezmezný pochopení, ale také bezmoc. Vtiskl jí polibek do vlasů.

„Myslíš, že ti nerozumím? Že nevím, jak moc toužíš něco tvořit nebo malovat obrazy? Nebo že v noci, když už jsme všichni v posteli, píšeš do své knihy?“

„Ty víš o mých zápiscích?“ zeptala se užasle.

„No ano. Vím taky, kam si ji schováváš – ale nikdy bych si ji nedovolil číst. Nikomu jinému o ní nesmíš říct! Mladá žena, která píše knihu – tak *to* je skutečně dílo satanovo. V mžiku by tě upálili na hranici.“

„Na světě je tolik zla! Zapomínám, jak nás před ním tohle údolí chrání,“ řekla překvapeně, jako by to byl nějaký objev. „Opravdu by mi nevadilo, kdyby sis ji přečetl,“ pokračovala honem. „Jednou v noci jsem si ji pročetla a každá strana je naplněná láskou k tobě a celé mé rodině.“

„Ráda píšeš, že?“

„Ano! Psaní mi dává prostor dýchat. A co víc, když čtu, co jsem vytvořila, překvapuje mě, jak dobře je to napsané.“

„To mě vůbec nezaráží. Mluvíš moc dobře, ne jako ostatní lidé tady v údolí. Začínáš ve mně vzbuzovat zvědavost. Moc rád bych se na ty tvé poznámky podíval.“

Zasmála se v rozpacích, a přesto potěšená a povzbuzená jeho slovy.

„Ach, jsem si jistá, že je tam chyba na chybě,“ odpověděla. „Nikdy jsem se pravopis pořádně neučila – prostě píšu slova tak, jak je slyším... Tengele! Co to děláš?“

Rukama začal přejíždět po jejím těle a s chraplavým chechtotem ji silněji přitiskl ke zdi.

Stále opojená myšlenkou, že by se mohl rozhodnout odejít z údolí, se Silje vůbec nesnažila bránit.

Tváří se jí otřel o čelo. Tengel byl vždycky hladce oholený. Věděla, že si dobře uvědomuje jejich šestnáctiletý věkový rozdíl, a nechce vypadat starší, než je. Plnovous by příliš zvýraznil rozdíl mezi nimi.

„Opravdu bychom měli dohlédnout také na Benedikta a jeho statek.“ Pokračovala ve snaze využít výhodu teď, když vycítila, že se jeho názor na stěhování změnil. „Velmi se o ně bojím.“

„Ano, ano, já vím,“ mumlal Tengel nepřítomně. „Kéž bych se jen uměl rozhodnout, co by bylo nejlepší – dostat nás všechny odsud, nebo zůstat. Víš, že za těmi horami není místo, kde bychom mohli žít.“

Dotek konečků jeho prstů ji šimral; tohle vzrušující mravenčení jí vysílalo slabé chvění do celého těla. Její tělo

začalo reagovat na to, jak chvění narůstalo a soustředilo se v jednom bodu.

Jak to, že její vášně pro tohoto muže, který v očích druhých vypadal tak děsivě, nikdy nezeslábla? Nemohlo to být jenom proto, že jako muže ho příroda štědře obdařila – tohle nemohla vědět, když se poprvé setkali. Ne, skoro stačilo se na něj podívat, aby ji zaplavila naléhavá touha, která ji zanechala zesláblou a vydala mu ji na milost.

Najednou měla velké potíže soustředit se na svůj tok myšlenek.

„Ale co Benedikt? Nemohl by nás někde nechat bydlet?“

„Ani nevíme, jestli je ještě naživu, a ta příšerná ženská Abelone by s námi byla rychle hotová. Ne, Silje – mnohokrát jsem uvažoval o tom, že bychom odsud měli odejít, ale nebezpečí je tak vysoké, že si ho netroufnu podstoupit.“

Siljin hlas začínal být tlumený. „Ale další zimu, jako byla tahle poslední – myslím, že nevydržím.“

„Ano, já vím. O tom jsem přemýšlel.“

Ted' už byly jeho rty všude – na jejím čele, spáncích...

„Co to děláme?“ zasmála se a jen stěží dokázala popadnout dech. „Jsme rozumný starý pár a jsme svoji už léta! Ale je tak vzrušující být tady venku.“

Vyhoupala se na nízkou zídku chalupy a vytáhla si sukně. Okamžitě ji chytil za boky a přidržoval horkýma, zvědavýma rukama. Jeho polibek byl hluboký a jako by měl trvat navždycky.

„Tohle vůbec nejsi ty, Silje,“ zašeptal jí bez dechu do ucha. Byl příjemně překvapený její nečekanou vstřícností. „V posledních letech jsi byla tak... no, tak váhavá.“

„Možná byla,“ souhlasila a překvapilo ji, že ještě neuhodl, co vězí v pozadí její dychtivé vášně. Hladila ho po těle, až ho nakonec zavedla do sebe a zalapala po dechu očekáváním. „Nechtěla jsem, ale bála jsem se.“

Tengelovy pohyby byly pomalé a něžné. „Já vím. Bojíš se znovu mít dítě, to je jasné. Já se toho bál ještě víc.“

„Vzpomínka na Livino narození je ten nejhorší zážitek mého života,“ zašeptala. „Nechtěla bych tím projít znovu.“

„Chápu,“ oddechoval. „Ale byli jsme opatrní – a vycházelo to.“

„Hmmm,“ zamumlala. Ten zvuk mohl znamenat cokoli, nebo také nic.

Když mu přitiskla vlhké rty na krk, znovu se oživily Tengelovy vzpomínky na jejich první vášnivý rok. Přitiskl ji víc ke zdi, zvedl jí nohy a obtočil si je kolem pasu.

S rozpačitým smíchem Silje zašeptala: „Tvé kopí mě probodlo – připíchlo ke zdi – to je oběť mé nespoutané touze.“

„Ach, takové vzletné obraty!“ zazubil se, ale ta slova ho vzrušila a potěšila.

Silje zavřela oči, neschopná promluvit, a tvář jí rozjasnil lehký, lenivý úsměv. Tengel se na ni podíval a viděl, že po

něm touží. Už dlouho nepodlehla svým touhám tak nespoutané jako teď a on začal přemýšlet...

Pak ale náhle přestal, protože se temné trámy chalupy jako by zastřely mlhou a zaplavil ho ten známý, dokonalý pocit závratí. Teď v něm zuřila nesnesitelná potřeba, které se nakonec vzdal, zcela vyčerpaný a bezmocný.

„Ach, Silje,“ zašeptal. „Silje, Silje – moje milovaná květino. Jak to, že někdo tak drobný, tak křehký, může být tak přitažlivý? To je jistě nějaký druh kouzla.“

Eldrid odešla z Údolí. Ona a její manžel opustili domov tunelem pod ledovcem, vzali s sebou všechny svůj majetek a vedli stádo dobytka vstříc nejisté budoucnosti v nepřátelském světě.

Silje plakala, když odjeli.

Později ten večer se zeptala Tengela: „Proč sis nechtěl nechat žádná jejich zvířata? Stejně nám právem patří. Pověz mi skutečný důvod!“

Děti si hrály venku. Tengel seděl a spravoval rybářskou síť, zatímco Silje sklízela stůl po večeři.

Povzdech si. „Víš, že nerada slyšíš, když mluvím o takových věcech.“

„Ale tentokrát to chci vědět.“

„Jak si přeješ, ty paličatá holko. Cítím zase takovou... zábranu.“

„Zábranu? Aha, chápu. Něco uvnitř tebe tě nutilo odmítnout, když ti Eldrid nabídla, že ti tu nechá nějaká zvířata.“

„Ano. Nikdy jsem to necítil tak silně jako tentokrát. Proto jsem je nechal odejít.“

„Přesto stále nechceš opustit Údolí?“

„I kdybych chtěl, nejdřív bych musel jet pryč sám a pečlivě vybrat místo, kde bychom mohli žít. Ale takové místo není, má nejdražší. Potomci zlého Tengela jsou pronásledováni všude. Je to tak beznadějně!“

„Vím, jak se cítíš,“ přitakala Silje tiše.

Kradmo se na něj podívala. Skutečně nic neví? Nevycítil její stav?

Celým srdcem doufala, že ne.

Tolik se bála – bála se o svůj život – ale víc měla strach z toho, že Tengel zjistí, co se děje. Po tom strašném, těžkém porodu Liv přísahal: *„Už nikdy! Nikdy – nikdy! Pokud se to stane znovu, Silje, zabiji to nenarozené uvnitř tebe, rychle a bezbolestně jedním ze svých lektvarů. Příště ti to nebude nic platné prosit za dítě!“*

Nemohla popřít, že pečlivě a úzkostlivě zkoumala každé jídlo, jestli do něj nenasypal nějaký prášek, ale očividně nic netušil. Dokonce ani když se oné noci milovali venku na dvoře, mu nedošlo, proč hodila opatrnost za hlavu, i když byl překvapený její nevázaností.

Samozřejmě si uvědomovala, že je to šílené, snažit se v sobě žít tenhle nový život!

Věděla, že by se z něj mohla stát nestvůra, napůl lidský potomek prvního Tengela – mutant jako Hanna nebo Grimar – nebo ještě hůř, jako ta žena dole u jezera. Silje ji viděla jenom jednou, když Eldrid chtěla, aby jí donesla nějaká vejce a sýr. Když Silje odešla, byla skoro ochromená strachy kvůli zjištění, že může existovat něco tak primitivního, tak nepopsatelného. Tu ženu obklopovala aura naprostého zla. Ačkoli už nežila, díky tomuhle zážitku si Silje uvědomovala, jak málo jsou Tengel se Sol poznamenáni svým zlým dědictvím – i když jejího muže většina lidí pokládala za ohavného a děsivého. Takový ovšem nebyl v jejích očích.

Panovala tu ještě jedna nejistota.

Silje by pravděpodobně nepřežila další porod a tahle obava byla v Tengelově očích na prvním místě. Poprvé ji naštěstí zachránila Hanna, ale kdyby se měla pokusit porodit jednu z těch „bytostí“ – takovou, která by měla Tengelova výjimečně široká, hranatá ramena – nemohla by to přežít. Tengelova vlastní matka vykrvácela, jakmile ho přivedla na svět, i když matka Sol porod přežila, možná proto, že Sol byla útlejší. Přesto i ona měla nezaměnitelné známky dědictví, které v sobě nesla. Ta strašná síla čarodějnictví a její tvář s kočičíma očima okamžitě prozradily její původ.

A to si Silje myslela, že tuhle malou dívku vezme zpátky do Trøndelagu, kde byli Prokletí nemilosrdně stíháni!

Eldrid bude v pořádku. Ona nevypadala nijak nápadně a nepatřila k těm vyvoleným, i když byla přímým potomkem zlého Tengela. Liv také nenesla žádné známky toho strašného rodu.

Ale co Silje věděla o dítěti, které teď uvnitř ní rostlo?

Už to byly skoro čtyři měsíce. Skrývat své těhotenství před Tengelem bylo těžké, ale naštěstí tentokrát netrpěla takovými záchvaty nevolnosti jako poprvé. Zatím to bylo snazší, ačkoli brzy, velmi brzy na ní začne být její stav vidět.

O dva dny později měli návštěvu. Byla jak nečekaná, tak znepokojivá. Přišel se na ně podívat muž, který nikdy nevkročil za hranice svého vlastního statku a který je nikdy předtím nenavštívil. Jeho příchod naplnil Silje děsivou předtuchou.

Co by to mohlo znamenat?

KAPITOLA 2

Nejdřív Silje netušila, kdo se to pachtí nahoru do kopce, ale když se shrbená postava přiblížila, konečně ji rozpoznala. Už viděla tu škaredou hlavu s bradavicemi a s odstávajícíma ušima, která jí připomínala přerostlý turín.

Nemohl to být nikdo jiný než Grimar.

Silje se bála nejhoršího, když se uklonila a přivítala příbuzného Tengela a Hanny. Pozvala ho do chalupy, ale on zakroutil hlavou.

„Hanna mně nakázala, abych sem zašel,“ zabručel, zatímco stál na dvoře a vypadal jako hromada špinavých hadrů. „Chce s váma mluvit... Se všema!“

„Díky,“ odpověděla Silje klidně, ačkoli v ní tohle nečekané pozvání vyvolalo obavy. „Bude nám potěšením ji navštívit.“

„Nebude tam žádný pohoštění,“ dodal honem.

„Jistěže ne. Když je stará matka Hanna upoutaná na lůžko.“

„Tengel a chlapec sbírají venku v lese dříví a zanedlouho se vrátí. Dívky a já si vezmeme nějaké lepší šaty. Nesednete

si na chvílku, strýčku Grimare, a nedáte si mezitím něco k jídlu? Můžeme pak jít všichni společně.“

To ohavné stvoření, jehož šaty mohly být dost dobře vyrobené z napůl shnilé, plesnivé látky, držící pohromadě pavučinami, zaváhalo a pátravě na Silje pohlédlo. Jeho užaslý výraz prozrazoval překvapení: „*Ty mě zveš do svého domu? To ještě nikdy nikdo neudělal!*“

„No, to bych myslím moh,“ zamumlal a došoural se dovnitř, doprovázený pronikavým zápachem.

Dřív, než stačily pronést nějaké nevhodné poznámky, nahнала Silje dívky do zadního pokoje, aby si oblékly své „*nedělní zástěrky*“: ty jaksi zoufalé zástěry, ušité proto, aby zakrývaly jejich bezcenné každodenní šaty.

Hned začala pro starce prostírat na stůl to nejlepší jídlo, které měli, ale bohužel ho nebylo moc, protože jako mnohým jiným, i jim během dlouhé zimy došly zásoby. Nicméně donesla pivo, chlebové bochánky – upečené z posledních smetků z podlahy ve stodole – a kozí sýr. Dokonce přišla i s několika posledními vzácnými moruškami, které si šetřila od předchozího podzimu.

Grimar se dychtivě pustil do jídla a jeho mlaskání bylo slyšet po celé chalupě.

Silje odešla a rychle se šla podívat, zda už se dívky oblékly a učesaly.

„Vy dvě jděte ven a povídejte si se strýčkem Grimarem, než si něco obléknu,“ zašeptala, když viděla, že už jsou

nachystané. „Liv, ty nesmíš říkat nic o tom, jak vypadá nebo jak je cítit! Sol, ty se budeš chovat slušně, že?“

„Jistě. Dobře se známe,“ odpověděla rozumně.

Tím jsem si jistá, zamumlala si Silje pro sebe.

Velmi se jí ulevilo, když konečně přišel Tengel. Skoro okamžitě všichni vyrazili s dobře najedeným Grimarem, který cestou bručel a reptal. Dag nečekanou návštěvu neuvítal, protože to byl malý puntičkář, který neměl rád špínu a nepořádek. Tengel musel honem chlapci zakrýt pusou rukou, aby zdusil jeho nezdvořilá slova. Teď už byl ukázněný, důstojně mlčel a šel vedle Silje – co nejdál od starce.

Když vešli do stavení, Hanna je přivítala z postele, jak předpokládali. V tlumeném, poblikávajícím světle ohně Silje jasně viděla, že hodně zestárla. Roky konečně dostihly i starou čarodějnici – byla o generaci starší než její synovec Grimar a o dvě než Tengel. Silje byla vděčná, že je tu tak málo světla, protože zatímco jí Grimar připadal odporný na pohled, Hanna byla desetkrát horší. Tady před ní ležel nejhorší z potomků zlého Tengela.

„Tak... Konečně jste tady!“ vyštěkla stará bába. „Myslela jsem, že už nepřijdete.“

„Silje mi nabídla jídlo, Hanno,“ prohlásil Grimar nadšeně. Neobvyklost takové události ho docela dojala.

Hannu tohle sdělení nijak neohromilo. „To dobře vím,“ zasyčela. „Dobře pohostí všechny, kteří za ní přijdou, a já jsem tam jedla víckrát než ty, když jsem vytáhla tuhle malou dívku ze Silje na svět. Ano! Viděla jsem, jak dobře si žijí.“

Jakmile si vyjasnili otázku, kdo je tady významnější, obrátila se ke svým návštěvníkům.

„Tengele, jsi pošetilý hlupák! Proč jsi nevzal rodinu a neodešel s Eldrid?“

Nikdo jiný než Hanna by si s Tengelem nedovolil jednat jako s nezbedným dítětem. Přesto se zdálo, že ho ta otázka nezaskočila.

„Měl jsem?“ zeptal se klidně.

„Víš moc dobře, že jste měli odejít. Sol to také věděla.“

Děti stály v uctivém tichu u dveří. Dag, citlivější než ostatní, si tuhle podívanou vůbec neužíval.

„Byl jsem plný nejistoty,“ odpověděl Tengel. „Čeká tam na nás tolik nebezpečí.“

„Hlupák! Pořád stejný hlupák!“ odfrkla si s opovržením Hanna. „Stále se bojíš o tohle nebo tamto. Takoví jako my si nemohou dovolit být hodní, to víš. Přesto ty... ty jsi jak hodný, *tak* hloupý. Postav se za své přátele a rodinu! Ted' poslyš!“ Naklonila se dopředu, aby dodala svým slovům váhu. „Vím, že jsi také něco vycítil, a proto jsi nechal odejít ten dobytek. To bylo moudré. Ted' se také musíte připravit k odchodu – hned!“

Tengel nehybně stál a ve tváři neměl absolutně žádný výraz. „Ale co ty, stará matko Hanno? A Grimar?“

Klesla zpátky do polštáře. „Ach! Jsme staří. Ale děti a tvoje žena... Pojď blíž, Silje!“

Ten malý, tmavý pokoj byl plný nadpozemské aury, jako by tu vyčkávali duchové, skrčení v každém tmavém rohu a škvíře, a sledovali je. Nepláče někde někdo, neoplakává ztrátu svého života – netruchlí po minulosti?

Silje se snažila skrýt svůj odpor, když přišla blíž k té strašlivé bytosti na posteli. Stále si musela připomínat, že Hanna zachránila život jí a jejímu dítěti. Chladné, pokroucené prsty čarodějnice sevřely Siljiny ruce.

„Ty a tvoje děti, Silje, jste... Ony jsou... Ach! Na tom nezáleží!“ Ukázala na Tengela a pokračovala: „Jenom mi slib, že přiměješ tohohle hňupa, aby vzal tebe a děti pryč z údolí!“ Její hlas zeslábl v šepot. „Protože tentokrát vám nebudu schopná pomoci.“

Silje sebou cukla – Hanna to věděla! Ale jistěže ano. Hanna vždycky všechno věděla. Pevně zmáčkla ruce stařeny, jako by je chtěla zahřát.

Tengel se nahlas zeptal: „Proč si myslíte, že bychom měli odejít, matko?“

Hanna na něho přímo pohlédla. „Copak to nevíš?“

„Ne, nevím“ odpověděl. „Cítím veliký strach a trápení, ale nic víc.“

Babizna souhlasně přikývla a dodala: „Ale já cítím mnohem víc než to. Cítím, že jeden z našeho rodu z Údolí Prokletých je v nouzi. Má velké nesnáze.“

„Hemming?“ řekl Tengel tiše. Bylo to konstatování stejně jako otázka.

„Je to Hemming! Ten bezcenný lump! Kéž by se byl udusil už při narození.“

Už několik let o Hemmingovi nikdo nedostal žádné zprávy, a tak se předpokládalo, že už dávno odešel z Trøndelagu – nebo ho možná někdo zabil.

„Ted’ možná rozumíš tomu, proč jste měli odejít.“

„Rozumím. Ale myslíš, že nám hrozí nebezpečí? Tady?“

Hanna pohodila hlavou dozadu na znamení netrpělivosti a nesouhlasu.

„Proč jsem vás sem zavolala, eh? Čas letí. Cítím to jako oheň, který uvnitř mě hoří.“

„Pak budu přemýšlet o tom, co říkáš.“

„Tak to přemýšlej rychle – velmi rychle! Ted’ odejdi a nech svoji dceru – nebo bych spíš měla říct dceru tvé sestry Sunnivy – Sol na okamžik tady se mnou. Potřebuji si s ní promluvit o samotě.“

„Ale matko Hanno...!“ namítl Tengel.

„*Tobě do toho nic není!*“ zakřičela stará čarodějnice hlasem, ze kterého tuhla krev v žilách. „Že taková dobrá

dívka může být příbuzná s takovým hlupákem! Vypadni! A dávej dobrý pozor na malou Liv Hannu, mou kmotřenku.“

Tengel se rozpačitě rozloučil. On a Hanna se nikdy na ničem nedokázali shodnout. Ona byla čarodějnice, která se snažila předávat dál zlý odkaz, zatímco on byl zastáncem lidskosti, nelítostně stížený svým původem a snažící se zabránit tomu, aby se šířil dál.

Z jakéhosi popudu se Silje předklonila, políbila scvrklou tvář stařeny, a když to udělala, viděla, že se její oči lesknou – a jsou plné slz.

„Už jděte,“ pobídl je Grimar a loučil se s nimi. „Sol vás dožene.“

Jakmile vyrazili na zpáteční cestu domů, Silje řekla: „Je mi tak smutno, Tengele. Tvůj neklid se mě také dotkl! A ubohý Grimar... Nic o něm nevím; vždycky stál v Hannině stínu. Dnes jsem ho poprvé viděla jako samostatnou bytost a je mi ho moc líto!“

„Tak to nemusí,“ poznamenal Tengel odměřeně. „Grimar je Hannin přísluhovač, a když ona nařídí, on poslechne – s radostí! Prokletí tají jeho skutky – nějací lidé zmizeli a staly se další děsivé věci, o kterých se nikdo neodvážuje mluvit nahlas. Přesto ho nikdo nenapadne nebo nezastaví, protože poslouchá Hannu na slovo – a jí se každý bojí. Jenom hlupák by se nebál.“

Navzdory Tengelovu pobouření prohlásila: „Ale já si nemůžu pomoci, je mi ho líto – jich obou.“

„Ať tak či onak, máme štěstí, že jsme v jejich přízni,“ přiznal Tengel, „a to je z nemalé části tvoje zásluha.“

„Ti lidé byli ohavní,“ prohlásil Dag. „Odcházíme z domova?“

„Nevím,“ odpověděl Tengel.

„Ale ano, jdeme!“ řekla Silje. „Odcházíme...“

„Ale kam půjdeme?“ namítl její manžel. „Mají naše děti kvůli nám útrpně snášet život v naprosté bídě?“

Silje byla hluchá k jeho námitkám. „... a začneme balit ještě dnes.“

„To je skvělé,“ povzdechl si Tengel. „Jak si přeješ.“

Jakmile bylo rozhodnuto, Tengel začal jednat s horečnatou naléhavostí. Celý den strávil přehrabováním věcí v chalupě a hospodářských staveních a pečlivě vybíral a balil ty, které budou potřebovat.

„Za pár dní budeme moci odjet“ prohlásil. „Musím nachytat víc ryb a musím je se sousedy směnit za další maso a potraviny. Oje na vozíku také potřebují opravit.“

„To je dobře. Já aspoň budu mít čas vyprat nám všechny šaty,“ řekla Silje. Pak, když se podívala na hromadu haraburdí, které se mělo vyhodit, zvolala: „Nebesa! To jsme ale nasbírali krámů.“

„Ano,“ souhlasil Tengel, „je těžké tomu uvěřit, ale zítra můžeme všechno spálit.“

Opatrně zvedl krásnou zasklenou mozaiku z police a podotkl: „Tohle si musíme vzít s sebou.“

„Ano. Pamatuješ, jak jsi říkal, že je předurčená pro jiný dům?“

„Možná jsem přece jen měl pravdu,“ prohlásil, ale měl pochyby. Pak sundal ještě jednu věc: „A co tohle?“

S širokým úsměvem držel ve vzduchu její knihu. Silje se natáhla, vzala si ji od něj a položila ji mezi věci, které berou s sebou.

„Jistě. Ale nemusíme s sebou brát všechno, že? Budeme se vracet... na léto?“

„Opravdu doufám, že budeme. Těší mě, že bys chtěla.“

Zahleděla se na něj. „*Miluji* tohle úžasné údolí, jezero a hory. Miluji kopce s jejich žlutými horskými violkami, a ty maličké, neskutečně modré kvítky – víš, které myslím? Jenom nechci být *nucená* tu žít. A co víc, rozhodně mi nebudou chybět lidé z údolí – někteří určitě ne.“

„Na tom se shodneme,“ usmál se a honem ji políbil, než vešly děti.

Silje vytáhla vyřezávané pouzdro, které jí Tengel dal jako svatební dar. „*Protože jsem utrl lilií dřív, než jsem měl Boží požehnání,*“ vysvětlil jí tehdy. Silje by dřevo nikdy nedokázala vyřezat vkusněji – i když by si to přála – a byl to jeden z jejích nejcennějších pokladů.

S nostalgií složila deku a přikrývky, ve kterých byl zabalený novorozený Dag, když ho našla. Položila je na hromadu věcí, které by tu nikdy nenechali.

„To prozatím stačí. Děti se musí nachystat do postele. Jsou z toho balení tak rozrušené.“

„Ano, slunce už je za horami,“ poznamenal Tengel. „Jako vždycky. Kde zas mohou být?“

Vyšli na dvůr, právě když k nim všechny tři děti přiběhly zpoza rohu chalupy.

„Táto! Mámo! Pojd'te se podívat! Hoří!“ volaly.

Jak Silje s Tengelem vyběhli ze dvorku, uslyšeli hrozné výkřiky, přicházející z konce údolí poblíž vstupu do tunelu pod ledovcem. Proti večernímu nebi vystupovaly ostré obrysy plamenů, šlehajících k nebi skrz hustý závoj kouře.

„Ach, můj Bože!“ zašeptal Tengel.

„To je chalupa, která střeží tunel,“ vykřikla Silje. „Musíme jim pomoci!“

„Ne!“ Tengelovi naprosto zbledla tvář. „Vidíš, není to jenom tam. Hannina chalupa taky hoří – a statek Brattengových... Silje!“ vykřikl zoufale, „*nikdy* se tamtudy nedostaneme ven. Je pozdě!“

„Ach, ne,“ zasténala. „Za to může Hemming?“

„Ano. Už zase ho zajali a tentokrát zradil nás všechny, aby si zachránil svou zbabělou kůži. Vsadím se, že se chtěl taky pomstít za ten výprask, který jsem mu dal, když tě

napadl. Měl jsem poslechnout svůj vnitřní hlas, tebe a Hannu. Měla pravdu, jsem hlupák. Bože, co budeme dělat?“

„*Hannin* dům?“ naříkala Sol. „Dům mojí Hanny hoří! Musím jít za ní!“

Tengel ji chytil a zadržel ji. Sol se do něj zakousla, ale on si toho nevšímal. Teď nebyl čas se na ni zlobit.

„Zahlédli jsme spoustu mužů u ledové brány,“ vyprávěl Dag, „měli takové nablýskané čapky.“

„Vojenské přílby!“ Konečně to Tengelovi začínalo docházet. „Honem! Musíme odsud odejít a schovat se. Naše chalupa je na druhém konci údolí, takže sem dojdou až nakonec. Ale my jsme ti, koho hledají – my jsme pokrevní příbuzní zlého Tengela.“

„Kam půjdeme?“ strchovala se Silje. Byla však připravená na cokoli.

„Do lesa. Nemáme jinou možnost, ale nevím, jak dlouho se tam můžeme skrývat.“

„A co ten průsmyk?“

Tengel se zastavil a na okamžik se zamyslel.

„Odejít přes hory, myslíš? Ano! Ano, máš pravdu. Ta cesta bude hrozná, ale musíme to zkusit. Březový les nás ukryje první část cesty. Osedlám koně a vy posbírejte jen ty

nejdůležitější věci – musí jich být co nejmíň. Budeme spát venku, takže vezměte nějaké deky a kožešiny. Děti, pomozte mamince! Zbývá nám jen málo času.“

Když si Sol uvědomila nebezpečí, ve kterém se ocitli, přestala se snažit utéct. Teď neovladatelně vzlykala a smutně, bezmocně se dívala dolů do údolí, kde hořela Hannina chalupa.

Pobíhali sem a tam, pracovali rychle a organizovaně. Nebyl čas se zastavit a přemýšlet – museli si pospíšet – a Silje se vybavil moment, když utíkali z Benediktova statku, i když tentokrát to bylo daleko naléhavější a situace byla mnohem vypjatější.

„Moje kočka!“ vykřikla Sol. „Viděl ji někdo?“

Silje, která velmi milovala zvířata, chápala dívčinu paniku. „Podívej se do prázdné stodoly. A až ji najdeš, dej ji do tohoto pytle.“

Sol jí vytrhla pytel z ruky a odběhla.

„Měli bychom varovat sousedy,“ promluvila Silje, když vyšla ven za Tengelem s dalšími věcmi.

„Na to už není čas.“

„Ale co jejich dobytek?“

„Vojáci si ho vezmou – je příliš cenný, než aby ho tu nechali bez dozoru. Ach, ne! Tahle panenka je příliš velká, než abychom ji mohli vzít.“

„Nesmíme tu nechat Livinu panenku, to prostě nemůžeme!“

Dřevěnou panenku vyřezal Tengel a Silje jí ušila šaty. Liv ji zbožňovala.

„Ne, máš pravdu, nemůžeme,“ souhlasil. „Tohle byl poslední ranec?“

„Myslím, že ano. A teď pryč. Hned!“

„Knížka tu je – Dagovy věci taky a tvůj svatební dar. Máš tak ráda zbytečnosti, se kterými jsi citově spjatá, Silje, ale miluji tě za to. Počkej, zapomněla jsi tu skleněnou mozaiku!“

„Tu už nemůžeme vzít.“

„Musíme,“ rozhodl Tengel, když běžel zpátky dovnitř, a zakřičel: „Posad děti do sedla!“

Silje vysadila dvě mladší děti do sedla a pomyslela si, že ona není jediná, kdo má rád zbytečné věci. Jak Tengel dostane tu mozaiku na koně?

„Sol! Sol! Kde jsi?“ zakřičela. „Proboha, pojď už!“

Sol vyšla ze stodoly a plakala. „Nemůžu ji najít!“ zaštkala, právě když se Tengel vynořil z domu, aby připevnil mozaiku k ostatním zavazadlům.

„Kočku?“ zeptal se. „Před chvílkou byla za dílnou, lovila tam myši.“

Sol znovu odspěchala a za pár minut se vrátila a hrdě před sebou držela pytel. Ostatní už vyráželi na cestu. Z pytle vykukoval ocas černý jako uhl, který sebou divoce házel a

zlostně ukazoval světu, jak nespravedliví dokážou být lidé, když zmaří velký lov na myši!

„Dobrá, díky bohu,“ povzdechla si Silje.

Krátce potom, co opustili dvorek statku, je skryl hustý březový háj.

„Máme s sebou příliš málo jídla,“ pověděla Silje Tengelovi úzkostně. „Grimar snědl morušky a skoro všechno ostatní. Zítra jsem chtěla upéct další chleba.“

„S tím se nedá nic dělat. Nějaké jídlo s sebou máme, ne?“

„Jistě, ale to nám dlouho nevydrží.“

Údolí Prokletých teď leželo pod nimi pod hustým závojem kouře, ale ani ten nezastavil hluk běsnícího ohně a pronikavé zděšené výkřiky, které k nim doléhaly.

Silje stále musela běžet, aby držela krok s ostatními, navzdory návalům nevolnosti, které způsobila směsice strachu o její rodinu a lítosti nad těmi, které zanechali v údolí. Tengel vedl koně dál, zatímco se všechny tři děti usazené na jeho zádech pevně držely, a předstihl Silje. Začalo se jí těžko dýchat, dech ji pálil v krku a bolel ji na prsou, jak se usilovně snažila nést všechno, co se nedalo naložit na koně.

Tolik věcí jsme tam museli nechat, pomyslela si.

Chtělo se jí vykřiknout: *Počkejte, nestačím vám! Nosím v sobě další dítě, na které musím myslet!* Ale neřekla nic, protože věděla, že každá minuta je vzácná.

Nedokázala si představit zoufalejší situaci než tu, v jaké se ocitli teď – na útěku do kopce v tomhle namáhavém terénu, s hrozbou jisté smrti v patách, poháněni slepou panikou. Bojovali o sílu pokračovat. Když si Tengel všiml, jak moc je za nimi Silje pozadu, zastavil a počkal, až je dohoní. Když procházela kolem mezery mezi stromy a na okamžik se zastavila, aby popadla dech, ohlédla se. Nohy se pod ní skoro podlomily.

Každý statek už byl v plamenech, včetně náčelníkova domu s krásnými dřevořezbami. A tam... Ano, jejich také. Tengelův domov dětství.

„Ach, Tengele!“ zabědovala.

„Musíme jít dál,“ pobídl ji. „Pospěš si!“

„Myslíš, že nás pronásledují?“

„Možná ještě ne. Kdo ví? Pojd' dál.“

Její odpočinek byl kratičký. Tengel stěží počkal, až k němu dojde, a hned se zase vydal dál – on si odpočinul, zatímco ona ne.

Cesta do kopce byla nekonečná. Silje příležitostně zahlédla krajinu, která se pod nimi rozprostírala ve slábnoucím světle. Najednou uviděla něco, z čeho se jí naježily vlasy hrůzou.

„Tengele!“ zvolala. „Podívej!“

Zastavil se a skrz zaťaté zuby něco neslyšitelného zašeptal. Od jejich chalupy směrem do kopce za nimi utíkali tři mladíci – s tlupou vojáků v patách.

„Ubozí chlapci,“ zanaříkala Silje. „Chudáci, drazí chlapci... Ale oni vedou stráže naším směrem! Neutečeme jim!“

Napůl běžela, napůl klopýtala, aby dohnala Tengela a koně.

„Nedívejte se,“ nařídil dětem, když sevřel Siljinu ruku a pobídl koně.

Dolehl k nim hrozný výkřik bolesti a oni pochopili, že pokus hochů utéci byl marný. Tengel se letmo ohlédl do míst, kde stáli vojáci.

„Stráže stojí a mluví spolu. Musíme být tiše, tady jsme před nimi dobře schovaní.“

Vědomí, že tam jen tak stojí a nemohou se ani hnout, bylo skoro nesnesitelné, i když vojáci od nich byli stále poměrně daleko. Silje bolely plíce s každým nadechnutím. Vykukovala mezi větvemi bříz. Vysílení způsobilo, že se jí dělaly mžítiky před očima, ale všude viděla postavy stráží a vojáků. Hnali malé stádečko dobytka ke vstupu do ledového tunelu. Tohle byla pravděpodobně všechna zvířata, která zbyla po kruté zimě. Po lidech z údolí nebylo ani stopy.

Silje se hrůzou zachvěla.

„Nevím, co se stalo se strážnými, kteří byli za námi,“ prohlásil Tengel znepokojeně. „Bud' nás pronásledují, nebo se vrátili zpátky dolů. Ať tak či onak, musíme jít co nejrychleji.“

Lezli výš a výš a jejich postup byl pomalejší a pomalejší. Silje zase začala být pozadu a měla křeče v žaludku. Začínala se bát o ten maličký život uvnitř, který se tak usilovně snažila skrýt. Každý úder srdce jí pulzoval mozkem, nohy ztratily všechny cit a každé nadechnutí představovala muka. Přesto Tengel vytrvale pokračoval v cestě.

Dorazili na kraj lesa a teď budou muset pokračovat přes otevřenou krajinu. Letní soumrak ale nebyl dost tmavý, aby je skryl před očima pozorovatelů.

V tom okamžiku, u posledních stromů, se Silje vzdala. Přemožená nevolností se sesula za obrovský balvan a neovladatelně zvracela; bolest v žaludku byla větší, než dokázala snést.

Nakonec se znovu postavila a otřela si pot z tváře. Párkrát se zhluboka nadechla a vrávoravě se potácela zpátky. Tengel šel k ní.

„Moje mladá ženo,“ jeho tón byl znepokojivě klidný, „není tu něco, co bys mi měla říct?“

V nohou neměla žádnou sílu a i psychicky byla naprosto vyčerpaná.

„Je,“ zavzlykala.

Objal ji a pomohl jí zpátky ke koni.

„Hlupáčku!“ mumlal láskyplně. „Hlupáčku! A to jsi mi nechtěla vůbec nic říct?“

„Ne!“ popotáhla a utřela si nos. „V tomhle se neshodneme.“

„Ne, to se tedy neshodneme, ale teď není čas na to myslet. Nesmíš se mě bát, drahoušku! Teď ti musím pomoci.“

„Šel jsi tak rychle,“ potlačila další vzlyk. „Nestačila jsem ti.“

„Nevšiml jsem si toho. Báł jsem se o děti a zoufale jsem chtěl utéct vojákům. Odpusť mi, miláčku! Sol a Dagu, slezte z koně. Maminka si musí odpočinout.“

Znovu vyrazili, ale jejich postup byl se dvěma dětmi mnohem pomalejší. Silje se cítila provinile, i když věděla, že se sotva dokázala vyškrábat na koně. Liv seděla za ní a malíčkými ručičkami se držela pásu jejích sukní.

Pohlédla dolů na ostatní. Tengel i děti na sobě měli tuniky a kapuce, které jim zakrývaly ramena. Všichni si je teď stáhli z hlavy a nechali je viset na zádech, protože jim začínalo být horko. Obě děti měly ve tvářích zarputilý výraz, zatímco odhodlaně pokračovaly, a ona musela uvažovat, co si asi myslí, nebo co všechno pochopily. Kočka zlostně kňourala v pytli, proto ho Sol musela sevřít ještě pevněji.

Silje se bezmyšlenkovitě ohlédla směrem, odkud přišli.

„Tengele! Oni nás uvidí! Vidíme dolů přes celé údolí.“

„Tam dole je moc kouře.“

„Ale co když někdo vyleze nad kouř – když nás budou hledat?“

„Jděte dál,“ rozkázal a najednou se zastavil.

Silje se otočila, aby viděla, co udělá, a přeběhl jí mráz po zádech. Stál na okraji strmé stěny, hleděl do údolí daleko pod

sebou a obě paže měl natažené před sebe dlaněmi dopředu, jako by se snažil zatarasit cestu nějakému vetřelci.

Jako by ho obklopovala zvláštní atmosféra, ovzduší vznešenosti. Silje ho skoro nikdy neviděla využívat síly, které údajně ovládal, ale okamžitě si uvědomila, že přesně to právě dělá. Pak ke svému zděšení sledovala, jak přišla Sol, postavila se vedle Tengela a krátce na něj pohlédla, než natáhla paže stejně jako on.

Silje se neopovážila pohnout ze strachu, že by ty dva vyrušila. Dag a Liv také celý výjev užasle pozorovali, skoro uctivě, a nikdo nemohl popřít, že Tengel a Sol, jak tam stáli velcí a silní, budili respekt. Nakonec Tengel svěsil ruce a vypustil zadržovaný dech. Sol udělala totéž a společně šli zpátky k ostatním. Sol se přidala ke svému bratrovi a Tengel přešel ke koni, na kterém seděla Silje, a znovu se dali na cestu.

„Co jste to dělali?“ zeptala se Silje nesměle po chvíli. „Zařídil jsi, abychom pro ně byli neviditelní?“

Navzdory jízlivému úsměvu měly Tengelovy oči zasmušilý výraz. „Vůbec nic tak mimořádného – to nedokáže nikdo! Já... snažil jsem se jim z hlavy vymazat nutkání pohlédnout sem vzhůru.“

Tohle pro ni bylo moc těžké pochopit.

„Myslíš, jako když jim čteš myšlenky?“

„Dalo by se to tak říct. Nebo nasměrování jejich myšlenek jinam – něco takového.“

„Myslíš, že to pomohlo?“

„To nedokážu říct,“ odpověděl s rozpačitým úsměvem.
„Neznám sílu své moci, prostě jsem udělal, co se dalo.“

„A Sol věděla, co dělá?“

Tengel se zachvěl. „Tím jsem si jistý. Spjovala nás mocná síla. Silje, bojím se o ni!“

Siljina odpověď byla pomalá a rozvážná. „Mezi zavazadly má schovaný velký ranec věcí.“

„Já vím. Dala jí je Hanna.“

„Chtěl jsi jí dovolit, aby si je nechala?“

„A ty?“ zeptal se okamžitě.

„To je něco, co musíš rozhodnout ty. Uvažoval jsi, zda je to všechno Hannino... Jak bych to nazvala... Zdělila Sol všechno po Hanně?“

„Určitě. Už dlouho jsem přesvědčený o tom, že si Hanna vybrala Sol za svou nástupkyni. Před mnoha lety se snažila přesvědčit mě, abych byl jejím následníkem, ale odmítl jsem to. Od toho dne mě nenáviděla. Sol jí vyhověla a v tom ranci jistě budou neuvěřitelně cenné věci. Hojivé masti a léky, jinak zapomenuté a už nikdy nepoužívané, které musí zůstat v rodině. Předpokládám, že se Hanna držela tak dlouho naživu jen proto, aby našla osobu, které by je předala. Takže zatím Sol ten ranec nechci brát.“

„Ne,“ řekla, „máš pravdu... Pojd'te děti! Vydržte!“

Postupovali rychleji. Ačkoli večerní světlo sláblo, noční nebe nikdy nebylo úplně tmavé. Naštěstí, protože už skoro dorazili k horskému průsmyku.

„Myslíš, že tamtudy dostaneš koně?“ zeptala se Silje, jejíž hlas prozrazoval stín pochybnosti, když uviděla děsivou masu členitých skal nad trhlinou, kterou museli projít.

„Zkusím to, jinak tu bude muset zůstat.“

„Tady? Sám v tomhle opuštěném údolí, odkud se nedostane ven? To nemůžeme dovolit!“

„Tak to nechci, Silje.“

Útočně a vzdorovitě na něj pohlédla. Věděla, co si myslí.

„Ten kůň se tamtudy dostane,“ prohlásila rezolutně.

„Vždyť ho potřebujeme!“

„To je pravda.“

„A on potřebuje nás!“

Tengel se otočil, aby skryl náznak úsměvu nad jejím odhodláním. Silje zčervenala a on věděl, že bude bojovat až do konce, aby koně zachránila. Vyhrkly mu slzy, jak ho zaplavil pocit nesmírné lásky k téhle mladé ženě – rychle zamrkal a otřel si je.

Krůček po krůčku se plahočili dál, kolem větrem ošlehaných členitých skal i přes ně, a znovu a znovu se ocitali uvěznění v močálu a vraceli se zpátky, aby našli lepší cestu. Bylo jasné,

že největší problém bude s koněm, ale tou dobou už byli všichni rozhodnuti dostat zvíře přes průsmyk.

Pak nadešel ten nevyhnutelný okamžik, kdy se zastavili a naposledy se tesklivě ohlédli dolů ke zničenému domovu. I když údolí bylo skoro celé skryté pod příkrovem kouře, který se rozšířil po celé jeho délce, věděli, že jejich opuštěný dům leží skrytý tam někde dole – dům, do kterého se nikdy nevrátí!

Dlouho stáli mlčky. Dag se snažil, aby nebyl slyšet jeho vzlykot, ale jejich tíživou situaci pochopil velmi dobře. Tengel mu položil ruku na rameno.

„Tohle údolí mi bude chybět,“ promluvila Silje dvojznačně. „Mám na něj spoustu krásných vzpomínek. My, naše malá rodina, jsme tu byli v bezpečí a šťastní.“

„Ano, to byli.“

„Takže bychom neměli cítit zášť vůči dětem, které týraly a zastrášovaly ty naše. Měly málo, na co by mohly být pyšné, a potřebovaly obětího beránka, jak už to často chodí. Protože jsme příbuzní zlého Tengela, bylo pro ně snadné zasednout si na naše děti.“

„Ano. Ubohé děti.“

Silje si uvědomila, že nemyslel ty jejich.

„Tengele,“ vyhrkla najednou hlasem plným smutku, „pamatuješ si, co nám jednou řekla Hanna? Že jsme jediní Prokletí! My a nikdo jiný!“

„Pamatuji si to. A obávám se, že teď už víme, jak to myslěla.“

„Copak nikoho neušetřili? Ach, Tengele, nemohu na to ani pomyslet – skoro se nemůžu nadechnout!“

V myšlenkách viděla tváře lidí, které znala... děti... ty hrozné události. Cítila se slabá. Ne, nemůže... Musí si zakázat na to myslet. Napřímila se a zhluboka se nadechla.

„Ale co Eldrid a její manžel? Ona přece patří k Prokletým.“

„S ní její rod vymře.“

„A Hemming?“

„Ten už je teď pravděpodobně mrtvý. Koupit si svobodu není tak snadné, jak si myslel. Je jasné, co se stalo, jak jsem už řekl; znovu ho uvěznili a on nás zradil, aby si zachránil svůj mizerný krk. Ukázal jim cestu do Údolí Prokletých, 'toho *krysího doupěte čarodějnic a kouzelníků*, jak mu říkají tam venku.“

Silje se dívala, jak Soliny malé ruce zkroutily vršek pytle, který držela, zatímco si mezi zaťatými zuby skoro neslyšným šepotem opakovala: „*Hemming! Tak se jmenuje. Hemming!*“

Dag byl mnohem praktičtější. „Takže jsme ve skutečnosti měli obrovské štěstí?“

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděl Tengel stručně. „Teď pojd'te – nesmíme se zastavovat.“

„Půjdeme celou noc?“

„Musíme. Tohle není místo k odpočinku a je dost světla, abychom mohli pokračovat v cestě. Je důležité, abychom se dostali co nejdál odsud, jen pro případ, že by se snažili nás pronásledovat. Brzy se ocitneme venku na ledovci, a to bude nebezpečné. Bude nejlepší, když já půjdu vpředu a krok po kroku budu klackem zkoušet povrch, abychom nespadli do nějaké strže zakryté sněhem. Musíme jít v řadě jeden za druhým, dokonce i kůň. Pro něj to bude horší, protože je těžký a má čtyři nohy. Omotáme mu látky kolem kopyt, aby je měl větší a rozložil svou váhu. Přes ledovec to bude dlouhá a obtížná cesta, ale nemáme na výběr.“

Silje přikývla. Už byla zase na nohou, posadila děti zpátky na koně a šla vedle Tengela kamenitou pustinou na dně průsmyku. Opatrně vedla koně, aby si našel pevnou půdu pod nohama, ale zvíře bylo velmi neklidné, neustále se plašilo a cukalo sebou, vylekané bezútěšnou, nehostinnou krajinou a nezpevněným povrchem.

Údolí Prokletých se jim ztratilo z dohledu.

KAPITOLA 3

Hemming Správcovrah byl stále naživu, ale prozradil všechno, co věděl o údolí a jak se do něj dostat, přesně jak Tengel předpokládal. Podrobně popsal, kde najít usedlosti Tengela a Hanny, protože tihle dva byli nejhoršími potomky prvního Tengela. Díky trpké vzpomínce na ponížení, které utrpěl, když ho Tengel tak hrozně ztloukl a donutil ho odejít z Údolí, si snáze ospravedlnil svou zradu Prokletých.

Žena a dcera místodržitele byly obě přítomny při Hemmingově výslechu, a to ho zřejmě zachránilo. Ženy se dožadovaly milosti pro tohoto pohledného mladíka, a tak byl propuštěn a vyhnán z Trondheimu, odkud ho vyprovodili strážé a vojáci.

Na jeho obranu je třeba dodat, že když zradil své příbuzné, zmocnil se ho pocit viny a výčitky svědomí. Nemohl zapomenout, že ve skrytém údolí žil také jeho otec a celá rodina. Ale jim se určitě nic nestalo, ujišťoval se, protože úřady hledaly jenom čarodějnice a čaroděje – nebo ne? Bylo těžké přesvědčit sám sebe, že to tak je.

Šest mužů vpadlo do Hanniny a Grimarovy maličké chaloupky – byli vybráni jako nejodvážnější ze všech vojáků. Teď, když splnili své příkazy, se šestičlenná skupina vracela z údolí. Byli propuštěni ještě před svými druhy, protože úkol, který dostali, byl považován za velmi nebezpečný – Hemming je varoval, aby si na Hannu dávali pozor.

Jejich hlasy se strašidelně rozléhaly v tunelu pod ledovcem.

„Huh! Vždyť to šlo snadno,“ prohlásil nejmladší z nich. „Byla to pouhá stařena. To byla hračka!“ Bouchl svým kopím do ledové stěny takovou silou, že zvuk hlasitě rezonoval ledem a celým tunelem.

Jeho zrzavý společník se samolibě usmíval. „Viděli jste, jak jsem zapíchl toho starce?“ dožadoval se uznání.

„Ano,“ odpověděl nejstarší z nich zamyšleně. „Ale ta babite naháněla hrůzu. Vypadala tak zrádně. Stál jsem jako přibitý, když jsem ji poprvé zahlédl.“

„Já taky!“ ozval se další z nich, tak tlustý, že se mu pásky na náprsním krunýři napínaly k prasknutí. „Bylo to to nejšerednější stvoření, které jsem v životě spatřil.“

Rozhovor utichl. Ta hrůzostrašná, nepozemská atmosféra dole ve zmrzlém doupěti čarodějů vyvolávala vzpomínky, které nikdo z nich nechtěl znovu prožít.

Muž jménem Willibert prolomil ticho: „Taky se ani trochu nebála,“ řekl. „Viděli jste, jak jen stála u ohně a

šklebila se na nás? Nohy ji mohly stěží udržet, ale přes to všechno tam stála. Jako by na nás čekala.“

„To ano! A ty její příšerné nehty!“ prohlásil vychrtlý mladík, poslední člen oddílu. „Poškrábala mě! Páni! Jak já jsem vyskočil! Vypadala spíš jako napůl shnilá mrtvola než jako člověk!“

„Pomyslel jsem si, že jsou to spíš pařáty. Když jsme ji museli chytit, abychom ji dostali ven, a já se zkusil dostat za ni, tak mě taky škrábla.“

„A mě,“ přidal se další, „když jsem ji popadl za ruku!“

„Mě taky, ale já chytil jen jeden škrábanec.“

Každý z nich s ní přišel do přímého kontaktu a všem připadal její dotek odporný. Protože to byla čarodějnice, museli ji upálit zaživa a potřebovali ji dostat ven, neboť krb v chalupě na to nebyl dost velký.

„Slyšeli jste, co zaskřehotala, když jsme ji konečně vytáhli ven na dvůr a přiložili k ní pochodeň?“

„Ne...“

„Zamumlala: 'A *ted'* už jsou volní,' Kdo ví, co tím asi myslela.“

„Podle výrazu její tváře byste mysleli, že nad námi zvítězila! No, mohla mluvit o tom druhém... čaroději... kterého jsme také měli upálit, ne? Doufám, že ho dostali. Ale to s námi nemá nic společného.“

„Skoncovali jsme to s ní.“

Znovu se mezi nimi rozhostilo ticho; hrůzu svých skutků měli stále čerstvě před očima.

Vynořili se z tunelu na otevřené planině. Letní noc nebyla úplně temná, ovšem vzduch tady nahoře byl chladnější, než byli tihle muži z údolí zvyklí. Tiše a rychle pochodovali dál. Už si neměli co říct.

Nejmladší z nich se stále drbal na paži a brblal. „Krucí! Celou dobu mě to svrbí.“

Krátce nato se ten zrzavý zastavil.

„Počkejte! Nemůžu jít tak rychle.“

„Co je s tebou?“ zeptal se ten nejstarší.

„Myslím, že mám horečku nebo tak něco.“

Nejmladší si vyhrnul rukáv, aby si prohlédl svoji ruku.

„Pane Bože! Podívejte se na tohle!“ vykřikl.

Na paži měl ošklivý zhnisaný vřed. A v podpaždí další. Jeho společníci ustoupili o krok.

„Máš neštovice, ty syčáku.“

„Ne, nemám. Neštovice takhle nevypadají – ani mor. Tyhle jsou mnohem větší. Je to... je to... já *nevím*, co to je!“

Když se znovu dali do pochodu, ostatní si od něj udržovali nápadný odstup. Krátká střapatá tráva na pláni jim ve větru syčela pod nohama, jako by proklínala každý jejich krok.

„Počkejte!“ zaječel najednou ten zrzoun. „Už nemůžu jít dál.“

„Co je zas s tebou?“

„Ta horečka... Hořím jak pekelný oheň. Podívejte! Koukněte na moje ruce! Ach, drahý Bože, jsou pokryté těmi strašlivými boláky! ... Počkat! Počkejte na mě! Neutíkejte! Prosím, potřebuji vaši pomoc, copak to nechápete?“

Snažil se utíkat za nimi, ale to na něj bylo příliš. Zastavil se a rukama si sevřel hrud'. Když znovu vyrazil, ostatní už byli daleko napřed a neviděl víc, než pět malých teček mizících v dálce. Nadávky, které za nimi křičel, pohltit noční vánek.

Vyšel bledý měsíc a zářil dolů na zrzavého vojáka, který klopýtal a vrávorál dál. Odhodil svou helmu. Zplihlé vlasy měl zmáčené potem z horečky a hrůzy, kterou prožíval. Burácející tlukot srdce se mu odrážel v hlavě.

Vykasal si rukávy – paže měl pokryté mnoha vřídky. Položil si ruce na tvář – a ucítil další. Celé tělo ho začalo svědit. Naříkal sebelítostí – a pak vykřikl.

„Počkejte! Počkejte na mě! Neopouštějte mě!“

Jeho společníci ho nemohli slyšet – a i kdyby ho slyšeli, pravděpodobně by si ho vůbec nevšíмали.

Skoro šlápl na nějaké tělo. Podíval se dolů a tam na něj chladnýma, nevidoucíma očima zírala tvář nejmladšího vojáka, která byla kvůli ohavným vředům stěží k rozpoznání.

Zrzavý voják vykřikl hrůzou a odpotácel se; celé tělo měl zkroucené v křečích. Chytil se za krk a klesl na kolena, pak padl dopředu a zůstal nehybně ležet na zemi.

Mezitím čtyři zbývající vystrašení strážní pospíchali, aby se odsud co nejdříve dostali. Když se blížil okraj pláně, ten tlustý vykřikl.

„Chytil jsem to,“ zvolal vyděšeně. „Podívejte! Podívejte!“ Pobíhal horečnatě sem a tam a snažil se smést vrídky a boláky, které se mu objevily na jedné ruce. „Je to mor!“

„Není,“ prohlásil ten nejstarší. „Žádný mor nevypadá takhle a nepřichází tak rychle. Tohle je jiné. To je její práce... té staré čarodějnice! Zničila nás svými drápy a očarovala nás – uvrhla na nás kletbu nemoci!“

„Ale mě nedostane,“ ohradil se Willibert. „Vidíte! Moje ruce jsou čisté. Sotva jsem se jí dotkl – já to nedostanu!“

„Já taky ne,“ přidal se vytáhlý mladík. „Já jsem jí vůbec neublížil, víte to všichni. Choval jsem se k ní slušně, takže jsem také v bezpečí.“

Nejstarší z nich se necítil dobře. Vlastně mu bylo dost špatně, ale neodvažoval se to říci ostatním. Stěží si troufl přiznat to sám sobě.

„Já jsem v bezpečí,“ opakoval stále dokola ten vysoký a prozpěvoval ta slova, jako by chtěl sám sebe začarovat ochranným kouzlem. „Jdi pryč,“ zavolal na tlustocha. „Budeš se o sebe muset postarat sám. Byls to ty, kdo...“

„Drž hubu!“ vykřikl jeho společník. „Nemluv o tom, co jsme udělali! Všichni jste stejně vinni, my všichni!“

„Ne my všichni! Já ne! Já za nic nemůžu!“

Začalo ho něco svědit, ale to určitě bylo jen obyčejné svědění. Pramenilo z nervozity, protože byl vyděšený z příznaků, které měli ostatní. Samozřejmě! On k té stařeně *byl* laskavý, nebo ne? Ta malá rána, kterou jí uštedřil, nic moc neznamenalala... že?

Tlust'och se plazil po zemi a naříkal. „Ne, neutíkejte, prosím. Ne, ne! Pomozte mi! Pomoc!“

Jeho výkřiky ale ostatní neslyšeli. Brzy byl tlust'och daleko za nimi. Nechali ho zemřít o samotě a ve strašných bolestech.

Ani jeden z šesti vojáků nepřežil natolik dlouho, aby dorazil do osady v dalším údolí.

Ledovec byl v každém směru hrozivý, přesně jak jim Tengel říkal. Jeho zdolání jim vysálo všechny síly a stálo je spoustu času.

Silje bude vzpomínat s hrůzou na svůj první dojem, když se vynořili z průsmyku. Členité, omleté a větrem ošlehané vrcholky obklopené obrovskou bílou masou, která připomínala zmrzlou řeku vytékající z otvoru v horách před nimi. Na dohled nebylo jediné stéblo trávy nebo pás země, po které by se dalo jít. Scéna před ní byla zalitá pochmurným stříbrným světlem měsíce, který stoupal výš a výš na noční oblohu, takže se miliony ledových krystalků na ledovci třpytily a blyštěly jako vzácné drahokamy.

Silje si byla jistá, že si s sebou navždy ponese vzpomínku na cestu přes ledovec. Se srdcem plným zármutku, zoufalství a beznaděje se potácela za dětmi, aby se ujistila, že se jim nic nestalo. Liv se brzy naprosto vyčerpala. Za chůze napůl spala, až se nakonec zhroutila a tvrdě usnula na studeném sněhu. Přivázali ji na koně, navzdory strachu o bezpečí zvířete. Co když se propadne vrstvou sněhu a ledu... nebo se splaší? Co se pak stane s jejich děvčátkem? Ale neměli jinou možnost. Nikdo z nich ji nemohl nést. Tengel měl ruce plné práce, protože vedl zvíře a holí zkoumal cestu před nimi, zatímco Silje nesla nějaké rance s věcmi a dohlížela na dvě starší děti.

Houževnatost, kterou prokazovali Sol s Dagem, byla pozoruhodná, ale byli velmi netrpělivi. Těžko chápali, že musejí být nanejvýš opatrní – pospíchali, aby se co nejrychleji dostali ze štiplavé zimy. Přesto Tengel nechtěl nic riskovat a pečlivě zkoumal povrch před každým krokem, který udělal.

Nikdo z nich nedokázal zaplašit ustavičnou obavu, že je pronásledují. Už ani nepočítali, kolikrát se během noci ohlédli za sebe, ale naštěstí každý pohled odhalil konejšivě prázdný bílý povrch ledovce, pošpiněný pouze modrým pásem jejich vlastních klikaticích se stop. Šli celou noc, než konečně sestoupali dolů na druhou stranu ledovce. Uvítala je tu nevlídná bažinatá náhorní plošina, která byla zamořená komáry a pokrytá zkroucenými a zakrslými stromy. Nějakou

dobu putovali podél ledovce, dokud neskončil v široké řece, ale nakonec za úsvitu, pod šedým zamračeným nebem, Tengel rozhodl, že si děti potřebují odpočinout.

Protože nechtěli, aby je případní pronásledovatelé zaskočili, pokračovali kousek dál přes pár kopečků do údolíčka, kde pro ně v chladném ranním větru Silje rozložila ležení. Podělili se o těch pár přikrývek, které s sebou měli, a schoulili se co nejbližší k sobě, aby se zahřáli.

Děti okamžitě usnuly – byly k smrti unavené. Silje je objímala z jedné strany a Tengel z druhé.

„Nebudu děkovat Bohu za naši úžasnou spásu,“ zašeptala.

„Proč ne?“

„Ne, protože jsem nikdy nechápala ty, kteří přežili nějakou velkou katastrofu, a jenom řekli: *'Bůh nade mnou držel ochrannou ruku a zachránil mě.'* Co potom všichni ostatní? Myslím, že je domýšlivé takhle mluvit, jako by byli o něco lepší než všichni ti, kdo *nepřežili*. Místo toho se pomodlím za jejich duše. To bude upřímnější, nemyslíš?“

Souhlasil s ní. „To, co říkáš, je pravda. Nikdy jsi nebyla domýšlivá, Silje. Vždycky myslíš nejdřív na ostatní. Bůh nebůh, navždycky budu vděčný, že vás tu všechny mám. Nebezpečí ještě nepominulo, ale zůstali jsme naživu – všech nás pět.“

„Osm,“ připomněla mu ospale. „Zapomněl jsi na koně, kočku a ještě někoho, kdo teprve spatří světlo světa.“

„Všech nás osm,“ zopakoval s úsměvem – ale v jeho úsměvu se zračily stopy bolesti.

Tengel se neodvážil usnout. Byl vzhůru a poslouchal, zda neuslyší nějaký podezřelý zvuk, zatímco ostatní se hodinu nebo dvě prospali.

Znovu se vydali na namáhavou cestu, nohy měli ztuhlé a rozbolavělé, byli celí zmrzlí a ztracení ve světě, který nepoznávali. Solina kočka okamžitě utekla do houští. Ztratili hodinu, když se ji snažili najít, než se sama objevila a poskakovala za nimi dlouhými skoky, lhostejná ke strachu, který jim způsobila. Jednou nebo dvakrát se kvůli zrádnému terénu ocitli v úzkých. Jednou museli zdolat strmý svah, ale kůň odmítal pokračovat v cestě, proto Tengel vážně uvažoval o tom, že skončí jeho trápení. Přesto Silje a děti žadonily, aby zvíře ušetřil, a jako obvykle jim Tengel podlehl. Nicméně čas a úsilí potřebné k tomu, aby přesvědčili koně a on šel dál, byly náročné pro ně všechny a Silje několikrát skoro změnila názor. Nakonec všichni dorazili dolů ze svahu a s úlevou se radovali. Sol se smíchem poznamenala, že kůň byl jediný, kdo se k jejich snaze nepřipojil.

Tengel se hned dal do práce, aby ošetřil drobné oděrky a škrábance zvířete. Když skončil, Silje viděla výraz spokojenosti v jeho tváři, zatímco stál s hlavou opřenou o krk koně. Zjevně se mu ulevilo a potěšilo ho, že jeho starý a věrný společník je stále s nimi.

Jak pokračovali, krajina se začala měnit a vzduch začínal být teplejší, protože už se do nich neopíral mrazivý vítr z ledovce. Teď bylo celkem jasné, že jsou blíž ke dnu údolí než k vrcholům hor.

Protože nechtěli děti úplně vyčerpat, zastavili pozdě odpoledne a dlouho před západem slunce rozložili přikrývky mezi břízkami v úzké prohlubni v údolí. Kolem rostly jedle a borovice a mechem obrostlou zem pod nohama pokrývaly lesní květiny.

Během pár minut děti usnuly. Protože Silje byla nesnesitelně unavená, překročila hranici, kdy dokázala držet své pocity pod kontrolou, a začala vzlykat. Zatímco ji Tengel držel pevně v náručí, ona ronila slzy pro všechny, kdo leželi mrtví v Údolí Prokletých, a pro to malé hospodářství se všemi jejich věcmi, které už nikdy nespátí. Plakala kvůli nejisté budoucnosti, které teď čelili, a zejména z naprostého vyčerpání. Přesto nemohla Tengelovi přiznat, že část v ní pláče úlevou, že se zase vrátili do venkovního světa. Nechtěla ho ranit skutečností, že ráda opouští jeho domov a rodiště.

„Všechny moje tapiserie,“ štkala. „Nechala jsem je tam. Je tak těžké opustit něco, co jsi vytvořil – a teď jsou pryč.“

„No tak,“ utěšoval ji. „Neviděla jsi, co je pod sedlem koně. Strčil jsem pod něj dvě tvoje největší práce – také jsem se s nimi nedokázal rozloučit.“

Silje Tengelův hlas povzbudil a pevně svého muže objala.

Nakonec mu usnula v náručí, ale on znovu zůstal vzhůru, protože se bál útoku divokých zvířat. V těchto končinách jistě žijí vlci, medvědi, rysové a rosomáci. Z nich se nejvíc bál medvěda. Také měl rozříznuté chodidlo, protože v noci šlápl na ostrý kámen a nestačil se otočit a uskočit, aby se zranění vyhnul.

Obával se o jejich budoucnost a teď měli další starost, se kterou se museli poprat. Ovšem „*starost*“ byl podle něj příliš mírný výraz.

Tengel pohlédl dolů na svou mladou ženu a věděl, že jí nemůže dávat vinu. Vina byla na jeho straně. Když s ní spal, bylo tak snadné nechat se unést extází jejího objetí a zapomenout, že on k ní má také jisté povinnosti.

V žádném případě by neměla znovu родit, ale tentokrát ho nachytala. Položil jí ruku na břicho a cítil, že uvnitř pulzuje život. Plod už byl dost vyvinutý – jak mohl být tak slepý?

Kdyby ztratil Silje, co by si počal? Při tom pomýšlení mu tuhla krev v žilách; přesto se nedalo čekat, že by přežila další těžký porod.

Co bude dělat? Po pravdě, existovalo jediné řešení – to dítě z ní vypudit! Bude k tomu mít odvahu? Jistě by ztratil její lásku, jako by ona ztratila své dítě!

Tengel byl silně znepokojený. Neměl ani ponětí, kde by měl hledat Eldrid; místo, kde se hodlali usadit, neznal. Leželo daleko na východ od Trøndelagu, nebo si to aspoň myslel.

Stejně by nebylo správné jet za nimi, a možná tím ohrožit jejich životy.

Byl příliš unavený, než aby dál přemýšlel. Něžně posunul Silje tak, aby měla větší pohodlí pod svou pláštěnkou, a pak se odevzdaně opřel o kmen břízy.

Tengel s rodinou pokračovali v cestě další dvě noci a jeden den, než narazili na první známky lidských obydlí. Tou dobou už byli všichni naprosto vysílení a sotva se drželi na nohou, koně nevyjímaje.

Drželi se při okraji lesa v té části Trøndelagu, kde byl Benediktův statek. Neodvažovali se ukázat na cestě a skrývali se mezi stromy. Tengela bolelo poraněné chodidlo; kůň měl zranění na třech nohou a silně kulhal; děti se trápily hladou a únavou.

Silje vykřikla.

„Podívejte! Táhle, na břehu řeky! Není to Benediktův čeledín – na lososech?“

A opravdu, byl to on! Všichni k němu pospíchali.

Stařec byl velmi překvapený, když je uviděl před sebou. Nadšeně si prohlížel, jak dvě starší děti vyrostly, a poblahopřál jim k nejmladšímu členu rodiny. Nedokázal skrýt své zklamání, protože ho Sol nepoznala, ale ve skutečnosti to ani nečekal, neboť jí byly teprve dva roky, když odešli.

„A jak to jde na statku?“ zeptali se Tengel a Silje jednohlasně.

Muž na ně vážně pohlédl. „Je to zlé. Velmi zlé.“

„Jsou ještě naživu?“ zeptala se Silje úzkostně.

„Ach, ano! Ano, jsou naživu – všichni. Já už tam nepracuju. Víte, prostě už jsem nedokázal snášet tu starou babu Abelone, tak jsem si našel práci na jiném statku. Slyšel jsem, že prý teď v domě Mistra Benedikta dlouho neudrží žádné služebné ani dělníky.“

Sol je přerušila a zasmála se: „Už si vzpomínám. Ty jsi mě lechtal!“

Tvář starce se rozzářila.

„Aha! Takže si mě *pamatuješ*, ty uličnice. Jen počkej, až tě chytnu...“

Sol s vřískotem utekla – stejně jako za starých časů.

„Takže Abelone tam stále bydlí?“ zvolal Tengel.

Čeledín se přestal honit se Sol a odpověděl: „Ano. A ty příšerné děti taky. Vystrnadili taky Gretu a Marii. Teď žijí jako farní žebračky, chodí ze statku na statek, ale nechovají se k nim moc dobře.“

„Ale to je strašné,“ vydechla Silje. „Jsou to tak milí lidé! To nemůžeme dopustit! Co Mistr Benedikt?“

„Ach, ten dobrosrdečný starý muž. Je ve vězení!“

„Jak je to možné?“

„Celé se to seběhlo před nějakou dobou. Svůj život s Abelone jako hospodyní si nijak neužíval, ale většinu času se

udržel.“ Muž se naklonil dopředu a zašeptal: „Našel přítele v lahvi – jestli mi rozumíte! Ale pak, když někdo udal vzbouřence úřadům...”

„Hemming!“ zamumlal Tengel se zaťatými zuby.

„Není pochyb o tom, kdo je skutečný zlý duch Prokletých,“ zašeptala Silje pro sebe.

„... proto když vojáci přišli na statek vyptávat se Mistra Benedikta a všech, Abelone jim o něm napovídala hrozné věci. Prostě se ho chtěla zbavit – byl jí na obtíž. Takže teď tam sedí, zavřený v Trondheimu, a všechno je v žalostném stavu jako dřív!“

„Tady se dějí hrozné věci,“ rozhořčila se Silje. „Tengele, musíme něco udělat!“

„Ano, to musíme,“ souhlasil, zatímco zároveň uvažoval, co by zmohli ve své současné situaci. „Utekli všichni rebelové?“

„Obávám se, že ano. Říká se, že chytili Dyre Alvssona. Všechny je prý udal jeden ze vzbouřenců, kterého zajali.“

Tengel proklel Hemminga a zamručel dlouhou řadu nadávek a zaklínadel. Silje viděla, jak se mu oči lesknou zlostí – zřídka kdy byl tak rozzuřený.

Znovu ovládl svůj vztek a obrátil se ke starci. Během pár minut mu vyložil všechno o hrozném osudu, který potkal Prokleté. Čeledín na něj zděšeně zíral.

„Mysleli jsme, že bychom nějaký čas žili nahoře na hřebeni, kde jsem bydlíval já,“ uzavřel své vyprávění Tengel,

„dokud nenajdeme lepší, bezpečnější místo.“ Uvažoval, jestli je teď někde bezpečno, ale nic neřekl.

„Ale tam někdo bydlí,“ odpověděl čeledín smutně. „Kéž bych jen tušil, jestli je tady někde poblíž nějaké prázdné stavení...“

„Vím ještě o jednom místě, kde jsem se skrýval,“ přerušil ho Tengel s hlubokým povzdechem. „Leží blíž k Trondheimu a není moc vhodné pro děti, ale stejně to budeme muset zkusit.“

Požádali ho, aby od nich pozdravoval Gretu a Marii, a ujistili ho, že se vrátí, aby se pokusili nějak pomoci Benediktovi, i když šance nebyly zrovna veliké. S tím znovu vyrazili na svou neradostnou cestu.

Někdy odpoledne zastavili, aby si odpočinuli a najedli se na lesní mýtině.

Tengelovi celá noha opuchla a správně měl jet na koni, aby si ulevil, ale on to odmítl a přenechal své místo dětem. Měl zčásti pravdu, ale přesto mu Silje vyčítala, že je tak tvrdohlavý – a pošetile hrdý. Na čas se proto mezi nimi rozhostila poněkud napjatá atmosféra. Všichni trpěli následky toho, čím prošli, a báli se, co jim přinese budoucnost.

Pozdě večer došli k lesnímu stavení, o kterém jim Tengel pověděl. Byla to velice prostá chatrč se střechou ve tvaru

písmene A se dvěma bočními zdmi, opírajícími se o svah, a trojúhelníkovou zdí, která tvořila štít. Vzduch uvnitř byl vlhký a zatuchlý; všude bylo cítit plíseň.

„Vidím, že tu nikdo nežil od doby, co jsem tu byl naposled!“ Optimismus v jeho hlase nezněl tak úplně přesvědčivě. „Tady budeme v bezpečí.“

Silje potlačila povzdech beznaděje a udělala, co se dalo, aby to tu uklidila a vyčistila. Na hliněnou podlahu nastlala suché chrástí, na kterém měli ležet, a pak uložila děti ke spánku.

Přišel čas podívat se na Tengelovu nohu.

„Nevypadá to moc dobře,“ oznámila mu, „ale nejlepší bude, když ji necháš v klidu.“

Tengel ji požádal, aby našla jeho „věci“. Tyhle „věci“, jak věděla, byly jeho tajné lektvary a bylinky. S nimi si ošetřil nohu nejlépe, jak dokázal, a pak tvrdě usnul, nadmíru vyčerpaný po dvou bezesných nocích, kdy držel hlídku a trápil se tisíci obavami. Kůň se před setměním naposledy napásl a kočka už vyrazila hledat nějakou kořist.

Silje nedokázala usnout. Hlavou se jí honily nejrůznější myšlenky. Úzkost a napětí doprovázely každý úder jejího srdce. Zírala na zdi – tohle se ani nedalo nazvat domovem – a uvažovala o tenčících se zásobách jídla a jak těžké bude přežít. Než ji pohltila říše snů, došla k jistému rozhodnutí.

Další ráno Silje rozdělila poslední zásoby jídla, které jim zbyly.

Když svou práci dokončila, rozhodně oznámila: „Dnes tu všichni zůstanete! Já musím něco zařídit.“

Tengel se tiše zeptal: „A co by to mělo být?“

„Máme potíže – to asi vidíš!“

„Ano – příliš dobře.“

„Pak vidím jediné možné řešení. Souhlasíš, že nastaly závažné okolnosti a že musíme odložit stranou vybíravost a dobré způsoby.“

„Silje! Nechceš snad...?“

Usmála se. „Neboj se, nehodlám prodávat svoje tělo, pokud tě napadlo tohle! Ale mohla bych prodat svou duši.“

Rychle nakoukl za roh – skleněná mozaika tam stále ležela.

„Ne, ani to ne,“ promluvila, jako by mu četla myšlenky. „Věř mi, Tengele, vím, co dělám. Myslím na tebe a také na Benedikta a Gretu a Marii. Také nemohu snést pomyšlení, že děti budou mít zase hlad, jako měly poslední zimu. Jídlo, které máme, nám brzy dojde. Nemáme nic, čím bychom lovíli ryby. Ty jsi zraněný a nemůžeš cestovat. Vidím jenom jediné východisko, a i když by to mohlo být velice nejisté, stojí za pokus. Vrátím se, jak nejrychleji to půjde. Nevím, jak dlouho to bude trvat – možná do večera, ale možná se nevrátím do zítřka. Nedělejte si o mě starosti!“

Tengel nechtěl, aby je opustila, ale tváří v tvář jejímu odhodlání a neústupnému rozhodnutí nebylo mnoho co říct, aby změnila názor.

„Dávej na sebe pozor, Silje!“

„Budu opatrná,“ ujistila ho. „Nikdo si mě nebude všímat a nepoznají, že patřím k Prokletým.“

„Ale po které cestě půjdeš? Pro případ, že budeš dlouho pryč...“

Odmlčela se. „Půjdu do Trondheimu. Pokud bude potřeba, hledejte mě tam! Ale předtím mi dejte pár dnů.“

S tím se s nimi všemi rozloučila a vyrazila.

Plahočila se po venkovské cestě a mířila na sever. Nohy měla nateklé a samý puchýř a byla vděčná, že ji kus cesty vezl na voze projíždějící rolník. To jí také ušetřilo čas.

Přijela do Trondheimu brzy odpoledne. Z hladu – a strachu – se jí dělalo špatně.

Bylo to tak zvláštní být zase tady! Uteklo pět let od doby, co odsud odešla. Teď lidé pospíchali sem a tam, na stáncích se prodávalo zboží všeho druhu, zatímco v obchodech a dílnách, které lemovaly ulice, kováři a řemeslníci pracovali u svých výhní. Psi, kočky a další zvířata se jí neustále motali pod nohama. Všechno bylo tak jiné, když se tu jako omámená procházela, skoro neschopná uvěřit, že je zpátky ve městě. Na tohle místo neměla žádné hezké vzpomínky. Táhle bylo zádveří, ve kterém spala tolik mrazivých nocí. Tady na ni jeden muž vyskočil ze stínu a napadl ji. Tenkrát se bránila

jako zvíře a rychle se naučila znát nejlepší místa, kam zasáhnout každého, kdo se ji pokusí znásilnit. Ještě mnohokrát potom tuhle dovednost využila!

Ale zmizel odsud obraz a zápach mrtvých těl poházených po ulici. V tento letní den neovládal Trondheim žádný mor.

Silje se zeptala kolemjdoucích na směr a netrvalo dlouho a s rozechvělým srdcem se zastavila a vzhledla k nádhernému sídlu barona Meidena.

Odváží se uskutečnit svůj plán? Na kratičký okamžik se chtěla otočit a odejít. Pak se k ní ale vrátila vzpomínka na tváře dětí – které zase budou trpět hladu, pokud uteče – a pomyslela na Tengela, který byl tak znepokojený a plný zármutku, že nedokáže pomoci těm, které miluje. To ráno viděla v jeho tváři stejný skleslý výraz, jako vídala během hrozného nedostatku jídla předchozí zimu. Tehdy byl led na jezeře příliš tlustý, aby mohli rybařit, nebyla žádná vysoká zvěř nebo divoké prase, které by se dali ulovit, ve stodolách nezůstalo ani zrnko a ovce všechny pomřely.

Silje se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, nevědomky přejela rukou přes košík, který nesla – a zaklepala.

Dveře otevřela služebná. Silje se představila a požádala, zda by se mohla setkat s paní Charlotte Meiden.

Služka si ji prohlédla od hlavy k patě, než se zeptala na důvod její návštěvy.

„Ráda bych mluvila s Její Milostí.“

„O čem?“

„To je soukromá záležitost.“

Služka po Silje vrhla pohrdavý, drzý pohled, který jako by trval věky, než jí nakonec nakázala: „Počkejte tady,“ a zabouchla dveře. Silje pak musela strpět dlouhé, ponižující čekání na schodech před dveřmi, které se po chvíli znovu otevřely.

„Tak pojďte dál!“ Ve služčině hlase nebylo ani stopy po vlídnosti nebo zdvořilosti.

Silje vkročila do krásné vstupní haly s nabílenými stěnami a pár kousky drahého, elegantního nábytku a zdobenými držáky na louče z tepaného železa. Stěží si stihla prohlédnout víc, než do místnosti vešla asi třicetiletá žena s podlouhlou, úzkou tvář, která se k ní nehodila. Měla na sobě hnědo-zlaté šaty, třpytící se perlami.

To je ona! Přišla jsem na správné místo, pomyslela si Silje.

Žena si ji prohlížela s povýšeným, tázavým pohledem. Do místnosti vstoupila také starší žena v šatech s naškrobeným krejzlíkem a brokátovým pláštěm bez rukávů a stoupla si za Charlotte. Tohle musí být její matka.

Silje se jim oběma zhluboka uklonila.

Charlotte Meiden si prohlížela mladou ženu, která stála u dveří. Viděla drobnou, půvabnou tvář obklopenou hnědými kudrnatými vlasy, a ačkoli se její oči zdály unavené a nesly známky úzkosti, měly upřímný pohled. Byla oblečená ve velmi staré, obnošené modré sametové pláštěnce.

Z nějakého důvodu měla pocit, jako by ji znala...

„Co se děje?“ zeptala se Charlotte chladně.

Silje to zaskočilo, protože ji žena oslovila dánsky. Měla jsem to vědět, pomyslela si. Zbylo tu tak málo norských šlechtických rodin. Možná je náš Dag mladý Dán! Ale tahle žena trpěla – je to znát v její tváři. Už ztratila naději...

„Jmenuji se Silje, dcera Arngrimova, a jsem vdaná žena z venkova. S vaším svolením prosím o soukromé slyšení u Vaší Milosti.“

Vzdělaná řeč, napadlo Charlotte Meiden, ale než stačila odpovédět, přerušila ji matka.

„Pokud jste přišla žebrot, ihned odejděte – dveřmi od umývárny nádobí!“

Silje zakroutila hlavou – tohle začínalo být ošemetné. Přesto cítila, že svým odhodláním na obě urozené dámy udělala dojem, a tak pokračovala.

„Musím soukromě mluvit s milostivou slečnou. Předmět rozhovoru je maximálně důvěrný.“

Co tím může myslet? pomyslela si Charlotte.

„Jste tady, abyste mi předala vzkaz?“ zeptala se.

Silje neodpověděla. Jenom na ni klidně hleděla a čekala.

Že by tajný ctitel? Proti své vůli začínala být Charlotte Meiden zvědavá.

„Ach, dobrá! Následujte mě!“ rozhodla nakonec a otočila se, aby dovedla Silje do svého budoáru.

Baronka za ní zavolala: „Půjdu s tebou, Charlotte.“

„To není nutné,“ odpověděla Charlotte a naklonila se přes zábradlí. „Jistě to nebude víc než zpráva.“

Pokud je to vzkaz od jednoho z těch pohledných mladých jezdců z posádky v pevnosti Austrat, pak je matčino vměšování to poslední, co by chtěla.

Přesto, proč by dostávala zprávu od jednoho z nich? Kdy měla naposledy nějakého ctitele?

Uvedla Silje do svých pokojů a zavřela dveře. Silje pohlédla na těžké, dubem obložené stěny a vysoký strop velkého, vkusně zařízeného pokoje. Všechno ukazovalo na velké bohatství – ale štěstí? Po tom tu nebylo stopy.

„Může nás tady někdo slyšet?“

„Ne.“

„A nemohl by někdo poslouchat za dveřmi...?“

„Zdá se, že je to víc než tajné,“ prohlásila Charlotte, ale zavřela na západku dveře vedoucí do chodby a uvedla Silje do přepychové ložnice. Většinu místnosti zabírala obrovská postel s nebesy.

„Tak! Už jste spokojená?“

Silje přikývla.

„Takže? Co mi to chcete říct?“

Stály po obou stranách mramorového stolku.

„Nejdřív vám musím říct, že ať vám povím cokoli, nechci vám nijak ublížit, slečno Charlotte. To bych opravdu nechtěla, ale k mému rozhodnutí mě donutilo zoufalství.“

Charlotte Meiden se pohrdavě zamračila. „Takže jste přece jen přišla žebrot?“ zabručela a zamířila ke dveřím.

„Ne! Ne!“ ujistila ji honem Silje. „Musíte mě vyslechnout. Tohle se týká víc vás než mě.“

Charlotte se otočila. „Mě? Jak to myslíte?“

Silje ztěžka polkla a sebrala síly.

„Než začneme s tímhle obtížným rozhovorem, musíme si obě něco ujasnit. Možná mluvím s nesprávnou osobou,“ poznamenala Silje, i když si to sama nemyslela.

Otevřela svůj košík a položila na stůl tři kusy látky – šál, brokátovou přikrývku a lněné plátno.

„Poznává Vaše Milost tyhle věci?“

Nejdřív Charlotte na ty věci jen bezvýrazně zírala. Bylo to, jako by jí přestal fungovat mozek. Něžně se rukou dotkla šály. Hlavou se jí honilo tolik myšlenek. Vyschlo jí v krku. Pak se jí do tváří vehnala krev, aby vzápětí zase zbledla jako stěna. Slyšela své vlastní sípavé dýchání, když ucukla rukou od látky, jako by hořela. Pokoj se jí začal točit před očima a cítila, jak ji ta neznámá žena podpírá a vede k posteli. Pak všude byla tma.

KAPITOLA 4

Charlotte Meiden se trochu pohnula a znovu přišla k sobě, aby zjistila, že hledí přímo do těch modrých, úzkostných očí.

„Vy... vy...“ zajíkala se. Pak se vylekaně posadila. „Ne, nevím nic o těchto věcech. Teď odejděte a vezměte si je s sebou, než zavolám o pomoc!“

„Slečno Charlotte, tohle je důležité. Musíte si poslechnout, co vám chci říct, protože já vím, že jste je poznala.“

Rty vznešené dámy se zkroutily do pohrdavého úsměvu, zatímco její oči, malé a trochu moc blízko sebe, prozrazovaly velký strach.

„Takže jste tu jen proto, abyste mě vydírala! Nechcete nic víc než peníze, abych si koupila vaše mlčení! A jaká je cena za to mlčení?“

„Ne! Ne, ne!“ zděsila se Silje. Nebyla zvyklá, aby lidé zpochybňovali její poctivost. „Řekla jsem Vaší Milosti, že vám nechci ublížit.“

„Chcete využít neštěstí druhé ženy – není to dost velké ubližování? Jak jste mě našla?“

S námahou se postavila a teď stála čelem k Silje. Ve tváři měla výraz nesmírného odporu, ale vinou šoku a strachu jí tvář zcela zbledla.

„Na tom lněném plátnu je vyšitý váš erb. Už mnoho let vím, kdo jste, ale nikdy jsem neměla důvod vás obtěžovat. Dosud ne. Ale teď nevidím jinou cestu. Jeden odporný muž se kdysi pokusil ukrást tyhle věci, protože zjistil, že jsou na nich vyšité iniciály. *On* by od vás vymáhal peníze, ale naštěstí ho můj manžel zastavil a ten ničema se nikdy nedozvěděl vaše jméno. Mnohokrát jsem o vás přemýšlela, slečno Charlotte, a o tom, jak těžké to všechno muselo být. Pak, když jsem vás viděla, jsem si byla jistá, že to bylo vaše dítě. Okamžitě jsem vás poznala.“

Dcera barona na ni upřela tázavý pohled, když se sesula do židle u stolu, protože ji stále neunesly nohy.

„Jednou už jsme se potkaly,“ oznámila jí Silje. „Nepamatujete si?“

Charlotte Meiden sešpulila rty, otevřela je, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Měla jen nejasný výraz v hruškovité tváři, když se snažila pátrat v paměti. No ano! Ty nevinné modré oči...

Následovalo dlouhé ticho, a pak váhavě odpověděla. „Ano... Přímo za městskými branami – té noci... Nesla jste v náručí malou holčičku. Byla jste tak hrozně mladá a zdálo se, že je vám velká zima. Promluvila jste na mě...“

„Ano, promluvila. Věřte mi, slečno Charlotte, když říkám, že jsem si o vás nikdy nemyslela nic špatného. Chápala jsem, že vás k tomu, co jste proti své vůli udělala, dohnalo zoufalství. Našla jsem ten malý hrnek mléka...“

Charlotte se topila ve znovu oživených vzpomínkách. Definitivnost toho, co udělala. Ta mrazivá noc. Ten hlad a samota, které musel její drobeček strpět. A pro ni bylo... příliš pozdě – byla příliš slabá a zbabělá – příliš pozdě, příliš pozdě!

Seděla shrbená na židli, ruce složené v klíně a po tvářích jí neadržitelně stékaly slzy, zatímco neovladatelně vzlykala.

„Nikdy jste sem neměla chodit,“ dostala ze sebe nakonec a stále se snažila potlačit slzy. „Neměla jste mi tohle všechno znovu připomínat – nemám sílu tím vším projít znovu! Vzít život vlastnímu... Ach! *Proč* jste sem přišla? Z toho nikdy nevzejde nic dobrého!“

„Nemohla jsem dělat nic jiného,“ řekla Silje tiše. „Udělali jsme všechno, co šlo, abychom se o děti dobře postarali. Teď ale strádají a budou trpět víc a víc, dokud nebudou tak slabé, že zemřou hlady a vyčerpáním – váš malý chlapec také.“

V tom okamžiku jako by se všechno – čas, samotný vzduch – zastavilo a naslouchalo. Charlotte bezvýrazně hleděla na vzor na kožené pozlacené tapetě. To těžké ticho jako by trvalo celou věčnost. Nakonec se pomalu otočila a pohlédla na Silje, která si začínala dělat starosti, že se Charlotte udělalo špatně.

„Chcete říct... moje dítě... *je naživu?*“

„Jistě! Narazila jsem na něj nedlouho po tom, co jsme se potkaly, a vzala jsem ho s sebou. Nemohla jsem ho tam nechat,“ prohlásila skoro omluvně. „Byla taková zima a on tak žalostně plakal. Musíte mi věřit, když říkám, že bych vás nikdy neobtěžovala, kdyby to dítě zemřelo. Nikdy bych nebyla tak bezcitná.“

Útlé prsty se dychtivě natáhly a sevřely Siljinu paži.

„Chlapec?“

„Hezký mladý hoch,“ usmála se Silje. „Brzy mu bude pět let... ale to samozřejmě víte. Jmenuje se Dag – Dag Christian. Christian podle vašich iniciál na dece.“

Charlottin vzlykot se utišil, popotáhla a utřela si slzy.

„Ach, dobrý Bože,“ zašeptala. „Děkuji!“

Ozvalo se zaklepání na dveře v předsíni.

„Charlotte!“

Mladá šlechtična vzhledla a zpanikařila; oči měla ještě rudé od pláče.

„Ach, ne! To je moje matka!“ zašeptala a utíkala z ložnice.

Klika dveří hlasitě zarachotila, jak se baronka snažila dostat dovnitř.

„Charlotte! Charlotte, co se to tam děje.“

„Vůbec nic, matko. Jenom si povídáme.“

„To vidím. Ale celou tu dobu? Tvůj hlas zní divně – mohu vejít?“

„Za chvílku, drahá matko. Brzy přijdu dolů. Buď tak hodná a počkej dole.“

Žena odkráčela a nahlas si při tom něco brumlala. Charlotte teď zamkla vnitřní dveře, otočila se, opřela se o ně zády a vydechla si úlevou.

„Je to pravda?“ Její hlas znejistěl. „Že to dítě je naživu – je to pravda? Chlapeček – Dag, říkáte? Proč jste ho pojmenovala Dag?“

„Protože jsem ho našla ve tmě. Snažila jsem se ho ochránit před zlými silami noci. Kromě toho, byla to ta holčička, co mě k němu dovedla. Já si myslela, že je to *myling*.“

Charlotte přikývla. Jistě by se z něj stala zbloudilá duše, kdyby ho tahle žena...

„Já bych raději utekla, ale ta holčička, kterou jsem jen krátce předtím našla u mrtvého těla její matky, o tom nechtěla ani slyšet. Po pravdě, byla to ona, kdo tomu nemluvněti zachránil život, ne já. Od té doby se staráme i o ni.“

„Teď si vzpomínám, že jste vypadala velmi mladá na to, abyste měla tak velkou dcerku,“ uvažovala nahlas Charlotte. „Řekněte mi, je hezký?“

Silje se na ni jízlivě usmála. „Je po vás, slečno.“

Charlotte protáhla tvář a s velkou sebeironií prohlásila: „Ubohé dítě!“

Siljina tvář se rozzářila. Tahle elegantní dáma má smysl pro humor! Jejich oči se na okamžik setkaly a obě věděly, že jejich duše jsou spřízněné a spojené společným tajemstvím.

„Je to velmi hezký chlapec,“ uklidnila ji Silje srdečně. „Je světlolasý a má úzkou ušlechtilou tvář. Je dobrácký, i když možná někdy příliš pečlivý a puntičkářský. A velmi inteligentní!“

Charlotte byla jako ve snách, přemýšlela a na tváři se jí objevil u ní tak vzácný úsměv. Najednou si na něco vzpomněla. Rychle přešla k Silje a chytila ji za ruku.

„Říkala jste, že strádá?“

„Všechny naše děti trpí,“ odpověděla jí Silje vážně. „Už nemáme žádnou budoucnost, slečno Charlotte. Před pár dny nás zasáhla pohroma. Potom si můj manžel zranil nohu a...“

Proti své vůli nedokázala pokračovat a rozplakala se. Možná za to mohlo uvolnění potlačovaného napětí, které se v ní hromadilo celý den. Charlotte ji rozpačitě sledovala, neschopna jí pomoci. Ona, kterou od narození obskakovali, neměla ponětí, jak utěšit druhé. Bylo to prostě něco, co nikdy nemusela dělat.

„Ach, no tak, no tak!“ promluvila rozpačitě. „Posaďte se, prosím. Odpusťte mi, pokud vypadám chladně a lhostejně. To není mé skutečné já, ale chápete, že člověk musí být v jednání s prostými lidmi opatrný, že? Jsme Dánové a šlechtici – ne všichni nás v této zemi vítají. Posledních pět let mě také poznamenalo. Musíte mi věřit; za celou tu dobu jsem

neprožila ani minutu štěstí. Z takových věcí člověk zahořkne a začne být plný úzkosti..." odmlčela se. „Kolik dětí máte?“

„Tři,“ zamumlala Silje. S obrovským úsilím se vzpamatovala. „Toho chlapce a děvče, které jsme našli, a naši vlastní malou dcerku. Té jsou tři roky.“

„A čekáte další?“ zeptala se Charlotte spikleneckým šepotem.

„Ale jak...? Jistě, to je něco, co ženy vždycky poznají.“

„Vidím to na vaší pleti – jak je prosvětlená. Tak, teď musíme něco udělat! Musím ho vidět. Kde je?“

„Na jih od Trondheimu v jedné odporné chatrči, která kdysi bývala úkrytem pro polesného. Vyhnali nás z našeho domu a pronásledují nás. Nemáme žádné jídlo a můj manžel nemůže chodit. Nenapadlo mě nic jiného než jít za vámi, slečno Charlotte.“ Charlotte ji znovu vzala za paži. Silje cítila sladkou vůni jejího parfému.

„Jsem vděčná, že jste to udělala! Přinesla jste mi nový život a... Teď ho přivedu sem a vychovám ho sama. Samozřejmě musím, když je to...“

Silje se ve tváři zračil temný zármutek a zoufalství.

„No, je to moje dítě,“ snažila se říci Charlotte, ale její slova zůstala nevyslovená. „Ó, drahoušku,“ vzpamatovala se Charlotte. Tiše pokračovala: „Ach, drahá. Tohle by mohlo být složité. Tohle by mohlo být velmi složité.“

„Skutečně,“ zašeptala Silje.

Charlotte byla už zase vyrovnaná. „A můj otec by zřejmě nikdy, nikdy něco takového nedovolil. Vy ho neznáte, ale okamžitě by mě vyhodil na ulici!“

„Ale když je to jeho vnuk?“ opáčila Silje.

„On už má hodně vnoučat. Sotva je vidí, když jsou tu na návštěvě, ale vyžaduje, aby děti zůstávaly v jiné místnosti a nehlučely – a to jsou ty, co se narodily v manželství!“

„Takže jste měla důvod vzdát se dítěte?“

„Ano. Víím, byla jsem bezohledná a zbabělá, ale nic jiného mě nenapadlo. Nepředvídala jsem takové následky. Drahá Silje... Mohou vám říkat Silje? Tohle si musím promyslet. Podruhé svého syna nezklam, tím si buďte jistá. Ani vás nezklam – vás, která jste se o něj celé ty roky starala – ale potřebuji čas. Také budu chtít slyšet celý váš příběh, abych lépe věděla, co dělat.“

Zdálo se, že je Charlotte odhodlaná jim pomoci, a v oku měla jiskru, která Silje potěšila.

„A co vaše matka. Neměla by se o tom dozvědět?“

Charlotte dlouho přemýšlela. „Nevím. Po pravdě, skoro vůbec svou matku neznám. Řekněme, že se vrátíte, jakmile se mi podaří vymyslet nějaký plán...“

Když Charlotte viděla Siljin ustaraný výraz, položila si oba lokty na stůl a sklesle si opřela hlavu do dlaní.

„Ne, to by nepomohlo. Nemáte kam jít, zatímco budete čekat, a čas je teď rozhodující, že?“

„To je. O poslední jídlo jsme se podělili dnes ráno.“

„Bože! Vůbec mi to nemyslí! Tohle je na mě příliš – chci ho vidět – říci mu, že toho tolik lituji – požádat ho o odpuštění... Přesto... nic z toho není možné!“

„Já mám také málo co nabídnout,“ podotkla Silje. „Když jsem se sem vydala, nic jsem od své cesty nečekala. Jenom okolnosti mě donutily ...“ odmlčela se. „Ale, slečno Charlotte, víte, co si myslím? Věřím, že vaše matka všechno pochopí.“

„Myslíte?“

„Možná ne hned, ale kdyby moje dcera trpěla tolik jako vy, udělala bych cokoli, abych jí pomohla. Nepochybně by mě pravda šokovala. A ano, asi bych své dceři vynadala, ale především bych jí chtěla poradit. Myslím, že rada starší ženy by mohla pomoci vyřešit naši vážnou situaci. Je váš otec doma?“

„Ne, cestuje po kraji a nevrátí se dřív než za pár týdnů.“ Sama pro sebe Charlotte utrousila: „Díky bohu.“ Ale to Siljiny uši neměly slyšet.

Silje stála, čekala a nic neříkala. Z dálky sem doléhaly zvuky ulice, tlumené těžkými sametovými závěsy ve vysokých oknech. Obchodníci vyvolávali své zboží a koně řehtali...

„Dobrá,“ prohlásila Charlotte. „Musím být silná. Příliš dlouho jsem byla zbabělá. Půjdu a přivedu svou matku – a požádám, aby donesli nějaké občerstvení. Je to dlouho, co jste naposledy jedla?“

„Včera večer – kůrku chleba.“

„Co to říkáte! Okamžitě nechám donést jídlo. Bude lepší, když zůstaneme tady, kde nás neuslyší sloužící.“ Chvilí stála a uvažovala, a pak spíš sama pro sebe pověděla: „Měla bych zapřít vlastního syna? Podruhé? Ne! Ne, ve jménu Božím, tentokrát ne!“ Pak rozhodně, ale vystrašeně, přešla ke dveřím.

„Možná byste si měla s matkou promluvit o samotě.“

„Ne, musíte u toho být, jinak ztratím odvahu. Kromě toho, musíte nám vyprávět *všechno*, co se stalo za těch posledních pět let! Vůbec nic o vás nevím.“

Silje stála trpělivě u okna. Překvapilo ji, když zjistila, že se jí třesou ruce, ačkoli se to možná dalo čekat.

Hleděla se zájmem na malý šicí stůlek postavený u zdi vedle okna. Byl překrásně droboučký, s úzkými zahnutými nohama a vykládaný kvalitní dýhou. Pokoj byl dokonalý, znamenitý v každém detailu. Silje přejela rukama po pozlacených kožených tapetách a bezděčně ji napadlo, jak jsou asi vyrobené, a obdivovala lesklé látky na posteli s nebesy.

Když pomyslí, jak jsou s Tengelem pyšní na svou maličkou skleněnou mozaiku! Okénko, pro které ani nemají zedř! A přesto pro ně možná znamená víc než všechno tenhle nadbytek nádherných věcí pro Charlotte.

Přiblížily se hlasy.

„Přišla jsi o rozum? Nechat žebračku samotnou ve svém pokoji! Kolik myslíš, že toho stačí sebrat?“

„Neboj se, matko.“

„Stejně, co je všechno tohle za nesmysl, Charlotte?“ dožadovala se odpovědi baronka. „Přisahala bych, že jsem tě už spoustu let neviděla tak rozrušenou. Chováš se jako tajemný blázen.“

Když vstoupily do pokoje, Silje se oběma dámám znovu poklonila a bolestně si při tom uvědomovala své příšerně potrhane šaty, jež neměly nic společného s honosnými róbami, které na sobě měly ony.

„Nařídila jsem, aby pro nás tři donesli jídlo,“ promluvila rychle Charlotte. „Prosím, posaďte se ke stolu.“

Všechny tři ženy usedly. Charlotte slyšitelně polkla. Její tvář byla strašidelně bledá, kromě dvou jasně červených míst na tvářích.

„Matko, musím ti říct něco, co tě velmi šokuje, ale prosím tě, abys mě vyslechla s pochopením.“

„Co se to tady děje?... A co je tohle? Tenhle šál jsem na tobě neviděla už celé roky!“

Baronka si prohlížela Silje a snažila se rozřešit, jestli je možné, že by ho byla mohla ukrást. Snaží se zhojit své špatné svědomí tím, že ho vrátí? Přesto, taková maličkost by si nevyžádala všechen tenhle povyk. Všichni věděli, že venkované kradou jako straky.

Charlotte byla zjevně nervózní. Celé tělo se jí třásl, ale oči stále jiskřily odhodláním a dychtivostí. Tyhle poslední roky, během kterých toužila vrátit čas a ráda by snášela ostudu a opovržení za to, že si nechala své dítě, nebyly marné.

„Takže!“ Baronka byla netrpělivá. „Co mi musíš říct, že mě to tak zneklidní?“

„Matko... Pamatuješ si, jak jsem se asi před pěti lety chovala velmi podivně?“

„Jak bych mohla zapomenout na takový rozruch? Od toho dne jsi ani jednou nevypadala šťastně...“

„Až do dneška, mami! Ted' ti povím, co se stalo.“

Baronka vrhla pohled k Silje a zeptala se: „A to se týká této 'dámy'?“

„To ona je přesvědčená, že by bylo nejlepší všechno ti povědět. Věří, že potřebujeme moudrost a radu matky.“

„Tak už, prosím, spusť!“

Charlotte se velmi zhluboka nadechla. „Porodila jsem dítě, mami.“

Její matka na ni zůstala zírat. „Aha! Ted' není čas na žertování. Pověz mi, co bylo tak důležité.“

„Je to pravda, matko.“

„Nebud' hloupá! Něčeho bych si všimla. Vždyť jsi tu byla celou dobu!“

„Ale je to pravda. Nikdo to nepoznal – nikdo! Vybírala jsem si šaty tak, abych skryla svůj stav... A tehdy jsem byla mimořádně štíhlá. Pevně jsem se svazovala do korzetu.“

„Ne, Charlotte, o tom mě nepřesvědčíš. *Že moje dcera...*? A co komorná, ona musela...?“

„Moje komorná byla hloupoučká jako husa. Celou dobu jsem ji klamala a oblékala jsem se sama.“

„Myslíš, že tu budu sedět a tohle všechno brát vážně, Charlotte?“

„To tedy myslím!“ Charlottiny oči se leskly a ona sama byla velmi vylekaná. Přesto se nenechala vyvést z míry, ačkoli ji ohromilo, že teď, když se přiznala, jí matka nevěřila! „Porodila jsem to dítě v seníku, zabalila ho do těchto látek a odložila ho venku v lese. Později jsem neskutečně litovala toho, co jsem udělala, a trpěla jsem jedním záchvatem šílenství za druhým. Od té doby jsem byla nešťastná. Pamatuješ, že jsem chtěla vstoupit k řádovým sestrám?“

Baronka Meiden seděla s otevřenými ústy. „Odmítám věřit jedinému slovu!“ zvolala dotčeně.

Charlotte vstala a vzala z nočního stolku Bibli. Pohlédla své matce do očí, položila ruku na knihu a prohlásila:

„Přísahám jménem Božím a na znovuvzkříšení své duše, že každé mé slovo bylo pravdivé.“

Silje tiše dodala: „Je to pravda, Vaše Milosti.“

Charlotte sledovala, jak její matce bledne tvář. Rychle vytáhla lahvičku čichací soli, ale když se baronka trochu vzpamatovala, rozplakala se.

„To nemůžeš myslet vážně! Jak jsi *mohla*? Taková hrozná ostuda! A co řekne otec?“

„Otec se to nikdy nedozví. Ale Silje a já potřebujeme tvoji pomoc, mami, protože se věci obrátily k horšímu.“

„Zjistil někdo... žes... odložila to dítě v lese? Vlastně ano, jistě, tahle žena... Ten šál! A teď chce peníze?“

Charlotte si povzdechla. „Ne, matko! To jsem si také myslela, ale ne!“

Baronka nedokázala pochopit, co se to vlastně děje. Hlas se jí třásl. „Jak jsi *mohla* opustit novorozeně, Charlotte?“ Tohle byla slova, na která Silje čekala. Tahle prostá otázka ukázala, že paní baronka má také srdce. Znamenalo to, že stále existuje naděje pro ně pro všechny.

„A kdybych si ho nechala? Co by pak řekli moji rodiče?“ Její matka sklopila oči.

„Ano, máš pravdu. Takže se narodilo mrtvé, že?“

„Ne! Bylo naživu.“

Starší žena si okamžitě přikryla ústa rukou. Tvářila se nešťastně.

„A tys ho nechala venku umřít? Ach! Má dcero!“ zvolala a dlouhou chvíli seděla s rukou přitisknutou na ústa a očima vytřeštěnýma hrůzou. Bylo slyšet jen slabé pískání, jak se snažila potlačit svůj vzlykot a vzpamatovat se.

Nakonec se uklidnila a znovu zaujala důstojnou pózu.

„Ale jakou roli v celé věci hraje tato žena? A jak ti mohu poradit? Teď ti může pomoci jenom kněz – jestli vůbec někdo!“

„To dítě stále žije, mami,“ oznámila jí něžně Charlotte. „Dozvěděla jsem se to před chvílkou. Tady Silje ho zachránila a vychovala. Je to chlapeček.“

Baronka teď pro změnu zírala na Silje.

Charlotte pokračovala. „Ale teď se ona a její rodina ocitli v zoufalé situaci. Přišla mě požádat o pomoc, ale jsme s rozumem v koncích.“

V pokoji se znovu rozhostilo naprosté ticho. Baronka seděla a přemýšlela. Neustále se dotýkala svých tváří, ale tiché slzy, které právě utřela, rychle nahradily nové.

Nakonec se zeptala: „Takže, Charlotte, kdo je otcem? Nemohla jsi být sama v...“

„Jeho jméno neřeknu!“ odsekla Charlotte.

Její matka pomalu a panovačně vstala a nakázala jí: „Jeho jméno, prosím!“

„Jeppe Marsvin!“ vyrazila ze sebe Charlotte.

„Ten? Ale ten je ženatý!“

„V té době jsem to nevěděla. Požádal mě o ruku a neúnavně se mi dvořil. Byla jsem mladá a hloupá.“

Baronka na ni zlostně pohlédla. Pak natáhla ruku a krutě uhodila dceru do tváře.

„Sakra!“ zasyčela, a protože nedokázala vymyslet nic ráznějšího, co by mohla říct, zopakovala totéž. „Sakra! Teď si půjdu lehnout. Víc už toho nesnesu – tohle všechno je na mě příliš.“

Charlottino zacházení s dítětem bylo víc než otřesné a baronka cítila, že něco takového není schopná potrestat. Ovšem prostopášná nedbalost její dcery vůči vlastní nevinnosti bylo něco docela jiného. S tím se rozzuřená matka mohla, a měla vypořádat odpovídajícím způsobem.

Baronku doprovázel zvuk šustících sukní, když se vyřítla z pokoje.

Charlotte si mnula tvář. „To nevypadá moc slibně,“ vydechla sklesle.

„Potřebuje čas,“ konejšila ji Silje. „Nebylo to o nic lepší ani horší, než jste mohla čekat.“

Služebné donesly jídlo, jak jim Charlotte nakázala. Přesto jejich výraz jasně prozrazoval, co si ony myslí o nošení jídla do ložnice! Přinášely táč za tácem, dokud se stůl skoro nepropadal pod tíhou dobrot. Silje stěží dokázala uvěřit svým očím při pohledu na tolik misek a talířů, plných horkých, voňavých pokrmů.

„Prosím, Silje, nabídněte si,“ vybídla ji Charlotte. „Nedokážu sníst ani to nejmenší sousto. Mám pocit, jako bych měla zauzlované vnitřnosti.“

„Já se taky tak cítím, když jsem rozrušená,“ usmála se Silje, která užasle zírala na stůl. „Ale stěží mám to srdce jíst. Kdybych tak mohla jeden z těchto táců donést dětem...“

„Ty budou dobře zaopatřeny, takže můžete hodovat s čistým svědomím. Naprosto si to zasloužíte!“

Silje jedla mlčky a snažila se být co nejzpůsobnější.

Když se nasytila, Charlotte tiše zaprosila: „Vyprávějte mi o chlapci.“

Silje přikývla a právě začala mluvit, když do pokoje tiše vešla baronka. Silje zmlkla, ale Charlottina matka ji s nepřítomným posunkem vybídla, aby pokračovala.

Silje vylíčila příhody z Dagova života, vyprávěla jim, jak vyrostl, snažila se popsat jeho osobnost a Charlotte seděla s rozzářenými očima a hltala každé slovo. Čas od času si osušila slzu, ale stále chtěla slyšet víc a víc. Mnohokrát matka i dcera poznamenaly: „*To je pro Meideny typické*,“ a usmály se. Když už Silje neměla svým zaujatým posluchačkám co říct, obě se na židli napřímily.

Starší dáma s velkou důstojností prohlásila: „Trochu jsem o tom přemýšlela a uvědomuji si, v jaké jsme situaci. Nemůžeme jenom tak vzít hocha z rodiny, kterou považuje za svou vlastní... a tvůj otec by *nikdy* nesnesl jeho přítomnost zde...“

„Mami! Ty mi přece jen rozumíš! Díky. Ach! Děkuji ti!“ Charlotte vyskočila ze židle, padla před svou matkou na kolena a položila ženě hlavu do klína.

„No tak, no tak,“ konejšila ji, když hladila nevýrazné, světlé vlasy své dcery. „Také chápu, že Charlotte ho chce vidět a být mu nablízku. Také bych chtěla poznat svého nezbedného vnuka. A samozřejmě vám zaplatíme za všechno, co jste udělali...“

„Ne!“ zvolala Silje. „Proto jsem sem nepřišla!“

„Odpusťte,“ omlouvala se baronka pokorně, zaskočená Siljiným tónem. „Ale vím o tom všem tak málo...“

„Přesně tak,“ souhlasila její dcera. „Měly bychom si poslechnout celý Siljin příběh, ne jen krátké historky o Dagovi... Dagovi? Je to tak zvláštní, říkat mu jménem. Dag Christian...“ její slova visela ve vzduchu, zatímco vstala a zazvonila, aby služky odklidily ze stolu.

Když služebné odešly, Silje začala znovu vyprávět.

Znovu jim řekla všechny podrobnosti z té hrozné noci, kdy to všechno začalo. Jak jí ty události převrátily život naruby a začal jí nový život. Jak našla obě děti a pak uviděla Hemminga přivázaného na skřipci. Vyprávěla o vlčím muži, který se najednou z ničeho nic objevil a trval na tom, aby zachránila mladíka před katem. A konečně jak s tímhle děsivým netvorem uzavřela obchod, aby jim sehnal jídlo a bydlení předtím, než se ztratil v noci.

„A své slovo dodržel,“ dodala láskyplně. „Vzali nás na úžasný statek, kde žili ti nejlaskavější staří lidé na světě. Malíř kostelů jménem Benedikt, jeho čeledín a dvě staré ženy, Greta a Marie. Greta milovala Daga, jako by byl její

vlastní. Marie se starala o Sol – tu malou holčičku, co jsem našla. Mistr Benedikt mi dovolil chodit s ním trochu malovat do kostela – řekl mi, že mám umělecké nadání, a já věřím, že to tak je, protože nejsem zrovna dobrá hospodyně!“ Rozpačitě se zasmála. Pak pokračovala: „Přesto nám byl ten vlčí muž stále nablízku. Nikdy jsem ho neviděla, ale kdykoli nám hrozilo nějaké nebezpečí, objevil se tam. Jako by ho cítil. Pak jsem se jednoho dne dozvěděla jeho jméno. Byl to Tengel Prokletý...”

„Prokletí?“ zamumlala baronka. „Slyšela jsem o nich. Není to skupina čarodějnic a čarodějů – zkažená rasa?“

„Tak se o nich mluví,“ souhlasila Silje a přikývla. „Nemohu popřít, že jsou mezi nimi tací, kteří ovládají jisté síly a kterým je lepší se vyhnout.“

„A tenhle *Tengel* od Prokletých,“ pokračovala šlechtična, „pochopila jsem to tak, že je to přízrak – zlý duch! Slyšela jsem to jméno jen tak mimochodem – kdysi dávno na jednom bále.“

Nepochybně šlo o prázdné tlachání, kterým se baví vyšší třída, nic víc, pomyslela si Silje.

„Ten zlý Tengel žil před několika sty lety,“ vysvětlila. „Říká se, že uzavřel smlouvu s ďáblem, a tím proklel svůj vlastní rod. Po generacích někteří dědí jeho tajemné síly a také jeho děsivé rysy. Ach! Je tolik legend, které vyprávějí o údělu Prokletých. Některé říkají, že nebudou volní, dokud nevykopou kouzelný kotlík, který zlý Tengel zahrabal kdesi

v horách – povídá se, že v něm jsou ukryté všechny jeho hrůzostrašné lektvary. Jiné zas vypráví, že se jednoho dne narodí dítě jeho krve, obdařené znalostmi a moudrostí, o jakých svět nikdy neslyšel. Takových mýtů je spousta a já nedokážu říct, jestli se jim dá věřit nebo ne. Ne, ten muž, o kterém mluvím, tenhle vlčí muž není zlý Tengel, ale prostě jeden z jeho potomků...”

Obě dámy poklidně seděly a poslouchaly její příběh. Nedalo se poznat, jestli mu věří, ale jistě byly zvědavé.

„Jenže jednoho dne přijela na statek vzdálená příbuzná Mistra Benedikta. Abelone, tak se jmenovala, byla hrozná žena, která chtěla, abychom já a děti odešly – bála se, že by kvůli nám mohla přijít o své dědictví. Udala mě místodržiteli a namluvila mu, že jsem se spolčila s Tengelem Prokletým a měla bych být upálena na hranici jako čarodějnice.“

„To je strašné!“ vykřikla Charlotte.

„To ano. Ale Tengel nás na poslední chvíli zachránil a vzal nás do hor, do skrytého Údolí Prokletých. A tam jsme žili posledních několik let.“

„V horách? V létě i v zimě?“

„Ano. Byl to těžký život – ale byli jsme šťastní. S Tengelem jsme se vzali. Porodila jsem mu dceru, Liv.“

„Jste vdaná za vlčího muže?“

„Ano. A nikdy jsem neměla důvod toho litovat.“

„Ale... Říká se, že kdokoli se odváží přiblížit k obydlím Prokletých, zemře!“

Silje se soucitně usmála. „Jsou to obyčejní, nešťastní lidé. Vyvrhelové, kteří jenom chtějí žít a netouží být rušeni cizími lidmi. V letních měsících vysílají pozorovatele daleko za údolí, aby udržovali cizince v bezpečné vzdálenosti. Nedokážu říct, jaký osud by potkal někoho dost hloupého na to, aby tam nedovoleně vstoupil.“

„A co je s nimi teď?“

Silje si povzdechla. „Hemminga znovu uvěznili. On patřil k Prokletým, ale také se přidal ke skupině vzbouřenců. Po pravdě, byl to on, kdo vás chtěl vydírat, slečno Charlotte...“

„Aha! Slyšeli jsme o těchto zbojnicích,“ dodala baronka. „Nemohu pochopit, proč se tito lidé staví proti naší dánské vládě? Taková chátra! Neuvědomuj si, jaké mají štěstí!“

Silje držela jazyk za zuby. Teď nebyl vhodný čas ani místo nechat se vtáhnout do debat o politice.

„Aby si Hemming zachránil vlastní kůži, nejdřív zradil rebely a pak ukázal vojákům cestu do Údolí Prokletých. Tento týden vojáci přišli a zpustošili to tam, spálili usedlosti a bez slitování zabíjeli. Nikoho nenechali naživu. Přežili jsme jenom my, protože se nám podařilo utéct přes hory, ale teď nemáme nic...“

Ženy na ni hleděly s němým úžasem.

„... Ale to není všechno. Hemming do své pomsty zatáhl i Benedikta, protože řekl, že patří ke vzbouřencům.“

„A patří?“

„Vůbec ne, je to jen milý starý muž. Ale Abelone se chopila příležitosti, aby ho nechala uvrhnout do vězení v Trondheimu. Pak ze statku vyhnala Gretu a Marii, ze kterých se staly žebračky. Jsou to laskavé duše, se kterými by se nemělo takhle zacházet...“

Silje se snažila potlačit slzy a zůstat klidná.

„Tak to je jádro mého příběhu. Co se týká mě, já jsem dcerou kováře ze statku na jih od Trondheimu. Celá moje rodina zemřela na mor a zůstala jsem na světě sama.“

Charlotte se tiše zeptala: „Tenhle Tengel – vlčí muž, jak mu říkáte – je čaroděj?“

Silje zaváhala, než odpověděla. „Ano, ale využívá své síly jen k dobru.“

„Nemohlo by Da... dětem... uškodit, že jsou mu nablízku?“

„Uškodit!“ zvolala Silje. „Nikde v celém Norsku nenajdete vlídnější duši! Ale musíte chápat, že jak on, tak Sol – která, jak jsme později zjistili, je jeho neteř – nesou rodové rysy zlého Tengela. Kdyby se ukázali na veřejnosti, znamenalo by to pro ně zajetí a smrt. Okamžitě!“

„Takže nemůžete žít ve městech a na venkovských farnostech?“

„Ne – a náš domov v horách je zničený.“ Silje se znovu bránila slzám.

„No tak, no tak,“ uklidňovala ji baronka a položila Silje ruku na rameno. „Našla jsem cestu z tohoto zapletence. A i když to musím říct sama, je to skvělý nápad!“

„Na co jsi přišla, matko?“ zeptala se Charlotte.

„Nejdřív to musím ještě trochu promyslet. Požádaly jste mě o pomoc – a já nezradím vaši důvěru. Silje... Vím, že by vám mohlo připadat, že my šlechtici jsme bezcitní a arogantní... Ale vězte mi, že ačkoli jsme velmi zběhlí ve společenském životě a vzdělání... taky máme srdce. Tak, tahle bouda polesného – je to daleko od Trondheimu?“

Silje jí řekla název toho místa.

„To je příliš daleko, abychom tam dojeli do setmění. Ale chceme se setkat s chlapcem, že, Charlotte?“

„Ano! Ó, ano!“

„Nebojte se, drahá Silje, neprozradíme mu, kdo jsme. Jenom ho chceme poznat a promluvit si s ním. Zítra ráno všechny tři vyrazíme kočárem, ale zatím vám musíme připravit pokoj na noc. Charlotte a já to zařídíme. Ach!... A nedělejte si starosti s touhle Abelone. Znáám ji ze společenských akcí tady v Trondheimu. *Příšerná* maloměšťáčka! Mám tady dobré přátele, kteří mají vliv, a zatímco nechci ani nemohu udělat nic pro rebely, toho starého malíře nechám propustit z vězení a dohlédnu na to, aby Abelone poslali zpátky do jejího domu tady ve městě. Je jenom správné, aby ti laskaví lidé dostali zpátky svůj domov, a ty staré ženy také!“

„Matko!“ zvolala užasle Charlotte. „Neměla jsem ponětí, že jsi tak skvělá...“

Starší žena přitiskla prst na rty. „Ani slovo! Dělán to proto, že mě všechny ty roky rmoutilo vidět svou dceru tak nešťastnou. Říkám si, že tohle by mohla být tvoje spása. Mám-li mluvit za sebe, Charlotte, mně připadá život tady v Trondheimu, v tomhle panském sídle, strašně nudný. Zaplatila jsem za něj svou daň a dovolila jsem, aby mne ovládly moje horší vlastnosti. Tohle mi připomnělo, jaká jsem bývala. Dostala jsem příležitost udělat něco užitečného. Benedikt a jeho rodina pečovali o mého vnuka, když byl v nouzi – a jejich starost nesmí zůstat bez odměny!“

Baronka Meiden se usmála a Silje se rozzářila neskonale radostí.

Uvedli Silje do malé ložnice s tmavými, dřevem obloženými zdmi a hrboлатыmi tabulkami zeleného skla v oknech. Když ležela a prohlížela si vyřezávané sloupky postele, byla tak vzrušená, že si byla jistá, že neusne. Přesto její poslední mátožná myšlenka byla: *„Co asi ta tvrdohlavá žena plánuje? Na tohle všechno neexistuje žádné snadné řešení!“*

Charlotte Meiden vůbec nespala. Dlouho se bavila se svou matkou, než se odebrala nahoru do svých pokojů. Padla na kolena vedle své postele a vroucně se modlila.

„Děkuji ti!“ pokorně šeptala znovu a znovu. „Dobrý Bože, děkuji ti!“

Tolik plakala, až ji bolelo na prsou; slzy jí proudem stékaly po tváři.

Tohle bylo to nejlepší, co se jí mohlo přihodit.

KAPITOLA 5

Kdyby baron Meiden věděl, že jeho nablýskaný nový kočár míří na jih a jede ven z města po vesnických cestách, nikdy by to své ženě a dceři neodpustil. Naštěstí byl pryč v severní části Trøndelagu a nemohl se nic dozvědět.

Bylo to velmi elegantní vozidlo, ale těžkopádné a nepohodlné, které na podvozku nemělo žádná péra. Jeho hlavním účelem bylo ukazovat bohatství a postavení. Teď byl kočár přetížený, skřípal pod vahou jídla a oblečení pro Siljiny děti, které matka a dcera vyhrabaly ze starých truhel a skříní. Byly to věci, které by jinak nikdy nespátřily denní světlo.

Silje seděla naproti dámám a těšila se z rozzářeného letního rána, obdivovala divoké květy rostoucí podél silnice a bohatství luk. Zoufale toužila zjistit, jaké plány ty dvě ženy na protější straně vozu spřádají. Řekly jí, že nejdříve chtějí mluvit s Tengelem – a samozřejmě se poznat s chlapcem.

„Kolik jste toho Dagovi pověřili?“ vyptávala se Charlotte. Oči měla zarudlé a opuchlé, protože celou noc probděla a proplakala. Nervózně kroutila rukama a pohrávala si s věcmi.

Silje napadlo, jak honosně tyhle ženy vypadají ve svých módních, uhlazených róbach, které se tolik liší od jejích otrhaných, obnošených šatů.

Zlehka se na Charlotte usmála: „Až do minulého týdne on ani Sol netušili, že nejsou našimi dětmi. Ale vypadají každý tak jinak, že to Sol začalo vrtat hlavou – a nějaké děti ze sousedství je nazvaly bastardy – takže jsme se rozhodli, že je správné, aby znali pravdu.“ Viděla Charlottin ustaraný výraz a honem dodala: „Samozřejmě, ne všechno. Prozradili jsme Dagovi jen to, že jeho matka byla velmi význačná šlechtična, která ho ztratila, když byl malý – neřekli jsme, *jak moc* malý. Chtěl vědět, jestli ho hledala, a já mu odpověděla, že pravděpodobně zemřela na mor. Řekli jsme mu, že jeho otec je určitě mrtvý. Nikoho jsme nejmenovali. A taky jsme mu pověděli, že jsme se snažili, ale nedokázali jsme vás najít.“

Silje se cítila nepříjemně a nedůstojně. Měla by nosit čepec nebo klobouk, aby ukázala, že je slušná vdaná žena – povzbudilo by to její sebedůvěru! Ale bylo by to domýšlivé, protože si nerada zakrývala vlasy – zvláště proto, že se tolik líbily Tengelovi.

„Kolik lidí ví, že jsem jeho matka?“ zajímala se Charlotte.

„Jenom Tengel a já. Byl tu ještě jeden – ten, který vás našel podle monogramu CM a podle toho erbu – ale ten se nikdy nedozvěděl, *proč* vás hledáme. A teď je mrtvý. Patřil k Prokletým a jeho usedlost byla jednou z prvních, kterou podpálili.“

Silje se sevřelo hrdlo a cítila, že se začíná dusit. Zírala z okna, mrkala a polykala, dokud se znovu neuvolnila.

Baronka se zeptala: „Je váš manžel spolehlivý?“

Silje na ni tázavě pohlédla.

„Jako pracant, myslím.“

„Ach, ano, to tedy je! Rád pracuje pro svou rodinu. Ale vyniká v léčitelském, což je něco, co nemůže provádět otevřeně. Jistě chápete proč.“

„Kéž by jen dokázal něco udělat s tou mojí dnou! Ale to je nemožné. Ti hlupáci, co se vydávají za lékaře, dokážou jen pouštět žilou, a po tom se cítím mizerně a slabá.“

„Můj manžel nepouští žilou. Tvrdí, že je to zbytečné.“

„Zdá se, že je to rozumný muž!“

„Ano, to je... Myslím, že už jsme na místě.“

Silje ráda mluvila o Tengelovi jako o „svém manželovi“. Měla tak pocit, že pouto mezi nimi je ještě silnější a že by to měl svět vidět. Církev by nejspíš mohla mít námitky k posvátnému slibu, který si dali před náčelníkem Prokletých. Nicméně si byla jistá, že existuje jen velmi málo manželství tak upřímných, jako je to jejich.

Silje je nasměrovala ze silnice po zarostlé lesní cestě. Nakonec už kočár nemohl jet dál, a tak nařídili vozkovi, aby počkal. Tři ženy pak nesly koše a malou truhlu plné jídla a šatů hlouběji do lesa. Vznešené dámy si nadzvedly sukně a opatrně překračovaly každé stéblo trávy!

Silje se zastavila. Stály na svahu a shlížely dolů na paseku, kde stála chatrč. Chtěla zas vyrazit, ale baronka ji zadržela káravým pohledem. Obě dámy si nejdřív chtěly celý výjev prohlédnout.

Tengel, který k nim byl otočený zády, dřepěl před Dagem a pomáhal mu napnout tětívu na maličkém luku. Sol a Liv seděly na trávě, hrály si s panenkou a švitořily pronikavými hlásky. Tengel vstal a chytil Daga za punčocháče – stále se mu shrnovaly dolů – a pořádně mu je vytáhl.

Oběma ženám vyhrkly slzy.

„To je úžasný muž,“ zašeptala baronka. „Kéž by můj manžel aspoň jednou projevil takovou lásku k našim dětem! Za to bych mu odpustila spoustu věcí! Máte velké štěstí, Silje.“

„Ano, to mám,“ odpověděla. „A každým rokem ho miluji a vážím si ho ještě víc.“

Vtom si jich všimla Liv a vyskočila na nohy.

„Máma!“ vykřikla a okamžitě se k nim všechny tři děti zbrkle rozběhly, ale pak nesměle zastavily, když uviděly ještě dvě cizí ženy.

Dámy vykročily k dětem. Charlotte od chlapce nedokázala odtrhnout oči.

Několikrát polkla a pak chraplavě zašeptala: „Je tak krásný!“

„Miluji sice všechna svá vnoučata, nikdo si nesmí myslet nic jiného,“ zamumlala baronka, „ale nikdo nemůže nazvat žádného Meideny 'krásným'! Tohle je výjimka. Okouzlující chlapec!“

„A vypadá velmi chytře,“ dodala Charlotte, stále neschopná odvrátit pohled.

„Děti, pojďte pozdravit naše hosty,“ zavolala Silje plná obav, jestli projdou touto zkouškou ohněm.

Ale nemusela se ničeho bát. Ačkoli byly pohledem na elegantně oblečené dámy ohromené, všechny tři děti šly svědomitě dál. Obě dívky se uklonily tak hluboce, že se zakymácely a skoro spadly na zadek, zatímco Dag se poklonil tak hluboko, že se světlými vlasy otíral o travu. Charlotte se zmocnilo dojetí a odvrátila se, aby si ve vyšívané kabelce našla kapesník.

Její matka si s narůstajícím neklidem prohlížela starší ze dvou děvčátek. Věděla okamžitě, že tohle je Sol, ta předurčená. Skutečně má nezvyklé rysy, pomyslela si baronka. Takové oči! Nápadně hezká dívka... ale... ale...!

Druhá dívka, Liv, byla celá její matka. Baronka se bez váhání vřele a upřímně usmála na obě dívky a ony se na ni také opatrně zazubily.

Nakonec dámy vzhlédly, aby pozdravily blížícího se Tengela. Obě zalapaly po dechu a instinktivně o krok couvly. Vlčí muž, pomyslela si Charlotte, a cítila, jak se roztřásla. Ty jiskřivé planoucí oči, ty husté vlasy černé jako uhlí a silná

ústa – a ta ramena, tak široká, tak obrovská, že nemohou snad ani být lidská. Přesto nejděsivější ze všeho byly jeho oči – jako by se člověku provrtávaly přímo do duše! Oči té malé byly také takové. Žádný z nich nemohl popřít svůj rodinný původ!

Dámy však nemohly vědět, že Soliny nezvyklé rysy nebyly při narození zjevné – rozvinuly se kousek po kousku během let. Na rozdíl od Tengela nebyla ani v nejmenším děsivá na pohled a všechno nasvědčovalo tomu, že z ní vyroste mimořádně krásná mladá žena. Ale na světě neexistoval nikdo, kdo by se jí mohl dívat do očí déle než chvíli!

Přesto tenhle muž Tengel... Nebyl ošklivý – spíš naopak! Vypadal tak... *nepřirozeně*! Když pomyslím, že si ho ta maličká, drobná Silje *vzala* – a taky mají dítě! Na to se nedalo ani pomyslet! Na krat'oučký okamžik Charlotte uvažovala, jaké by to asi bylo, kdyby si ji tenhle muž – tenhle *démon* – vzal! Při té představě jí projel hřejivý pocit. V tutéž chvíli ucítila bodnutí výčitek svědomí a touhy. Netoužila po něm – ne, aspoň ne takhle – ale myšlenka na něj v objetí s ženou ji fascinovala! Kdokoli, kdo dokázal udělat takový dojem na aristokratickou bytost, jako je ona, musel jistě vyzařovat neuvěřitelnou smyslnost!

Silje ho objala. Stála na špičkách, tiskla se k němu a stěžní mu sahala po bradu. Ačkoli to bylo jen rychlé objetí, dámy si

nemohly nevšimnout lásky, která mu zářila z očí, a jejich srdce se zatetelila.

Když Silje pustila svého manžela, oznámila mu: „Tengele, představuji ti baronku Meiden a její dceru Charlotte!“

Nedokázal skrýt chvilkový náznak překvapení, ale okamžitě znovu nabyl svou vyrovnanost a uctivě dámy pozdravil. Baronka nakonec promluvila. Pokoušela se zrovna rozhodnout, jak by měl člověk oslovovat takového nezvyklého muže.

„My... máme s sebou nějaké věci... pro děti,“ koktala, zatímco vrhla žalostný pohled dolů na opuštěnou chatrč. „A rády bychom si promluvíly s vámi a vaší milou ženou. Moc jsme si Silje oblíbily.“

Tengel si nebyl jistý, co na to má říct – všechno přišlo tak nenadále. Co když jim chtějí vzít malého Daga? Ale ne! Nic z toho, co žena řekla, tomu nenasvědčovalo.

„Ano, ale jistě,“ odpověděl zdvořile.

Zvuk jeho hlubokého, chraplavého hlasu obě ženy zaskočil, ale rychle se vzpamatovaly a začaly se věnovat vybalování všech věcí, které s sebou přivezly. Sol jako správná parádnice vykřikla radostí, když před ní baronka přidržela šaty a poměřovala, jestli jí padnou.

„Zdá se, že to bude dokonalé,“ prohlásila dáma. „Zkus si je, maličká, a když je oblékneš bez potíží – pak jsou tvoje!“

Sol nechala bez váhání svoje otrhané hadry spadnout na zem a začala si na sebe netrpělivě a neobratně natahovat perlami pošíité šaty, které jí baronka pomáhala zapnout.

„Merete a Inger by se hrozně moc líbily!“ vykřikla Sol bezelstně.

Silje pohlédla na Tengela a na její tváři se zračil strach. Cítla, jak se jí sevřelo hrdlo. Merete a Inger byly dvě děti z Údolí...! Ach, bože! Tolik bolesti! Konejšivý dotek Tengellovy ruky ji trochu utěšil a zmírnil zármutek.

Charlotte pomáhala Dagovi vyzkoušet si kalhoty a kabátek. Těšilo ji, když se jí dotkl, když pocítila jeho teplou kůži... Stálo ji nadlidské úsilí, aby se ovládla, neobjala ho a nedržela ho v náručí už navěky.

Najednou však zahlédla Liv, která s vykulenýma očima sledovala, jak jejího bratra a sestru oblékají do takové nádhery.

„Tady, Liv,“ oslovila ji honem. „Ani na tebe jsme nezapomněly!“

„Ach!“ vydechla Sol, když spatřila tmavě zelené sametové plesové šaty, které Charlotte vytáhla pro Liv. „Kéž by mi byly tři roky!“

Charlotte s baronkou se nahlas zasmály a po tvářích jim stékaly slzy radosti. Bylo to, jako by právě začaly vánoční svátky.

Silje si začínala dělat starosti, jak děti budou moci chodit oblečené v těch svých úžasných nových róbách. Ale naštěstí

baronky donesly i obyčejnější šaty na každodenní nošení, a to děti i ji potěšilo.

„Mami,“ zašeptal Dag, když je nikdo neslyšel, „ta dáma mě objala a řekla: *’Odpusť mi.’* Proč to říkala?“

„Možná to bylo proto, že tě škrábla,“ zašeptala Silje.

Nakonec rozruch utichl a baronka se rozhlédla po pasece.

„Měli bychom se posadit a promluvit si, ale...?“

„Ne, tady není na co si sednout,“ usmál se Tengel. Obě dámy chápaly ještě víc než předtím, proč ho Silje tak zbožňuje. „Uvnitř chatrče je to ještě horší – plíseň a všude vlhko – a když se postavíte zpříma, narazíte hlavou do střechy!“

„Děti musejí mít hlad,“ podotkla Charlotte. Proč pro ni bylo tak těžké mluvit s tímhle mužem uvolněně a přirozeně? „Nemohli bychom se projet v kočáře?“

„Ó, ano! Skvělý nápad!“ souhlasila její matka. „A při jízdě si můžeme mnohem pohodlněji pohovořit.“

Malá Liv rozhodně odmítla svléknout si svoje krásné nové šaty. Hlasitě vřískala na protest, dokud jí Charlotte neoznámila, že pojedou nádherným kočárem, a proto by bylo správné, aby ona a ostatní byli oblečení pro takovou příležitost.

„Jen se modlím, aby v těch šatech nechtěla i spát!“ smála se Silje, když je sledovala, jak všichni vyrážejí v té parádě.

Elegantní vůz, který na ně čekal, u dětí vyvolal ještě větší výkřiky údivu a vzrušení. Usadili je vpředu s kočím, který

vyndával jídlo, zatímco soustředěně mluvil o fungování vozu s Dagem, který se jako vždy chtěl dozvědět co nejvíc. Silje se podařilo zachránit kousek kuřete a nějaké víno pro Tengela. Rychle všechno snědl stranou v polorozbořené chatrči, zatímco dámy ukládaly věci zpátky do truhly, než vyrazili zpět ke kočáru. Silje nechtěla, aby se účastnil vážných rozhovorů s prázdným žaludkem! Nalačno to člověku nikdy moc nemyslí. Možná, že v tom shonu vznešené dámy prostě zapoměly, že její muž má také hlad – nebo si myslely, že čarodějové nepotřebují jíst?

Kočár jel pomalu po malebné venkovské cestě. Baronky se styděly začít mluvit a stále se usilovně snažily dívat kamkoli jinam než na tohohle děsivého démona, který jim seděl tak nablízku. Vzduch kolem nich jako by tepal jeho přítomností. Ale když jim došlo, že on se necítí o nic méně v rozpacích než ony, více se uvolnily a mohl začít normální rozhovor.

„Prosím vás, abyste vyslechli, co vám chci říct,“ začala baronka. „Charlotte a já pro vás máme návrh – takový, který umožní chlapci zůstat s vámi, a přesto dovolí Charlotte, aby mu byla na blízku. Dokud žije můj manžel, neodhalí chlapci svou totožnost. Po jeho smrti se o tom budeme bavit znovu. Hovořily jsme o všem dlouho do noci a našly jsme řešení – zbývá jediná otázka, a to zda bude náš návrh přijatelný pro vás...“

„Je tu ještě něco,“ přerušil ji Tengel. „Chci si být jistý jednou věcí. Musíte věřit, že jsme vás v žádném směru neoklamali. Jste si naprosto jisté, že je chlapec váš? Co když je tohle všechno jenom nějaký podvod, kterým jsme vás chtěli obalamutit – vnutit vám ze zjištěných důvodů cizí dítě?“

„Nepochybujeme o tom, že Dag je Meiden,“ ujistila ho baronka. „Silje nám řekla, že je Charlotte podobný. Já si myslím, že je výjimečně pohledným obrazem malé Charlotte. Jsme si jisté!“

„Výborně. Pak můžeme pokračovat v rozhovoru.“

„Charlotte nebyla v Trondheimu nikdy šťastná. Máme zámek a pozemky v kraji Akershus na jihu Norska, které byly zamýšleny jako věno pro Charlotte, až se vdá. Nedaleko od hlavního domu stojí malý domek a ten, pokud ho přijmete, může být váš. V takovém případě se Charlotte se svým domácím personálem přestěhuje do zámku. Vaší povinností, pokud byste žili v tom domku, by bylo starat se o všechny hospodářské budovy a přístavby panství, protože Charlotte o takových věcech mnoho neví.“

Silje a Tengel oněměli.

„Řekněte, pane Tengele, vypráví se historky o Prokletých po celém Norsku?“

Tengel se začal znovu soustředit. „Uhm! Ne, to si nemyslím. Znají je jenom tady v Trøndelagu.“

Silje se zeptala: „Ale co váš manžel, pan baron? Co řekne na naši dohodu on?“

„On nemůže o pozemcích v Akershusu říkat nic. Jsou součástí *mého* dědictví po otci,“ odpověděla baronka. Silje a Tengel se stále snažili vstřebat všechno, co na ně během chvilky vyhrllila. „Takže? Co říkáte na mou nabídku?“

Silje s Tengelem na sebe ohromeně zírali, Její výraz ho vybízěl, aby přijal. Obrátil se k dámám a ty teď viděly, jak se jeho děsivá tvář naprosto proměnila širokým, vřelým úsměvem.

„Byl bych opravdu hlupák, kdybych odmítl takovouhle nabídku! Jsme vám velmi vděční.“

Charlotte si oddechla úlevou.

„Přesně naopak, to my jsme vděčné,“ prohlásila baronka, než nasadila věcnější tón. „Pak jsme dohodnuti. Přesto nemáme v úmyslu, aby kterýkoli z vás v panství vykonával povinnosti služebných. Silje se na takové práce nehodí, a pokud mohu být tak smělá, vy máte na víc než na manuální práci. Nejdřív budete pracovat jako správce panství, ale budeme sledovat, jak se věci vyvíjejí. Žije tam spousta dělníků, kteří se budou zodpovídat jenom vám – a jenom vy budete rozhodovat, kdy a kde potřebujete pomoc.“

Tengel skryl na vteřinu tvář do dlaní a pak, když je odtáhl, vyhrkl: „Tomu se ani nedá uvěřit! Vždyť ještě včera naše budoucnost vypadala tak bezútěšně a beznadějně, a dnes...! A tohle všechno proto, že se Silje rozhodla jít do Trondheimu – neměl jsem ponětí, co má v plánu!“

„Silje je silná žena,“ odvětila baronka zamyšleně.

„O tom jsem nikdy nepochyboval,“ souhlasil Tengel.

„Vůbec nejsem silná,“ přerušila je Silje. „Hned se rozpláču.“

„Slzy nemají nic společného se slabostí,“ ujistil ji Tengel. „Chvíli pláčeš, ale pak zatneš zuby a znovu se do toho pustíš. Odmítáš se vzdát – a tvoje starostlivost o všechno živé, o všechno, co vidíš kolem sebe, ti dodává tu sílu.“

Baronka přikývla. „Přesně to jsem měla na mysli.“

Cestou zpátky, než nechali Tengela se Silje jít svou cestou, baronka požádala Tengela o radu, jak léčit její dnu. „Silje mi říkala, že umíte léčit lidi,“ pobídla ho.

Tengel zaváhal a zeptal se: „A kde vás dna trápí? V celém těle?“

„Ne, zlobí mě ramena a někdy ruce. V noci to hrozně bolí a mám potíže se spaním.“

Odmlčel se. „Pokud máte bolest jen v ramenou, pak vám mohu rovnou pomoci, Vaše Milosti. Jenom...“

„Ach! Pak to udělejte! Prosím!“

„Opravdu nevím...“ podotkl rozpačitě. „Musel bych vás požádat, abyste si odkryla ramena, a to by bylo nevhodné.“

Baronka zaváhala.

„Matko, musíš to udělat,“ naléhala Charlotte. „Vždyť už sis tolikrát oblékla šaty s hlubokým výstřihem!“

„Ach, ale tehdy jsem byla mladší. Moje pleť už není tak mladistvá a přitažlivá. A tady v tomhle přecpaném kočáře – zdá se to být skoro nemravné!“

Silje chápala, jak se baronka cítí. Ženy vždycky takhle reagovaly na mocný vliv Tengelovy dominantní mužskosti.

Tengel čekal. Nesnažil se nijak ovlivnit její rozhodnutí. Měl hodně o čem přemýšlet, protože se mu hlavou honily plány, kterými ho tahle šlechtična zaskočila.

Co on ví o řízení hospodářství?

Nevzal si na sebe víc, než s čím si dokáže poradit?

Přesto by tuhle nabídku nedokázal odmítnout. Znamenalo to, že jeho rodina bude v bezpečí – Sol a on budou daleko od nebezpečí, která je ohrožovala v Trøndelagu – budou mít jídlo a bydlení pro Silje a děti – a znovu získají vlastní domov. Vyptávaly se na spoustu věcí, tyhle dámy. Co on ví o financování provozu statku? Kolik lidí by mělo pracovat ve stodole? Chov zvířat. Druhy plodin a sezónní změny a jejich střídání, aby země zůstávala úrodná. Odpověděl jim nejlépe, jak uměl, ale jinak mohl jenom doufat, že je jeho nedostatečné znalosti uspokojily.

Mezitím se Charlotte snažila přimět svou matku, aby sebrala odvahu a odhalila své tělo.

„Je snad lepší ležet v noci v bolestech a nespát? Je to snadné – stáhneš si jen rukávy šatů a spodní prádlo z ramenou. Také zatáhneme závěsy kočáru.“

„Mohu jít ven, pokud se cítíte nesvá, madam,“ nabídla se Silje.

„Ne!“ zvolala baronka najednou. „Udělám to!“

Tengel přikývl. „Pak se ke mně musíte otočit zády. Kdybyste si sedla tady...“

„Máme čas, než přijedeme na místo?“

„Ano, ještě je to kousek.“

Zatáhli závěsy a baronka obnažila bledou, pihovatou kůži.

Tengel se usmál. „Odpusťte, ale nemusíte se ostýchat, Vaše Milosti, protože tohle není pokožka starého člověka. Je příliš hebká a pružná.“

Rozpačitě se zasmála, polichocená, jako by byla nějaká mladice.

Pak jí Tengel položil na ramena svoje obrovské, silné ruce a ona vykřikla. Tohle nečekala.

„Prosím, sed'te a nehýbejte se,“ Tengelův hlas měl podmanivou, monotónní intonaci. „Uvolněte se – ještě trochu...“ V kočáru bylo naprosté ticho. Charlotte se na Tengela nevěřícně dívala.

„Ne! Ale... Ach!“ mumlala její matka. „Je to tak... tak... *hřejivé! Tak úžasné!*“

„Ano, to je, že,“ promluvila Silje. „To horko se vámi šíří jako plameny.“

„Ano! Ano, nikdy jsem nic takového nepoznala.“ Baronka zavřela oči rozkoší.

Tengel jemně hýbal jejími ramenními klouby a pak ji požádal, aby před sebe natáhla paže. To nebylo snadné, protože baronka pevně držela své spodní prádlo tak, aby zakrývalo její povadlá prsa. S Charlottinou pomocí nakonec dokázala natáhnout ruce, aniž by se odhalila.

Když si Tengel důkladně prohlédl klouby na jejích pažích a zápěstích, oznámil jí: „Nemáte ten horší druh dny, paní. Příliš jste seděla v průvanu. Vždycky si kolem ramenou omotejte lehkou vlněnou šálu! Už nenoste šaty s hlubokým výstřihem. Zajistěte, abyste neměla postel v průvanu, a v noci si zakrývejte ramena, ale ne těžkým oblečením – to by samozřejmě bylo nepohodlné. Možná jste někdy příliš strnulá, a to může způsobovat bolesti krku a ramenou. Pokud o sebe budete pečovat, paní, věřím, že budete v pořádku. Dám vám hojivou mast, kterou si budete vtírat do pokožky. Rád bych vás léčil vícekrát, ale myslím, že tohle vám na nějakou dobu pomůže.“

Nakonec z ní sundal ruce, a když to udělal, stará dáma si lítostně povzdechla.

„Ach! To bylo znamenité!“ prohlásila, když si natahovala šaty zpět na ramena. „Neschopní lékaři! Tedy!... Musíte mi dovolit, abych vám zaplatila...“

Tengelovi najednou potemněly oči. „Dnešek je pro mě jako sen. Prosím, paní, nechtějte se mě dotknout!“

„Ne! Odpusťte prosím!“ Baronku znervóznila vlastní nezdvořilost. „Má slova byla netaktní a neodpustitelná.“

Mohla bych vás doporučit... ne, jistěže ne – jste hledaný muž. A také se odsud budete stěhovat... Taková škoda, taková škoda. Ale přijedu za vámi, hned jak budu moci.“

Tento slib byl poněkud lehkovážný, protože baronka nevzala v úvahu přání svého muže.

„Matko, prosím!“ zvolala Charlotte. Nelíbilo se jí, že její matka porušila etiku, ale přesto se usmívala. „Musíte mamince odpustit. Kdybyste věděli, v jaké napjaté atmosféře žijeme, pak byste pochopili... Ale podívejte, už jsme tady.“

Když Tengel vykročil z kočáru, baronka mu připomněla mast, kterou jí slíbil.

„Ano, jistě. Sol, utíkej a dones mi...“ Něco dívce pošeptal.

Pohlédla na něj a podotkla: „Na dnu? Ale já mám nějakou...“ Její hlas se vytratil do nejasného mumlání.

Tengel a Sol ještě nějakou dobu pokračovali v rozhovoru, než Sol naposledy přikývla a odběhla.

„Bude lepší, když půjde ona,“ vysvětlil Tengel. „Stále mě zlobí noha.“

Obě dámy nepochybně zaujala důvěra, kterou projevil své sedmileté dceři, když šlo o léčivé prostředky, ale nic neřekly. Tengel dal baronce mast, a jakmile se dohodli, co je potřeba zařídit v dalších pár dnech, kočár se pomalu odkymácel a brzy zmizel za listnatými živými ploty a vrbami na cestě zpátky do Trondheimu.

Baronka Meiden dodržela slovo: Benedikta pustili z vězení a Abelone byla požádána, aby mu vrátila statek. Silje a její rodina měli dost času, aby ho navštívili předtím, než vyrazili na cestu na jih. Poslali čeledína, který už zase sloužil u Benedikta, do chatrče polesného, aby je přivedl. Starý malíř trval na tom, že se s nimi musí ještě setkat, aby jim poděkoval za pomoc.

Nemohli udělat nic, aby zachránili Dyre Alvssona a ostatní rebely. Všechny v přísném utajení popravili, protože se úřady chtěly vyhnout dalším nepokojům mezi rolníky. Úředníci byli přesvědčení o tom, že by se lidé velmi rychle ozvali, pokud by se dozvěděli o osudu svých milovaných hrdinů.

Tohle všechno slyšeli Silje a Tengel od čeledína, když je vezl na Benediktův statek. Benedikt sám vyprávěl o tragickém konci vzpoury, která byla od počátku odsouzena k nezdaru. Sledoval, jak ty muže vedli na popraviště. Vysvětlil, jak tenhle pohled způsobil, že se mu zase zhoršil žaludeční vřed; zapomenul dodat, že jeho vznik pravděpodobně vyvolalo nadměrné pití.

Když Silje slézala z vozu a poprvé po pěti letech viděla Benediktův statek, sevřelo se jí hrdlo. Jakmile se pak na schodech objevila Greta, drobounká scvrklá postava celá v černém, natáhla k ní paže na uvítanou a zářivě se usmála, Silje už nedokázala dál zadržovat slzy.

Ani Benedikt, ani Marie na tom nebyli zdravotně tak dobře, aby vyšli ven a přivítali je. Marie byla upoutaná na lůžku, ačkoli ji kvůli návštěvě přemístili do pokoje, aby mohla být s nimi. Benedikt zůstal usazený ve svém oblíbeném křesle, ze kterého nedokázal vstát.

„Stěží udržím džbánek,“ omlouval se. „To se nám starým mužům někdy stává.“

Hrozně zestárl. Teď byl scvrklý, menší a nápadně se třásl. V jeho hlase už nezněla ta nestydatá veselost a žilky na jeho nose a tvářích vypovídaly o mnoha hodinách strávených ve společnosti lahve vína. Jeho vlasy zřídly a ty, co mu na hlavě zůstaly, připomínaly opelichané koště.

Silje nejdřív napadlo, že by na ty ubohé staré duše mohlo být tohle shledání příliš; ale nemusela se bát, protože nikdo z nich nemohl být šťastnější. Půl dne si vyprávěli všechny novinky a obdivovali děti. Jen tak mimochodem se jim Silje svěřila, že touží jednou vidět Jeho Výsost krále.

„Bohužel, drahé dítě,“ povzdechl si Benedikt. „Obávám se, že jsi svou příležitost propásla. Král Frederik II. přijel do Norska vloni – a pochybuji, že se vrátí. Říká se, že on a já máme stejnou slabost – pijeme trochu víc, než bychom měli. To ho prý brzy dožene do hrobu. Nesmysl, říkám já! Džbánek vína ještě nikdy nikoho nezabil!“

Ne, možná ne „jeden“, pomyslela si Silje s trochou ironie.

Král se tedy nakonec přijel podívat do Norska, zatímco ona žila ve skrytém údolí. Ne že by měla velkou naději ho

spatřit, i kdyby byla tady, ale i tak se to nedalo vyloučit. Život si z lidí někdy umí nemile vystřelit.

Benedikt si moc přál, aby se vrátili k němu na statek a žili tak jako předtím, ale ani on nemohl popřít, že Trøndelag je nebezpečné místo pro kteréhokoli příbuzného Prokletých. Tengel a jeho rodina se před odjezdem chovali co nejnenápadněji, aby nikdo neměl důvod je z čehokoli podezírat.

Rozloučili se co nejstručněji a nejveseleji, jak to šlo. Všichni si příliš dobře uvědomovali, že tohle je rozloučení navždy, a nikdo z nich nebyl připravený na dojemné scény. Tihle čtyři staří lidé budou navždy vděční, že mohou zase žít ve svém domově, a poslali srdečné díky svému strážnému andělovi, baronce Meiden.

Když se začalo stmívat, čeledín odvezl Tengelovu rodinu zpátky k lesní chatrči; měli pocit, že tam to bude během posledních pár dní před odjezdem na jih bezpečnější. Nikdo nepromluvil, zatímco vůz rachotil po cestě; děti spaly a Tengel se Silje byli ponořeni ve vlastních myšlenkách.

Navzdory nadšení, které cítil díky vidině šťastnější budoucnosti, existovala jedna věc, která Tengelovi dělala starosti. Nenarozené dítě! Přesto teď nemohl nic dělat, když měli podniknout takovou nebezpečnou cestu. Způsobit Silje samovolný potrat by z ní vysálo sílu a optimismus v době, kdy je potřebovala nejvíc ze všech.

Bude muset být trpělivý a počkat, dokud nepřijedou do nového domova; pak se ji pokusí přesvědčit, aby udělala správnou věc.

A samozřejmě neuspěje – to už věděl. Pak by bylo lepší, aby jí ten prášek dal potají. Byl by to skoro tentýž lektvar, který jí dala Hanna, aby přivedla na svět Liv – něco, co by se jí sám tehdy neodvážil dát. Hanniny směsi byly vždycky mnohem silnější a tajemnější.

Zajistí, aby si ten prášek vzala, až přijedou na místo určení. Bude vypadat celkem přirozeně, když žena potratí po dlouhé a namáhavé cestě.

Tengel si povzdechl. Tenhle plán ho netěšil. Nesnesl pomyslení, že by měl Silje klamat, zvláště když si další dítě také přál.

Ale život jeho manželky byl přece jenom důležitější než cokoli jiného – pro ně pro všechny.

KAPITOLA 6

A tak přišel den, kdy se Tengel a Silje s dětmi vydali na cestu.

Pár dní přeci odjezdem Charlotte Meiden vyslala jezdce, aby se ujistil, že je všechno připraveno na jejich příjezd. Domy byly po mnoho let z převážné části prázdné a bydlel v nich pouze jeden starý pár, který budovy udržoval. Půda byla samozřejmě obdělávána, ale ne příliš účinně. Tak akorát, aby byl zajištěn menší příjem pro Meidenovu rodinu, ale nic víc.

Celou tu spoustu Charlottiných osobních věcí zabalili a naložili na loď, která teď kotvila v přístavu. Jenže loď měla vyplout nejdříve za pár týdnů – a Charlotte si ne mohla dovolit čekat tak dlouho. Bylo životně důležité, aby odjela dřív, než se její otec vrátí z cest. Nepochybně by celý tenhle rozruch okamžitě zastavil. Jako by ho už slyšeli říkat: samotná žena nemůže uřídit statek a panství takové velikosti! Nikdy! Mimoto, pokouší se snad přisvojit si jeho otcovskou autoritu? Copak už nesmí rozhodovat o tom, co je nejlepší pro ženy v jeho rodině? A kdyby se někdy dozvěděl o Tengelovi Prokletém? ... Pak by jeho odplata byla nelítostná! Nikoho, kdo náleží k takové bezbožné rodině, by neušetřil,

dokonce ani Daga ne – a stejné by bylo lepší, aby se o jeho existenci nikdy nedozvěděl!

Připravili rychle plán cesty a po vzrušené debatě se rozhodli, že pojedou stezkou vedoucí přes hory. Protože tu cesty skoro neexistovaly, rozhodli se vzít pro dámy malý krytý vůz, ale nikdo si nemohl být jistý, jak daleko bude moci jet. Nejspíše budou muset značnou část cesty jet všichni na koni, protože jistě narazí na úseky, které budou téměř neprůjezdné, a údolí Drivdalen z nich bylo nejhorší. Jet co nejdéle ve voze bylo to nejlepší, v co mohli doufat.

Všichni si uvědomovali, že cesta po pevnině bude namáhavá a plná nebezpečí, ale protože plavbu po moři nemohli uskutečnit okamžitě, neměli jinou volbu než zkusit přejít vysoké pohoří Dovre. Ale na tenhle „výlet“ budou mír aspoň pořádný doprovod.

Na baronku padl nepříjemný úkol, pokusit se vysvětlit svému manželovi, proč jejich dcera odešla z domu a vzala si s sebou různé kusy nábytku, mnoho koní a ne bezvýznamné množství služebnictva. Neobávali se, že by se mohl vydat za nimi. Úřední cesty po celém Trøndelagu, které musel absolvovat jako součást svých povinností, muže jeho objemné postavy naprosto vyčerpávaly. Dlouhá cesta na jih byla to poslední, co by chtěl; a kromě toho, nestálo za to opouštět domácí pohodlí – nebo dokonce riskovat svůj veledůležitý život – kvůli dceři!

Cesta nížinnou krajinou do Dovre byla poměrně jednotvárná. Silje a děti seděly s Charlotte a její komornou v prostém povoze zakrytém obloukovitou plachtou. Tengel jel na koni vedle nich nebo před nimi, což záleželo na terénu, jakým právě projížděli. Vzali si minimum zavazadel – veliký námořní náklad téměř výhradně tvořilo Charlottino věno, ale to teď mohla těžko potřebovat.

Počasí bylo nádherné. Ačkoli vůz neměl žádná péra a cesty byly tak špatné, že po dvou dnech byli všichni samá modřina, nikdo z nich si nestěžoval. Pro všechny bylo tohle dobrodružství tak vzrušující – kromě Silje, která skrývala slzy a strnula při každém trnutí vozu, ve snaze ochránit život, který uvnitř ní rostl.

Všiml si toho snad jenom Tengel, ale ten na sobě nedal nic znát.

Kousek před skupinou jeli tři jezdci a vzadu hlídali průvod dva ozbrojení muži. Měli s sebou čtyři koně navíc na dobu, kdy vůz nebude moci jet dál, a netrvalo dlouho, než je začali potřebovat. Dorazili k působivému a nebezpečnému Vårstigen, části staré poutní cesty vedoucí do údolí Drivdalen, když se jim kočí omluvil a oznámil, že už nemůže jet dál. Rozloučil se s nimi, otočil povoz a vydal se zpátky na tu křivolakou cestu do Trondheimu – aby znovu přebrodil hluboké řeky, zdolal rozlehlé mokřiny, stěží průjezdné pro samotného jezdce, a našel cesty močály a temnými lesy – sám.

Nějakou dobu trvalo, než naložili zavazadla a dostali děti a ženy na koně. Pak začala cesta jako ze zlého snu, cesta po úzkých cestičkách Vårstigenu, lemovaných strmými srázy z jedné a často z obou stran. Někdy koně opatrně našlapovali mezi rozeklanými skalními stěnami na jedné straně cesty a hlubokými roklemi na straně druhé, odkud k nim z hloubky neustále doléhal hukot řeky Driva. Občas kůň a jeho jezdec balancovali jako na hraně nože, když přecházeli úzký hřeben, ačkoli podél těch nejznepokojivějších míst šli většinou raději pěšky, protože na vlastních nohou cítili větší sebejistotu než na hřbetu zvířete.

Cesta se nakonec začala rozšiřovat a vyústila na jakousi náhorní plošinu. Vzduch tu byl řidší a chladnější. Nepotkali žádné další pocestné, a naštěstí ani žádnou divokou zvěř. Jedinou společnost, když v zastřené dálce poprvé zahlédli zasněžené vrcholky hor, jim dělalo pár dravců, kroužících vysoko nad nimi.

Silje se nedokázala oprostít od strachu, který v ní narůstal každou vteřinu cesty podél Vårstigenu. Jela na koni, před sebou držela Sol, ale přesto se současně snažila nespouštět oči z ostatních dětí. Tohle ji naprosto vyčerpávalo, ale nedokázala důvěřovat ostatním, i když věděla, že dokážou dohlédnout na děti lépe než ona. Uklidňovala sama sebe, že je doprovázejí velcí silní muži. Krása a vznešenost krajiny, která ležela před nimi, jí unikala. Všichni ostatní živě hovořili o zajímavém okolí – rozpoznávali vrcholky podle

jména... Snöhetta... Rondane, ale ta slova jí prostě prolétla jedním uchem tam a druhým ven. Jako by se na svět dívala skrz závoj. Dlouho potom zjistila, že když se jí někdo zeptal na cestu, z jízdy přes hory si vůbec nic nepamatuje.

Přesto si proti své vůli uvědomovala, že se musela přihodit spousta věcí. Mlhavě si vzpomínala, jak nakonec dorazili do příjemnějšího podhůří Dovre, všichni zastavili a skoro do jednoho si lehli na trávu, aby se uvolnili a uklidnili nervy. Tolik se bála, že by se dětem mohlo něco stát, že se jí stále třásla brada a drkotaly jí zuby. Všimla si, že Tengel je velmi bledý, když teď seděl s Liv v náručí a s bradou opřenou o její kaštanově hnědé vlasy. Tengel se vždycky choval ke všem dětem stejně, ale Silje věděla, že svou vlastní dceru Liv miluje výjimečným způsobem. Nikdy by to nedal otevřeně najevo, ale častokrát ho viděla, jak se sklání nad její postýlkou, když spala, a ve tváři má výraz údivu a neochoty uvěřit, že on má vlastní dítě – a navíc takové krásné!

Charlotte seděla s paží kolem Daga, mluvila na něj a snažila se ho utěšit.

Silje natáhla ruku k Sol, která přišla a vrhla se do trávy vedle ní. Také byla znavená z děsivé cesty a strachy nedokázala ani promluvit – což se stávalo zřídka.

Ještě je trápily drobné bolístky, boule a odřenininy, které si už dříve nadělaly z cestování ve voze. Silje se stále do tváří nevrátila barva, ale nestěžovala si, ani své nepohodlí nedávala najevo.

Služebnictvu, které sedělo pohromadě kousek od nich, se také velmi ulevilo, že nejhorší část cesty mají za sebou.

Nad horami se začaly stahovat mraky. Do tváří se všem opíral vítr s ledovým mrholením, proto byla jízda k nejvyššímu bodu cesty velmi nepříjemná. Mrholení se proměnilo v déšť se sněhem, když se přiblížili k boudě pro pocestné Hjerkin, velmi jednoduchému srubu, ale přesto vítanému úkrytu, kde si dopřáli zaslouženou přestávku na odpočinek a jídlo. Jak bouře sílila, začal dovnitř foukat mezerami v trámech sněh, který tu a tam tvořil malé závěje na udusané hliněné podlaze.

Navzdory počasí se tu nemohli zdržet příliš dlouho. Potřebovali se na noc dostat k vhodnějšímu ubytování. Když odjeli z Hjerkinu, sněh znovu přešel v déšť.

Dokud nedorazili do zájezdního hostince jižně od pohoří Dovre, nic závažného je nepotkalo.

Hostinský je unavený a vyčerpaný po dlouhé namáhavé cestě mile přijal a všichni si udělali pohodlí. Vděčně si dali ta nejlepší jídla, která jim mohl nabídnout. Tengel měl kapuci stále na hlavě, aby co nejvíce skryl své rysy, ale podle jiskření v očích Silje poznala, že si proti své vůli užívá výhody cestování se šlechtici.

Právě když seděli a jedli, přišel hostinský a upozornil je na dva cizince, kteří se občerstvovali na opačném konci místnosti. Prý má pocit, že už příliš dlouho dychtivými očima sledují Charlottinu nádheru.

„Nemůžu je vyhodit, rozumíte mi,“ šeptal, „pokud nedělají žádné potíže. Ale nejsou o nic lepší než loupežníci. Takže pokud vám mohu radit, postavte ke svým věcem dnes v noci stráž! A taky pořádně zataraste dveře ve svých pokojích!“

Charlotte, na kterou byla směsice vůní a pachů v hostinci až příliš, mu poděkovala a slíbila, že se podle jeho rad zařídí. Tengel se nabídl, že bude sedět v chodbě a hlídat její dveře, ale ona ho odmítla s tím, že to je povinnost pro pár jejích sloužících. Sol je s vykulenýma očima sledovala a poslouchala tak bedlivě, že bylo skoro vidět, jak má nastražené uši.

Obvykle se pocestným na přespání poskytovalo místo ve velké hale sousedící s jídelnou, ale hostinec měl i pár malých pokojíků v horním poschodí, které byly určeny pro urozenější hosty. Silje připadalo poněkud legrační, že se teď k ní a její rodině chovali jako k význačným hostům – ačkoli přirozeně věděla, že tyto výsady pramení z Charlottina postavení.

Baronka by nikdy neposlala svou dceru pryč jen s pár sloužícími a Tengelovou rodinou. Doprovázel je i jeden muž, který zdvořile a s autoritou dohlížel na Charlottiny záležitosti. Silje neměla ponětí, jaká je jeho skutečná funkce; pravděpodobně kvestor, ale věřila, že jakmile všichni dorazí do cíle, on se vrátí se do Trondheimu.

Tahle mladá šlechtična byla zvyklá na vybranější společnost a nikdy by si nesesla ke stolu s lidmi, jako jsou

Tengel a Silje. Ovšem teď, za těchto neobvyklých okolností v neznámém prostředí, o kterém nic nevěděla, a obklopená pochybnými pocestnými, jejich společnost vyhledávala. To ji také přivedlo blíž k Dagovi a s každou další hodinou mu byla oddanější. Toužila po dni, kdy by se o něj mohla řádně starat jako jeho matka.

„Říkáte, že je chytrý?“ zeptala se Charlotte Silje.

„Velmi!“

„Byla by škoda, kdyby se taková inteligence promarnila. Já jsem... přemýšlela. Mohla bych ho učit? Pár hodin týdně?“

Tengel a Silje se na sebe zeširoka usmáli. Oba zastávali názor, že učení je cesta, jak od života získat co nejvíc.

„Nic by nás nepotěšilo víc,“ souhlasila Silje. „Ale nebude to vypadat divně, když... Chci říct...“

„Ach, chápu,“ přerušila ji Charlotte. „Jistě, měla jsem na mysli všechny děti. No, v tuhle chvíli aspoň ty dvě starší.“

„V takovém případě byste nám prokázala velikou službu, slečno Charlotte, kterou vám určitě oplatíme svou nekonečnou vděčností,“ prohlásil Tengel.

„Pak jsme domluveni,“ odpověděla s úsměvem. Byla překvapená, jak příjemně si může popovídat s prostými lidmi. Ale tihle jsou v tolika ohledech jiní než ostatní, říkala si. Ubohá, drahá Charlotte! Byla tak nezkušená.

Seděli stranou od ostatních cestujících v rohu jídelny, který byl vyhrazený pro urozenější společnost. Přesto se

nemohli vyhnout zápachu a hluku nebo utéct před očima ostatních hostů, ale Tengel k ostatním zůstal otočený zády.

Velmi nenápadně se vyptávali hospodského na Prokleté. Ví o nich něco? Slyšel o nich někdy vyprávět?

Prokletí? Ne, to jméno mu vůbec nic neříkalo; a to se setkal s různými lidmi – místními, stejně jako s pocestnými, kteří tudy jen procházeli.

To byla úleva pro ně pro všechny. Nechvalná proslulost Prokletých nepřekročila pohoří Dovre. Dokonce i Tengel si spokojeně povzdechl a konečně, když mu všechno úplně došlo, cítil, jak z něj spadlo napětí posledních týdnů.

Přitahoval pozornost lidí, to byla pravda, a hospodský se před ním měl nejdříve na pozoru. Ale teď seděl ve stínu a nikoho nerušil. Ostatní hosté si ho nevšimli a on sám měl v úmyslu, aby ho vidělo co nejméně lidí.

Protože byli unavení z cesty, šli brzy do postele. Zavolali Sol a Liv, které pobíhaly a poskakovaly po jídelně a povídaly si s hosty, jak už to zvědavé slečny dělávají. Obě dívky dostaly vyhubováno za své chování, ale zatímco Liv nesla výtku těžce a rozplakala se, Sol to bylo lhostejné a pouze si všechny prohlížela třpytivými, tajemnými očima. Nikdo nikdy nemohl vědět, co si to děvče zrovna myslí – ty lesklé oči toho tolik skrývaly.

Uprostřed noci Charlotte vzbudil těžký, dutý hluk. Snažila se vzbudit svou komornou, ale ta tvrdě spala. Někdo byl v pokoji! Ale dveře byly zavřené na západku a

zatarasené... Okno! Muž – nebo byli dva? Museli sem slézt ze střechy a vypáčit okenici.

Možná vylezli po žebříku?

Charlotte otevřela ústa, aby vykřikla, ale než stačila vydat jakýkoli zvuk, ústa jí zakryla drsná ruka a v pološeru se hrozivě zableskla čepel nože. Zatímco jeden muž ji pevně držel, ten druhý se jí prohraboval věcmi. Komorná stále spala – musela být velmi vyčerpaná.

Navzdory hrozícímu nebezpečí Charlotte zuřila. Věděla, že její služební spokojeně spí na druhé straně dveří a Tengelova rodina oddechuje na druhém konci chodby. A přesto tu leží, zcela bezmocná. Pravděpodobně ji hodlají zabít...

Ale neudělali to. Komorná se pohnula a po krátkém tichém rozhovoru muži obě ženy svázali. Pak dál neslyšně prohledávali pokoj a tiše kleli, dokud neobjevili skříňku s největšími cennostmi.

Charlottiny oči přivykly pološeru a celkem dobře zloděje viděla.

Jeden z nich si setřel pot z čela.

„Co uděláme s těmi starými ženskými?“ zašeptal jeho společník. „Možná nás viděly... nebylo by lepší, kdybychom... ehm...?“

„Ano, ty jdi. Já si musím trochu odpočinout. Postarám se o ně. Sejdeme se na obvyklém místě... není mi... moc dobře.“

První muž vylezl oknem a vzal s sebou skříňku. Nic jiného nenašli – Charlotte si s sebou vezla jen velmi málo cenností.

Druhý muž ztěžka dosedl na postel komorné. Otřel si rukama obličej, pak se chytil za břicho a hlasitě zasténal. Postavil se a snažil se udržet rovnováhu. Charlotte bezmocně sledovala, jak klopýtá k její posteli a ve vzduchu mává nožem. Ležela tam ochromená strachem, roubík dusil její pokusy vykřiknout a provazy se jí zařezávaly do kůže. Ty žalostné zvuky, které se jí podařilo vydat, byly příliš slabé, aby byly slyšet přes dveře.

Muž stál nehybně uprostřed pokoje a zíral na ni. Nenadále se zakymácel, pak padl dopředu a zůstal nehybně ležet s jednou rukou na její posteli. Charlotte ji kolenem strčila dolů a ruka s bouchnutím dopadla na podlahu.

A tak tam zůstali až do rozednění; obě ženy se děsily, že se muž vzbudí a zabije je. Ale on se už nikdy neprobral!

Charlotte zatarasila dveře zevnitř. Proto se hostinský, Tengel, kvestor a mnoho dalších lidí teď zoufale snažili dostat do jejího pokoje oknem! Na žebřík, který našli záhadně stát pod oknem, se podařilo vylézt jenom kvestorovi. Ten pak otevřel dveře ostatním, kteří se vrátili do chodby celí rozrušení a znepokojení.

„Tenhle muž je mrtvý,“ oznámil hostinský. „Měla jste štěstí, milostivá paní! Ale kde je jeho společník? Nejsou odsud, víte. Jenom se tady nahoře čas od času ukážou.“

„Nebude daleko,“ prohlásila Sol klidně. Stála, měla na sobě jenom noční košili a zvědavě si prohlížela mrtvého muže.

Tengel na ni znepokojeně pohlédl. Vyvedl všechny návštěvníky kromě Silje ven z pokoje, posadil se na postel komorné a chytil Sol za ramena. Charlotte a komorná seděly na druhé posteli a mnuly si zápěstí, aby se jim znovu prokrvila.

„Sol,“ zeptal se Tengel výhrůžné tichým hlasem, „co jsi to udělala?“

Nevinně na něj hleděla. „Já jsem ... Chtěli se zachovat ošklivě k hodné paní Charlotte. Slyšela jsem, co o ní říkají, tam dole, kde jedli.“ V místnosti panovalo naprosté ticho, když ji poslouchali a narůstaly jejich obavy. „Tak jsem jim dala něco do džbánu piva... jenom trochu... když jsem utíkala kolem a mluvila s nimi. Ale vzala jsem jen trošičku! ... Z toho maličkého koženého váčku, co mi dala Hanna ... víš! Z toho černého.“

„Ach, dobrý bože,“ zabručel Tengel.

V tu chvíli do dveří strčil hlavu hostinský.

„Našli toho druhého,“ oznámil jim. „Ležel mrtvý na zemi nedaleko odsud. Máme všechny vaše cennosti, milostivá paní. Byly rozházené všude kolem něj... Dva mrtví chlápci! Kdo by si to pomyslel? Taková divná věc, hm!“

„Děkuji,“ zamumlala Charlotte a rty se jí stěží pohnuly. „Řekněte prosím těm hodným lidem, kteří je našli, že jsem jim velmi vděčná.“

Tengel zbledl. „Sol,“ procedil skrz zaťaté zuby, „dáš mi Hannin ranec – celý – hned teď!“

„Ale ten je můj!“ vykřikla.

„Ano, to je. Ale dokud nebudeš dost velká, abys ovládla léčitelské umění, nemůžeš ho mít. Rozumíš?“ Ačkoli řekl „léčitelské umění“, všichni v pokoji věděli, že měl na mysli něco naprosto jiného.

Na krátký okamžik se Charlotte divoce zachvěla. Nic takového se jí ještě nestalo – v životě, který byl bez lásky a plný lhostejnosti. Nedokázala popřít záchvěv vzrušení, který cítila v přítomnosti dvou tak výjimečných, mocných lidí, jako jsou Tengel a Sol. Tengel byl dobrák skrz naskrz – ale u Sol už si nebyla tak jistá.

Charlotte provedla jedinou věc, kterou za daných okolností mohla udělat. Natáhla ruku k dívce, které se oči zalily slzami vzdoru a zklamání – ale rozhodně ne lítosti!

„Jsem ti tak vděčná, Sol, drahoušku,“ promluvila upřímně. „Zachránila jsi život mně a mé komorné. Udělala jsi to s dobrým úmyslem, ale tvůj otec má pravdu – nedokázala jsi správně odměřit dávku. Jsem si jistá, že ti tvé věci vrátí, až budeš starší.“

„Ano, vrátím,“ ujistil ji Tengel. „Teď musíme nechat tyhle mladé dámy o samotě. Promiňte mi to vyrušení, slečno Charlotte.“

„To je naprosto odpustitelné,“ odpověděla s blahosklonným kývnutím hlavy. „Prosím, řekněte všem, že hned po jídle vyrazíme.“

„Jistě,“ přitakal Tengel. Stále byl otřesený tím, co se stalo, protože on *věděl*, že Sol dokáže bezvadně odhadnout správné dávky Hanniných směsí. „Bylo by moudré, abychom odjeli, než sem přijede místodržitel vyšetřovat smrt těch mužů. A, slečno Charlotte, možná byste se měla zkusit obléknout trochu... obyčejněji?“

Nechtěli bychom přitahovat pozornost dalších takových pobudů.“

Charlotte Tengelovi naprosto rozuměla.

Tengel a Silje užasle stáli u příjezdové cesty k jejich novému domovu. Po pravé ruce, asi kilometr odsud, viděli věnné sídlo Charlotte Meiden, Gråstensholm. Byla to rozlehlá a nádherná budova, postavená na obrovských žulových kvádrech a zakončená věží s hodinami a vlajkami, vlnícími se ve větru. Charlotte se od nich oddělila a vydala se k domu. Ale jejich stavení!

„Tengele,“ vydechla Silje ohromeně, „myslela jsem, že její dům bude panské sídlo a náš jenom malá chalupa na

stejném pozemku. Ale dům Meidenů je hotový palác! A tohle je panské sídlo! Opravdu tady budeme bydlet?“

„Už to tak vypadá,“ odpověděl. Jeho hlas zněl unaveně.

Ve skutečnosti dům nebyl tak okázalý, jak si Silje se svým skromným pohledem na život představovala. Gråstensholm byl opevněné panské sídlo – vysoká, čtvercová a robustní budova, ne kdovíjak krásná. To, co Silje nazvala panským sídlem, byl dlouhý, úzký dům s přístavbami po obou stranách. Ty tvořily tři strany pěkného, trávou porostlého dvorku. Podle výšky štítů se zdálo, že pokoje jsou i nahoře.

Čekala je nová, vzrušující budoucnost. „Tengele!“ vydechla Silje plná dojetí a sevřela jeho ruku. „Ach, Tengele!“

„Uděláme všechno, abychom se baronce o její majetek dobře postarali,“ prohlásil slavnostně.

Děti hleděly na svůj nový domov s vykulenýma očima. „My budeme bydlet tady?“ zeptala se Sol. „Ano, a když budeme své povinnosti vykonávat dobře, mohl by to být náš domov po mnoho let.“

„Tak to se budeme snažit, že, Dagu a Liv?“ obrátila se Sol k dvěma mladším sourozencům.

Prostě „Ano“ bylo jediné, na co se zmohli.

Jakmile došli k domu, Silje se začala zvědavě toulat z místnosti do místnosti. Potěšilo ji, že tu zbylo pár kusů nábytku; postele, skříň a jeden nebo dva stoly, které byly připevněné ke zdi.

„Jsem dobrý truhlář,“ zvolal Tengel, plný vzrušení. „Silje! Ta stěna – vidíš? Má jenom dřevěnou okenici, ale není dost velká...?“

„Na Benediktovu skleněnou mozaiku!“ vypískla Silje. „Tengele, to je dokonalé! Když tudy bude svítit slunce, barvy v mozaice se rozzáří. Musíme se zeptat, jestli si ji tam můžeme pověsit! Štípni mě do ruky, Tengele, jestli se mi to všechno nezdá!“

Uplynulo už mnoho měsíců, co ji naposledy viděl tak šťastnou.

Přijeli uprostřed dne a celé odpoledne strávili plánováním, obdivováním a zkoumáním každého kouta a skuliny, stejně jako vybalováním těch pár věcí, které s sebou přivezli. Bude nějakou dobu trvat, než jim loď dopraví ostatní věci.

Později, zatímco Silje připravovala první večeři v novém domově, šel Tengel do ložnice – sám. Stál nehybně, přemýšlel a poslouchal, jak děti šťastně pobíhají po domě – byl mnohem prostornější než cokoli, co dosud poznaly – hlasy se rozléhaly v poloprázdných místnostech a na dřevěných podlahách byl slyšet dupot jejich kroků.

Otevřel tašku se svými „věcmi“, jak jim Silje raději říkala. Zapátral mezi malými lahvičkami a koženými váčky, dokud nenašel malou krabičku, kterou pak dlouho potěžkával v ruce. Teď, na konci jejich cesty, nastal ten správný čas. Jenom by jí dal ten prášek do jídla... Nikdy by ji nenapadlo, že za potratem stojí něco jiného než vysílení a útrapy namáhavé cesty, které stály nenarozené dítě život.

Při pouhém pomyslení na to, co se chystal udělat mě! Tengel pocit, jako by mu srdce probodla chladná ocel. Nesmírně toužil po dalším dítěti, ale nemohl to dopustit – nebezpečí bylo příliš vysoké. Pokud něco neudělá teď, pak nejspíš Silje zemře a jemu nezbyde než vychovávat nestvůru – která by byla stejně nešťastná jako on během všech těch let, kdy žil sám. Nebo by všechno mohlo dopadnout ještě hůř – on, Tengel, byl aspoň ušetřený těch nejohroživějších vlastností svého zlého dědictví.

Silje by nikdy nepochopila, proč to musel udělat; to věděl. Truchlila by po ztraceném dítěti... a i kdyby se nikdy nedozvěděla, že to byl on...

Zamračil se.

Nebyl v místnosti sám.

Někdo ho sledoval.

Příliš ho nepřekvapilo, když se otočil a uviděl Sol, jak se opírá o zárubně dveří a pozorně ho sleduje. Mezi ním a jeho malou neteří vládlo zvláštní pouto, jakási spolupráce a on nikdy nepochyboval o tom, že její síly jsou mnohem větší,

než kdy byly ty jeho. Sol vycítila tolik věcí. Za jejíma očima ležela skrytá všechna tajemství světa.

Aniž by řekla slovo, přešla k němu a vzala mu krabičku z ruky. Stejně klidně si ji strčila do kapsy. Tengel se nezmohl na slovo. Přistihla ho!

Pohled do Soliných očí se nedal vydržet. Provrtával se mu přímo do hloubi duše a její slova spíš cítil, než slyšel. „*Sviž k svému. Oko za oko. Skutečně bys chtěl Silje způsobit takové utrpení?*“

Dlouze, tiše si povzdechl a položil jí ruku na hlavu. Byl unavený, skleslý a zarmoucený. Nic neřekl, jen přešel ke své posteli a z police nad ní sundal Solin ranec a podal jí ho. Neuhnula pohledem ani o píď, když si ho brala, zatímco mu z druhé ruky nabídla krabičku.

„Ne,“ zamumlal odevzdaně. „Nech si ji, dokud se to dítě nenarodí!“

Prostě přikývla, otočila se a odešla.

Tengel stál a znaveně sledoval, jak odchází. Ted' už nebylo cesty zpět.

Právě dojedli večeri, když přišel vzkaz od Charlotte, že by si přála mluvit s Tengelem. Hned vyrazil po malé pěšině přes pole a nálada se mu zlepšila díky překrásnému okolí všude kolem. Za domem se rozprostíral les, zatímco zepředu se nabízel pohled do otevřené krajiny a na kostel. V dálce

Tengel viděl vodní plochu, ale zda je to jezero nebo fjord, to nedokázal říct. Jistě to všechno časem prozkoumají. Ležel před nimi vzrušující život, tím si byl jistý.

Charlotte Meiden a Tengel se setkali v jednom z menších přijímacích pokojů a dlouho mluvili o vedení statků a obhospodařování půdy. Jemu ten pokoj připadal velikánský. Všechny rozměry téhle stavby, když o tom tak přemýšlel, byly tak obrovské. Dům ještě nebyl úplně zařízený a stěží byl nachystaný pro každodenní život. Chyběly tu Charlottiny osobní věci a nábytek, který se zde bude dobře vyjímat.

„A nakonec, pane Tengele,“ prohlásila vážně, „musíme podepsat a zapečetit všechny listiny.“

Ztuhl. Nebylo tohle přesně to, čeho se celou dobu obával? Všechno se zdálo příliš krásné, než aby to byla pravda! Teď přišel ten háček – ale co to asi bude?

Trochu se zamračil. „Jaké listiny?“

„No, dokumenty k domu, samozřejmě. Budou prokazovat, že jste koupili dům za jistou sumu, ale to je pouhá formalita. Přirozeně nechceme, abyste něco platili.“

Tengel zatajil dech. Během jejich rozhovoru zůstal uctivě stát, i když mu nabídla židli; teď ji vděčně přijal.

„Chcete říct, že ten malý statek bude náš? Se všemi náležitostmi?“

„Ano. Myslela jsem, že jste to pochopili.“

Znovu zmlkl. Charlotte čekala, i když navzdory jejímu věčnému výrazu bylo maličko znát, že objevila radost z dávání a potěšení ostatních.

„Slečno Charlotte, to prostě nemůžeme přijmout! Už jste toho pro nás tolik udělala.“

Když promluvila, její slova byla plná vášně. „Víte, pane Tengele, jak se člověk cítí, když vzal život dítěti a velmi dlouho a hořce svého skutku litoval? A pak se mu to dítě vrátí, v dobrém zdraví a šťastné. Víte to, Tengele?“

„Ano,“ hlesl tiše. „Vím to velmi dobře. Kvůli Silje jsem se dvakrát pokusil vzít život dítěti, které čekala. Nejdřív to byla Liv – a teď tu dívku miluji víc než vlastní život. A pak...“

„To další dítě?“

„Ano, ale Sol mě zadržela. Chápu velmi dobře, jak jste se cítila těch posledních pět let.“

Charlotte uvažovala o tomhle zvláštním muži, který měl tolik různých stránek povahy. „Také ke mně jste se zachovali velmi ohleduplně. Neudali jste mě úřadům, že jsem odložila živé dítě...“

„To nás *nikdy* ani nenapadlo. Na to mohu přísahat!“

„Děkuji! Tolik vám děkuji!“ Charlotte se odmlčela, než pověděla: „Sol... je... pozoruhodné dítě, ale musím vám říct, že se jí trochu bojím.“

„To nemusíte, slečno Charlotte. Šla by až za hrob pro ty, kdo jsou jí drazí.“

„Ano, to už jsem pochopila.“

Začala rovnat květiny ve váze, kterou chvíli předtím položili na stůl. Tengel koutkem oka sledoval mladou šlechtičnu a uvědomil si, že s ní velmi soucítí. V žádném případě nebyla krásná a skutečnost, že se s ní špatně zacházelo a v mládí prodělala tak trpkou zkušenost, ji musela velmi ranit. Přesto zůstala srdečná. Okamžitě se rozhodl, že jí bude skutečným přítelem, pokud ho bude potřebovat.

„Ale to jsme odešli od tématu,“ promluvil honem. „Já... já nemohu přijmout takový velký dar.“

„Zkuste se na to podívat mýma očima. Můj život byl pustý a posledních pět let jsem necítila nic než bolest. A můj dar není tak docela nesobecký – budu blízko svému synovi, a když přijde čas, zdědí Gråstensholm.“

Kdyby Tengel už dávno neseseděl, jistě by se musel posadit teď.

„Tohle obrovské panství? Celé? Hlavní dům, statky, pastviny a taky lesy?“

„Tengele, podívejme se pravdě do očí. Já se nikdy nevdám, ale tenhle chlapec mi vnesl do života smysl. Pokud Bůh dovolí, pak sem jednoho dne přijde a bude tu se mnou bydlet. Ale chci vám připomenout, že tohle bude dar, nenabízím to jako výměnu. Přijde sem, pouze když si to bude sám přát.“

Tengelovi chvíli trvalo, než dokázal slovy vyjádřit to, co si myslel.

„Jste neobyčejně laskavá žena, paní Charlotte,“
poznáměl tiše a rozvážně.

„Opravdu?“ Její hlas zněl trpce. „Pokud je to skutečně
tak, je to proto, že vy, Silje a vaše malá rodina jste mi ukázali,
jak na to.“

Když podepsali všechny listiny, chtěl Tengel odejít.

„Je tu ještě něco, co pro vás mohu udělat?“ zeptala se
Charlotte.

Tengel se zastavil na cestě ke dveřím, otočil se k ní a
usmál se.

„Jako by tohle všechno nebylo dost!“ Pak ho najednou
něco napadlo a upřímně dodal: „Ale možná je tu jedna věc.“

„Řekněte mi ji, prosím.“

„Pravděpodobně bych to všechno zvládl sám, ale
potřebuji vaši radu a pomoc... Dovolte, abych vám to
vysvětlil. Silje kdysi měla sen, že bude žít v domě, ke
kterému povede lipové stromořadí – alej. Byl to samozřejmě
jenom dětský sen a nikdy se nemohl splnit, dokud jsme žili v
Údolí Prokletých. Ale teď? Pomohla byste mi dopřát jí tuhle
radost? Sehnat nám nějaké malé lipové stromky a...“

„S radostí! Poptám se. Nemělo by to být obtížné.“

O čtrnáct dní později Tengel kopal hluboké díry po obou stranách cesty vedoucí k domu. Vyhloubil jich jenom šest, protože tolik stromků dostali, ale později jich bude víc. Silje a děti se shromáždily kolem něj a dívaly se.

„Tenhle je za mě, protože jsem hlava rodiny,“ oznámil se širokým úsměvem, když vložil první mladý strom do jámy. Děti natlačily zeminu zpátky kolem jeho kmene a zvesela ji udusaly.

„A tenhle je pro Silje,“ řekl, když přešel na druhou stranu silnice.

Pak dostala svůj strom Sol... pak Dag... a pak Liv.

„A ten poslední...?“ Podíval se tázavě na Silje.

„Ten poslední je pro paní Charlotte,“ prohlásila okamžitě. Tengel se zasmál. „Vidím, že nic nebereš jako samozřejmost.“

„Ne.“ Usmála se na něj a trochu se zachvěla.

„Za paní Charlotte!“ pronesl s velkou obřadností.

„Protože je hodná,“ dodala Sol.

Potom však Silje trochu znepokojilo Tengelovo chování. Zatímco ona a děti šly zpátky k domu, zdržel se ještě u svých pár stromků. Sledovala, jak postupně přešel ke každému z nich, a Silje si byla jistá, že nad nimi pronášel nějaká zaklínadla.

KAPITOLA 7

Tengelovi trvalo dlouho, než přijal skutečnost, že jim dům a statek téhle velikosti opravdu patří – že je jeho jméno vepsané v úředních listinách. Když si konečně přiznal své štěstí, strávil celý večer tím, že se mlčky procházel a dotýkal se stěn. Počkal, dokud všichni neusnuli, a oddal se pocitu euforie.

„Tohle je moje,“ mumlal si, když přejížděl prsty po dřevě. Vyšel ven na dvůr a opřel se o ohradu; přešel ke studni; toulal se prázdnými hospodářskými staveními a stodolami a celou dobu měl pocit, že může stěží unést to štěstí, které cítil uvnitř. Ačkoli zdědil a vlastnil maličkou chalupu ve svahu v Údolí Prokletých, nebylo to nic ve srovnání s tímhle. Tohle bylo větší než cokoli, o čem se mu kdy snilo. Teď v skrytu duše zjistil, že začíná přemýšlet o věcech, které by mohl dělat...

Bylo už pozdě, když se konečně tiše vrátil do ložnice a přitulil se ke spící Silje. Něžně ji pohladil po vlasech a odhrnul jí je z čela. Děkuji ti, drahý BOŽE, za naši spásu, říkal si, a žehnej Charlotte Meiden!

Brzy začalo být zřejmé, že panství Gråstensholm nebylo moc dobře spravováno v době, kdy rodina Meidenů žila v Trondheimu, a Tengel zjistil, že má před sebou nelehký úkol, aby ho přivedl zpátky do dobrého stavu. Ale tahle práce ho nadmíru bavila, cítil, že dělá něco užitečného. Pomalu ale jistě se panství začalo znovu stavět na nohy.

Silje se dala obměkčit a dovolila, aby na dvorku chovali pár zvířat za podmínky, že nebude muset mít nic společného s jejich zabíjením nebo „*takovými* věcmi“. Tengel s tím souhlasil.

Smrt barona Meidena přišla nečekaně jako důsledek mrtvice následující po večeři o osmnácti chodech. Zanedlouho nato se ovdovělá baronka přestěhovala do Gråstensholmu spolu se svou domácností a věcmi. Tak nastal příjemný obrat v událostech, který uvítali všichni, včetně jí samé. Společenský život začal být také pestřejší, protože sem na návštěvu jezdili význační lidé z Osla nebo Trøndelagu, a dokonce i z větší dálky.

Pak jednoho dne čekalo Tengela překvapení.

Baronka se často ráda vychloubala všem možným lidem se svým „neuvěřitelným lékařem“, který jí vyléčil dnu jen tím, že jí položil ruce na ramena. Nečekaně si Tengela povolali do hradu Akershus. Plný obav si osedlal koně a vyrazil na cestu.

Poslala pro něj žena jednoho z nejbližších pobočníků místodržitele. Celkově měla chatrné zdraví a slyšela zvěsti o úžasném léčiteli baronky Meiden. Pár už na něj čekal – její manžel byl stejně zvědavý jako ona – když strážé doprovodily Tengela přes hradby do jejich přijímacího pokoje.

Když vešel dovnitř, žena na něj vykulila oči a mladý dánský šlechtic, který ji doprovázel, zvolal: „jak může někdo vypadat takhle!“

Tengel, protože si myslel, že je možná zaprášený a špinavý z cesty, se už chystal omluvit, ale ten mladý drzoun pokračoval: „Takhle jste se narodil?“

„Jak?“

„To od narození vypadáte... takhle?“

„Každý máme nějakou tvář,“ odsekl Tengel stroze. „Je mi líto, pokud vás ta moje pohoršuje.“

Šlechtic se rozhodl, že by měl změnit téma rozhovoru.

„Vyšetřil byste laskavě moji ženu? Trpí nejrůznějšími zdravotními obtížemi, na které mě neustále upozorňuje.“

Tengel přikývl na souhlas a požádal ho, aby odešel z místnosti.

„Ne! Proč bych měl? Hodláte ji snad svádět?“

Tengelův hněv už začínal být znát. „Vypadám snad jako svůdník?“

„Ach, to opravdu ne,“ zasmál se muž nervózně, protože mu konečně došlo, že zašel příliš daleko. „Ne, vy rozhodně

ne!“ Odešel z pokoje a nechal Tengela samotného s jeho pacientkou.

Tengel ženě pomohl nejlépe, jak uměl, ačkoli aby neurazil její ješitnost, udržel se a nepověděl jí hořkou pravdu, že všechny její problémy pramení z příliš velkého blahobytu. Vyjmenoval několik potravin, které „*její choulostivá a citlivá osobnost nemůže snášet*“, aby tak snížil její nadměrný příjem jídla. Aby jí vyhověl, požádal ji, aby si lehla, položil jí ruce na břicho a nechal do jejího těla proudit hřejivý pocit. Chovám se jako šarlatán, pomyslel si, ale tahle žena potřebuje celé to divadélko, aby přesvědčila sama sebe a poslechla ho.

Úplně nakonec jí doporučil, aby si každý den udělala procházku kolem cimbuří hradu, protože to zlepší kvalitu její krve.

Dámu její léčba nadchla a projevila své uznání měšcem stříbrňáků, které Tengel s vděčností a ne příliš špatným svědomím přijal. Budou potřebovat spoustu peněz, pokud se svým statkem mají udělat všechno, co si naplánovali.

Manžel ženy potkal Tengela v předsíni. „Takže? Dokázal jste vyléčit její smyšlené nemoci?“ zeptal se s úšklebkem.

„To nebyly smyšlené nemoci. Věřím, že se její stav začne zlepšovat.“

„Pokud je to tak... možná... když už jste tady. Buďte tak hodný a podívejte se na starého Brömse, ano? Neustále si stěžuje na svou nohu.“

Tengel souhlasil a dovedli ho do jiné části hradu. Tam měl před sebou mnohem horší případ. Byl to zázrak, že krev v žilách starého a velmi otlého Brömse vůbec ještě dokázala kolovat. Pohybovala se šnečím tempem.

„Chápete, že byste taky mohl přijít o nohu!“ oslovil ho Tengel poněkud nelítostně. „Musíte začít chodit. A máte příliš velkou nadváhu. Udělám, co budu moci, abych vám pomohl, a s vaším svolením se na vás přijedu podívat každý týden, abych vás léčil víckrát.“

Starý šlechtic, který se vydatně potil a byl vystrašený, přikývl a přísahal, že se bude svědomitě řídit Tengelovými pokyny.

Blahobyť, pomyslel si Tengel, když jel domů. Zatímco všude kolem nás rolníci trpí hladu a bídou – tihle lidé umírají na nadbytek! Ale když se vrátil domů, s chutí vyprávěl Silje o svých zážitcích z hradu Akershus.

A tak to začalo. Přátelé správce oblasti s ním byli tak spokojení, že zanedlouho Tengela volali do jedné urozené rodiny za druhou. Příležitostně jel za nimi – a nemohl si nevšimnout, že to byly ženy, kdo na něj byly obzvláště zvědavé. Říkaly mu „Doktor Démon“, což bylo jméno, které se mu vůbec nelíbilo. Silje se rozhodla nazývat tyhle jeho výlety jako „*spanilé jízdy*“.

Při návratu z jedné takové cesty Sol přišla do jeho pokoje a oznámila mu, že nějaká malá stařenka už několik hodin trpělivě čeká na jeho pomoc.

„Pověz jí, že na ni dnes nemám čas,“ poznamenal netrpělivě Tengel. „Měl jsem celý den moc práce.“

„Stejně by neměla čím zaplatit,“ odsekla Sol zostra a odešla.

Tengel okamžitě přestal pracovat. Hlavou mu probleskly jeho úspěchy se šlechtici a hodnostáři. Otočil se a šel za dívkou.

„Děkuji, Sol!“ bylo vše, co řekl, a šel se podívat na tu stařenu.

Tengel rozhlásil mezi svými uzdravenými klienty, že už je nemůže navštěvovat tak často, jako dříve – vlastně přijede jenom v těch nejnutnějších případech. Proto ti urození a bohatí, kteří se dozvěděli o jeho pověsti zázračného léčitele, cestovali za ním. Navzdory leknutí, které jeho pacienti prožili, když poprvé uviděli jeho tvář, si všichni brzy oblíbili jeho soucitné chování a jejich důvěra v něj rychle narůstala. Brzy měl pacienty ze všech vrstev a profesí, nejenom šlechtice.

Přesto v rodině zůstávalo nepsaným pravidlem, že slova jako Prokletí, čaroděj nebo kouzla se ve společnosti nemocných a trpících nikdy nevyslovují.

Pozdě na podzim si Silje vzala svého manžela stranou.

„Tengele... kdyby se se mnou něco stalo...“

„Ne!“ přerušil ji příkře. „Nic se ti nemůže stát.“

„Ne, ne. Já vím,“ tentokrát byl její hlas tlumenější. „Ale řekněme, že by se stalo, a pak bych si přála, aby to, co tu po mně zůstane, bylo v bezpečných rukou.“

Neodpověděl, jenom na ni zoufale hleděl.

„Postaráš se o děti? O všechny?“

„Víš moc dobře, že postarám,“ zabručel ztrýzněným, přidušeným hlasem.

„Ale budou potřebovat matku.“

„Mohu se o ně postarat sám!“ vyhrkl. Pak, jakoby ze zoufalství, se natáhl, objal ji a pevně si ji k sobě přitiskl. „Víš, že bych si nikdy nevzal jinou ženu, Silje. Byl jsem sám třiatřicet let, dokud jsem nepoznal tebe. A po tobě nemůže přijít žádná jiná.“

Nikdy nepochybovala o jeho upřímnosti. Tengel patřil mezi ty muže, kteří náleží jediné ženě. Okamžitě se rozhodla, že svůj návrh nevysloví, protože poznala, že by to bylo od samého začátku nemožné.

Ale musela připustit, že byla s jeho odpovědí docela spokojená.

Říjen vymaloval lesíky zlatou barvou, která zářila pod azurově modrým nebem. Když se Tengel jednou vracel domů z jedné ze svých už vzácných návštěv u pacienta – tahle byla nevyhnutelná, protože ta osoba byla příliš nemocná, aby

opustila lůžko – zmocnily se Tengela obavy. Pobídl koně, aby běžel tak rychle, jak jen dokázal.

Už z dálky viděl Sol, jak k němu běží po dlouhé cestě k domu, ze které se jednoho dne stane alej. Když uviděl její výraz, sevřelo se mu hrdlo.

„Tati! Tati!“ křičela. „Pospěš si! Mamince je hrozně špatně!“

Tohle bylo poprvé, co ho Sol nazvala „tátou“ nebo Silje „maminkou“. Po tvářích se jí koulely slzy.

„Ted?“ zvolal. „Je jí špatně teď?“

„Ano. Pospěš si.“

Pobídl koně. Když dojel na dvůr, uviděl kočár a uvědomil si, že Sol přivedla jak porodní bábu, tak starého lékaře, kterého požádali o pomoc, až přijde Siljin čas. Seskočil ze sedla a vřít se do dveří.

Na verandu vyšla porodní bába a najednou se zastavila, když ho viděla přicházet. Snažila se skrýt do kouta nějaká znepokojivě rudá prostěradla. Tengel zalapal po dechu, proběhl kolem ní do ložnice, rozrazil dveře a...

Poprvé v životě poznal, jaké to je, ztratit vědomí. Zastřeně vnímal své okolí a všímal si divných detailů celého výjevu, který se před ním otevřel.

Lékař, vrásčitý, otrlý starý válečník, který sloužil na většině evropských bojišť, ale který také přiváděl na svět děti.

Nějaká žena, musela to být Charlotte, ale neviděl ji jasně.

Krev! Všude krev!

Z rohu vycházel zvuk něčího zlostného, opuštěného, slabého pláče.

A na polštáři Siljina bledá tvář bez života.

V Tengelových hlubokých, přiškrcených vzlycích se ozývalo něco primitivního, prastarého. Najednou byl zase muž-zvíře, který si uvědomoval pouze to, že ztratil svou ženu – svůj život – svoje jediné štěstí.

„Silje!“ zanaříkal a padl na kolena u její postele.

Vzal její bezvládnou ruku, přitiskl si ji na tvář a nechal po ní stékat své slzy.

Porodní bába se vrátila do místnosti. „Děláme, co můžeme, pane Tengele.“

Dokázal se ovládnout a pohlédl na ně.

„Žije ještě?“ zeptal se napjaté.

„Věříme, že ano,“ odpověděl starý lékař.

Tengel vyskočil na nohy. „Donesu své léky. Udržte ji ještě chvíli naživu! Proboha, udržte ji naživu! A pokuste se zastavit krváčení.“

„Uděláme, co budeme moci,“ ujistila ho Charlotte. „Ale musíte si pospíšet.“ Bylo jasné, že ona nesmírně věří v jeho léčivou moc.

Když Tengel vešel do předpokoje, narazil na Sol.

„Můžeš si vzít i tohle,“ promluvila a podávala mu svůj ranec. „Hanna všechno označila, takže poznáš, co to je.“

„Děkuji ti, Sol. To mi pomůže.“

V mžiku stál zpátky u Siljiny postele. Ačkoli nedokázal zastavit třes rukou, našel, co potřeboval, aby zastavil krvácení. Pokoj prostoupila silná vůně řebříčku a další pachy, které nikdo neznal. Když si starý doktor blíže prohlédl Tengelovy a Soliny léčivé prostředky, tiše hvízdal.

„Nic, co byste viděli každý den,“ zamumlal. „Ať to nevidí lovci čarodějnic, jinak budete mít potíže! Naposled, když jsem zahlédl něco takového, jsem byl v Paříži na dvoře francouzského krále. Patřily čarodějnici, kterou popravili.“

Tengel ho stěží poslouchal, ale věděl, že tomuhle muži může důvěřovat. Pracovali dlouho, zručně a účinně, nepotřebovali mluvit. Ticho narušoval pouze neutuchající pláč z kolébky v koutě, ale nikdo neměl čas mu věnovat pozornost. Nakonec zastavili krvácení.

„Víc nemůžeme udělat,“ prohlásil Tengel, „ale modlím se, aby nebylo příliš pozdě. A když se probere, musí hodně pít. Uvařte někdo vodu, abych mohl připravit nápoj z bylin, které posílí její krev.“

„*Když se probere?*“

Musí se probrat, musí!

Poslouchal, jestli dýchá.

Ano! Slyšel její dech! Byla naživu.

Položil Silje ruce na hrud' v naději, že jí povzbudí srdce svým zvláštním teplem.

Charlotte zašeptala: „Nepodíváte se na dítě, Tengele?“

„Později.“ Jasně zahlédla jeho znechucený úšklebek. Tengel nijak netoužil vidět tu... nestvůru, která mohla zabít jeho milovanou ženu.

„Jak se to stalo?“ zamumlal, aniž by odtrhl oči od Siljiny tváře.

Odpověď přišla od Charlotte Meiden. Její hlas měl v sobě shovívavý, ušlechtilý klid, jaký nikdy předtím neslyšel.

„Sol přiběhla do Gråstensholmu. Silje ji poslala, aby nám vyřídila, že se blíží její čas. Moje matka vzala k sobě ty dvě malé a já poslala jezdce pro porodní bábu a lékaře a pospíchala jsem k vám. Bojím se, že tu Silje příliš dlouho chodila sem a tam... ale nebyl čas...“

„Šlo to všechno tak rychle,“ prohlásil starý muž omluvně. „Víte, že vaše žena už měla potíže při prvním porodu, a tohle dítě bylo nezvykle velké.“

„Víc než devět liber, to si můžete být jistý,“ prohlásila porodní bába.

Tengel zaťal zuby. Devět liber byla neuvěřitelná velikost, to věděl, a pro maličkou Silje...

„Protože dítě šlo ven tak rychle, vaše žena se ošklivě potrhala,“ pokračoval doktor. „Právě jsem vkročil do dveří, když mě volali na pomoc.“

Běžně by u porodu asistovaly jenom ženy, ale všichni věděli, že v Siljině případě by mohly nastat potíže. Pro jistotu se Tengel domluvil s tímhle zkušeným mužem, kterého si

nesmírně vážil, že bude během porodu po ruce. Teď si za své rozhodnutí děkoval.

Charlotte tiše podotkla: „Je to chlapec.“

Ten bezmocný, nešťastný pláč pokračoval. Všichni měli moc práce; doktor už končil, zatímco porodní bába prováděla své rituály, aby ochránila pokoj před zlými duchy. Charlotte se myla.

Tengelovy myšlenky se vrátily k jeho vlastní matce. Ona byla sama a opovrhovaná, když mu dala život a pak kvůli poraněním přišla o ten svůj. Silje byla v jiné situaci; byla obklopena láskou.

A jak dopadl on? Nikdo k sobě nechtěl vzít to obávané dítě bez matky. Nakonec byl donucen se o něho postarat děd z matčiny strany – tam slyšel víc než tisíckrát, jak svou matku zabil. Z nesmírné nenávisti ho jeho děd pojmenoval Tengel – jako připomínku zlého ducha Prokletých.

Teď se znovu cítil jako ten malý chlapec; poslouchat šepot kolem sebe, ale nezachytit, co znamená; nesmět si hrát s ostatními dětmi; držet se stranou a být stále, stále sám; a každé ráno dostat nařezáno prutem – jen pro jistotu...

Zhluboka se nadechl, postavil se a sebral odvahu, aby pohlédl na svůj vlastní nenáviděný obraz promítnutý do právě narozeného dítěte. Nebo možná ještě hůř – obraz Hanny a Grimara! Pohlédnout do těch jantarových očí, které byly nezaměnitelným znakem zatracené bytosti stížené zlým odkazem a skrytými silami, které propůjčoval.

Z místa, kde stál, viděl jen chomáčky černých vlasů vyčuhujících nad okraj přikrývky. To nebylo dobré znamení.

Udělal krok blíž a pohlédl do chlapcovy nevrlé, křičící tváře. Nebylo snadné poznat, jak vypadá. Odtáhl přikrývku a zavinovačku, ve které byl chlapec zabalený, a prohlédl si jeho ramínka. Byla široká – ale ne nijak neobvykle – a měla správný tvar. Tohle bylo nepochybně veliké miminko, ale nenašel žádné zjevné známky zhoubného dědictví, kterého se obával. Pokud mohl říct podle téhle vylekané a nazlobené tvářičky, zdálo se, že chlapec zdědil vzhled po Tengelovi, ale byl ušetřen jeho ošklivějších rysů.

Dítě jako by vycítilo blízkost teplé lidské ruky a polevilo v pláči. Tengel položil prst do maličké skrčené pěstičky a chlapec ho okamžitě sevřel.

Kdo tu byl, uvažoval v duchu, aby ho utišil, když přišel na svět? Pravděpodobné nikdo.

Tengel odtáhl přikrývky a zvedl malý zavinutý raneček. Ostatní v pokoji mlčeli. Tichouнкé skytání a popotahování byly jediné zvuky, které dítě vydávalo, zatímco se snažilo otevřít oči.

Navzdory všemu jsi můj chlapeček, pomyslel si Tengel. Ať už vypadáš jakkoli a i kdybys byl stížený naší kletbou, přesto si zasloužíš, aby o tebe bylo postaráno. Zasloužíš si mou lásku, a jak je Bůh nade mnou, věřím, že už ji máš!

Nakonec se novorozeněti povedlo otevřít oči – dva kruhy nebeské modři, které se snažily na něco zaostřit, zamrkaly do

světla a zase se zavřely. Znovu začal pláč a tentokrát zněl jako skřípání kola od vozu, které potřebuje promazat.

Tengel nepotřeboval vidět víc. Modré oči a hezká tvářička, která – ačkoli připomínala tu jeho – neměla ty ďábelské, divoké rysy, které ho činily tak děsivým. Všichni slyšeli, jak si Tengel oddechl úlevou.

„Pohnula se,“ ozval se někdo.

Stále s dítětem v náručí Tengel šel a sedl si vedle Silje. Stejně dokázal uvěřit svému štěstí, když něco zamumlala a otočila hlavu.

„Silje,“ zašeptal. Pomyslel na to, jak jeho ubohá matka ležela a umírala, aniž by měla někoho, kdo by ji utěšil. Nedovolil by, aby se totéž stalo Silje. „Všechno šlo dobře a podívej, jakého máme nádherného chlapečka. Oba vás miluji.“

Velmi slabě se usmála. Pokusila se otevřít oči, ale to na ni bylo příliš.

„Šlo to tak... rychle,“ mumlala. „Nemohla jsem ti... říct...“

„Počty ti nikdy moc nešly,“ usmál se. „Posledně jsi narození Liv taky špatně spočítala a všichni jsme byli zaskočení, když jsme na porod nebyli připraveni.“

Znovu se usmála. „Je mi ... tak zima,“ zašeptala.

Nemluvně vrátili zpátky do kolébky, kde okamžitě začalo projevovat svou nespokojenost tím, že vřískalo ještě hlasitěji než předtím. Tengel položil Silje ruce na ramena a porodní bába donesla prošívanou deku a přikryla ji. Když Charlotte přinesla horkou vodu, Tengel je požádal, aby přivedli Sol.

Zatímco zahříval Silje svými rukama, říkal dívce, co má dělat.

„Vezmi kostival, skoro všečen. Pak kopřivu a kontryhel. Našla jsi to? Dobrá! Teď vezmi pár žaludů... Nejsou tam? Nevadí. Tak trochu hlohu a hodně jalovce. Výborně! Tak, máš všechno?“

„Ano,“ odpověděla Sol.

„Skvěle. Paní Charlotte ti pomůže udělat z bylin odvar.“

Silje měla hroznou žízeň a jazyk lepkavý a opuchlý. Když byl nápoj připravený, nedočkavě ho vypila. Zanedlouho se cítila dost silná, aby mohla mluvit, obdivovat své právě narozené dítě a svírat při tom Tengelovi ruku.

„Víš, že jsem se pro tohle dítě neopovážila vymýšlet jména? Zatím jsme žádné nepojmenovali na počest našich rodin – nechtěl bys, aby měl jméno po někom z tvé rodiny z matčiny strany?“

„To nebude třeba,“ usmál se. „Už jsme to udělali, aniž bys o tom věděla. Jmenovala se Line.“

„Aha! A Liv je jednou z podob tohoto jména. A tvůj otec?“

Tengelovi zchladly oči. „Jeho jméno se nikdy nevyslovovalo nahlas, a ani si nezaslouží, abychom po něm někoho pojmenovávali. Ale je tady ještě *tvůj* otec, ne? Jistě, ten se jmenoval Arngrim.“

„Ano, ale myslím, že to zní příliš vážně. Co bys řekl na Are?“

„Ano, to je ono! A Silje... Nenese žádné známky zlého dědictví.“

„To je úžasné. Takže teď budeš muset zasadit další strom, že?“

„Ano,“ zazubil se, „budu jich muset zasadit víc najednou, abys měla svou alej a ne jen hlouček stromů na konci cesty.“

Byl nesmírně šťastný – bouřlivě se radoval – a v duchu poděkoval Sol, že mu toho osudného dne zabránila udělat to, co plánoval. Ale dnešek byl strašlivý...

Dívka mu stála po boku. Síla pouta mezi nimi byla děsivá. Jejich oči se setkaly.

„Taky to dnes mohlo skončit špatně.“

Sol zakroutila hlavou. „Hanna jednou říkala, že jak ty, tak Silje se proslavíte. Ty už jsi známý – ale ona ještě ne.“

„Takže jsi věděla, že ona má tento den přežít?“

„Protože to řekla Hanna.“

Hanna – Sol ji uctívala jako bohyni.

„Proč jsi mi nic neřekla? Nevíš, jak moc jsme se se Silje celé ty měsíce strachovali?“

„Věřil bys mně – nebo Hanně?“

Na to Tengel nedokázal odpovědět. Jeho boje s Hannou byly vždycky poznamenané její pověstí. A nikdy si nedovolil připustit, že k té staré babizně cítí obrovský obdiv a respekt.

Silje dostala horečku šestinedělek a znovu volali starého doktora.

„Tak, a máte to tady,“ oznámil jim starý veterán úsečně. „Tenhle porod byl až příliš náročný. Vaše žena už rozhodně nebude mít žádné další děti.“

„Je to jisté?“ zeptal se Tengel, když Charlotte – která jim teď chodila každý den vypomáhat – vzala děti do kuchyně na něco na zub.

„Víte stejně dobře jako já, že takový obtížný porod může mít následky! Žádné další děti! To je bez debaty! Ať byste se snažili sebevíc... Přesto, zdá se, že horečka ustupuje.“ A s tím vyšel ven, aby si také dal něco k jídlu – a zasloužený kalíšek *brännvinu*.

Oba čerství rodiče stáli, zírali na sebe a pomalu se začali usmívat. Nikdy žádný muž se ženou nepřijali takové skličující zprávy s takovou radostí!

„To budou orgie!“ zašeptal Tengel.

„Celou noc!“ zalapala po dechu Silje.

„Celý život,“ zasn timer Tengel.

Vdova po baronu Meidenovi byla poněkud rozladěná. Tengel se jednou stal nedobrovolným posluchačem jejích nářků,

když navštívil hrad, aby si promluvili o věcech kolem hospodářství.

Gråstensholm nebyl opravdový hrad, i když Tengel a Silje ho za něj považovali. Bylo to venkovské panské sídlo s lesy a zemědělskou půdou, nic víc. Základové zdi kdysi postavili z obrovských, šedých kamenných bloků, které stály nezvykle vysoko nad zemí a dodávaly domu vzhled pevnosti. Přesto ten velikánský dům, který podpíraly, byla obyčejná brázděná stavba pyšnicí se malou věží s vlajkou nad vjezdem.

„Pane Tengele, skutečně v jídelním salonu potřebujeme nějaké tapety ze zlacené kůže. Jen se podívejte na ty stěny – jsou prostě *příšerné*! Nikdo v celém Norsku zlacenou kůži nevyrábí, proto si ji člověk musí obstarat z kontinentu. A pak, samozřejmě, všechny jejich vzory jsou úděsně nudné! Ach! Takové zoufalství; dnes je všechno tak strašlivě nepoužitelné. Nejspíš si se vším dělám takovou hlavu proto, že už stárnu.“

Pokud čekala, že jí Tengel bude odporovat ohledně jejího věku, pak by se načekala. Byl zahloubán do svých vlastních myšlenek.

„Dokázala by se Silje naučit zdobit kůži? Vaše Milost ví, že má umělecké nadání. Svrbí ji prsty, aby mohla dělat něco jiného než jen domácí práce – ze srdce je nenávidí.“

Baronka se zářivě usmála. „Ale jistě! Silje, ano, opravdu ano! Neříkala jsem vždycky, že se na domácí práce nehodí? A jak je jí?“

„Lépe, děkuji. Každým dnem lépe. Už má zase barvu ve tvářích.“

„Dobrá. A to maličké?“

„Ten ji pěkně zaměstnává,“ usmál se Tengel. „Bude to pěkný chlapík.“

„Ano, vaše děti mají neobyčejné štěstí, všechny. Ale ne! Myslím, že zlacení kůže je pro Silje příliš těžká a nebezpečná práce – všechny ty kyseliny a zvedání těžkých věcí. Ne, pane Tengele, napadlo mě něco jiného. Všimla jsem si, že v mnoha venkovských sídlech začaly být moderní ručně malované tapety. O *tohle* Silje požádám! Najdu pár dívek, které se vám postarají o dům. Je to tak nesmyslné, aby se Silje vyčerpávala praním a vařením a takovými věcmi, když tu máme jiné, které jsou pro tu práci mnohem vhodnější. Musíme naši Silje opatrovat, chápete.“

„To ano,“ souhlasil Tengel.

„A připouštím, že můj návrh je i tak trochu sobecký,“ dodala stará dáma a usmála se. „Bude mě těšit vědomí, že budu mít lepší tapety než kdokoli jiný.“

Tengel roztáhl ústa clo úsměvu. „Jak jde dětem učení? Chovají se slušně?“

„Ale ano! Charlotte je tak šťastná. Říká, že obě děti jsou moc chytré! I když mají své zlozvyky. Sol je roztěkaná a někdy dělá chyby – zdá se, že jí chybí dostatek trpělivosti. Ale oba se moc chtějí učit.“ Přešla k němu a spiklenecky zašeptala: „Není mladý Dag ten nejrozkošnější chlapec?“

„Ano!“ usmál se Tengel. „O Daga jsme si nikdy nemuseli dělat starost. Ne jako...“

Baronka si povzdechla. „Všichni se musíme snažit Sol porozumět. Ona je tak dobrosrdečná, opravdu. A *nám* nikdy neposkytla důvod se bát.“

„Ne, zůstane vaší přítelkyní až do smrti. Přesto není snadné vést ji na správnou cestu. Je toho hodně, co ji zevnitř pobízí dělat různé věci.“

„Ach! Ale nemám pravdu, že vy jste také, pane Tengele, někdy mohl být jako dítě těžko zvládnutelný?“

„To je pravda.“

„Tak vidíte! Takže je tu naděje i pro Sol!“ odpověděla a nepřímou tak zalichotila, což bylo možné jenom díky vzájemné úctě a porozumění, které se mezi nimi vyvinulo od doby, kdy jí léčil dnu.

Silje se vyděsila, když uslyšela barončin návrh.

„Tengele! Je to pravda? Malovat tapety a nástěnné obrazy? Myslíš, že to dokážu?“ Pak se odmlčela a chvíli přemýšlela, než dodala: „Dívky na pomoc do domu? Stali se z nás významní lidé! Doufám, že nejsou moc mladé a krásné!“

„Silje! Co si to o mně myslíš!“ zvolal s úsměvem. „Ale tvoje žárlivost mi lichotí.“

Malý Are, Tengelův syn, přerušil jejich láskyplné škádlení. Bylo to čilé miminko se silnou vůlí – a silnými plícemi!

Na své „orgie“ museli čekat tři měsíce, než Silje zcela nabyla všechny síly. Charlotte nabídla třem starším dětem, že mohou zůstat přes noc na hradě, a ty to škodolibě přijaly. Tengel a Silje nic nenamítali, ale svoje důvody si nechali pro sebe.

Byli sami ve svém domě, až na nemluvně pokojně spící ve vedlejší místnosti.

„Tak, Silje!“ prohlásil Tengel hlasem plným nemravného očekávání. „Teď si můžeme vynahradit všechno, co jsme za tyhle poslední roky propásli.“

„Už žádná opatrnost, už žádné starosti,“ odpověděla s pronikavým smíchem a předstírala hrůzu z jeho rozhodného pohledu. „Tengele... Postav se támhle, na ten koberec! Chci, abychom se milovali pomalu a něžně. Nikdy jsem tě pořádně neviděla... Víš, co myslím... Vždycky jsme se museli skrývat pod peřinou. Tajně, kvůli dětem. Ale ne dnes! Stůj, nehýbej se a nech mě, ať tě svléknu.“

Zhluboka a šťastně se zasmál. Stěží dokázal udržet kamenný obličej.

„Moje stará Silje je konečně zpátky.“

Zvolna svlékala jeho šaty a líbala při tom každý kousek jeho těla; paže, ramena... Tengel začal být vzrušený.

Na stole hořela jediná svíčka a v otevřeném krbu v rohu praskala polínka, ale jinak v pokoji nebylo žádné další světlo.

Stál před ní a záře mihotavého ohně zdůrazňovala obrysy jeho trupu. Silje ho vzala za ruce a ukročila dozadu, aby mohla obdivovat jeho obrovská ramena a mohutnou hrud' pokrytou chlupy, z nichž úzký pás pokračoval dolů... Pozorovala jeho útlé boky, dlouhá stehna a rovné nohy. Většinu těla měl chlupatou.

„Jsi skutečný démon,“ zašeptala. „Zelený muž, Satyr z lesa, který svede každou zamilovanou nymfu.“ Škádčila ho očima. „Ale tenhle život ti teď skončil! (si můj, Tengele, nejpřitažlivější a nejvíce žádaný tvore na zemi! Buď mým mužem a pánem!“

Klesla před ním na kolena a chytila ho za boky. Hladil ji po vlasech, zatímco se mu celé tělo chvělo.

„Nikdy jsem ti nevyprávěla svůj druhý sen,“ promluvila a nechala svoje ruce sklouznout dopředu. „Ach, jak jsem po tobě toužila,“ zašeptala chraplavě.

Pak, zatímco něžně líbala tu část jeho těla, kterou její ruka pohotově sevřela, mu vyprávěla, co se jí zdálo krátce potom, co se podruhé setkali. Jak ležela nahá a bezmocná, zatímco ji chtěli znesvětit vojáci. Že ten muž-zvíře, který ji ve snu zachránil, byl skutečný démon. Jak cítila jeho dlouhý, horký jazyk na svém krku a jak nakonec padl na kolena a lízal jí stehna, dokud se neprobudila, rozpálená nezkrotnou touhou.

„Udělám tohle všechno a ještě víc,“ slíbil jí Tengel tiše, celý rozvášněný. „Pojď, má milovaná, teď svléknu já tebe! Tahle noc patří jenom nám a do úsvitu toho spolu musíme spoustu stihnout.“

KAPITOLA 8

Psal se rok 1594, když do Gråstensholmu přišel nový štolba. Byl to svalnatý, urostlý a celkem pohledný mladík. Bohužel nepatřil zrovna mezi nejbystřejší mládence a ostatní hoši na něj doráželi sprostými dvojsmyslnými povídkami o prsatých služkách... o rvačkách a takových věcech. Obvykle na jejich posměšky reagoval tichými upjatými úsměvy a většinu času se držel stranou.

Na statku pracoval celkem krátce, když si začal všímat jedné dívky, asi tak jedenáctileté, která si často chodila hrát s mladým pánem do panského sídla. Mladý pán se jmenoval Dag a byl to světlolasý, dvanácti nebo třináctiletý hoch s přátelským, ale trochu zasněným výrazem. Věděl, že ta dívka s vlnitými, kaštanově hnědými vlasy se jmenuje Liv, protože zaslechl, jak na ni hoch volá jménem. Vlastně byla tak pěkná, že ji mladý štolba pozoroval s tajným obdivem, kdykoli měl příležitost. Žasl, že někdo může být tak krásný.

Slyšel ostatní mladíky vyprávět, jak paní Charlotte během minulé zimy prokázala nesmírnou odvahu. Hrdě prohlásila Daga za svého syna, a proto ztratila mnoho přátel ze

šlechtických kruhů. Ovšem ti, kteří jí zůstali věrni, dokázali, že jsou jejími opravdovými přáteli. Ale běda! Hodně dlouho se o všem šušvalo – od kuchyně a pokojů služebných až po nejlepší salony. Říkalo se, že ačkoli pro Charlotte nastala těžká doba, nakonec ustála ostrou kritiku okolí. A tenhle světlavý chlapec zdědí celý Gråstensholm! Zdálo se to tak hloupé; jako by ho půda a majetek vůbec nezajímaly a raději trávil čas ponořen v knihách.

Tenhle mladý štolba se jmenoval Klaus. Jednou, když hřebelcoval koně, vyšel Dag na dvůr u stájí, aby přivítal mladou Liv, kterou na tuto zvláštní příležitost doprovodil bratr a sestra. Klaus překvapeně vzhlédl. Bratr byl zjevně nejmladší z dětí, i když byl urostlý a stejně vysoký jako Liv. Měl vlasy černé jako uhlí, výrazné lícní kosti a oči daleko od sebe, což mu dodávalo tichý, sebejistý výraz. Ale Klaus věnoval chlapci jenom kratičký pohled, protože jeho pozornost téměř okamžitě upoutala starší sestra.

Nikdy v životě neviděl nic nebo nikoho krásnějšího a zvláštnějšího a Klaus cítil, že ho začala přitahovat.

Dívčina tvář lemovaná tmavě hnědými kudrnami měla jakoby kočičí rysy s výraznými lícními kostmi a třpytivýma zelenýma očima, které kontrastovaly s třešňově rudými ústy. Klaus po ní zatoužil, zatímco sledoval, jak s ostatními nenuceně odchází směrem k hlavnímu nádvoří a jak se jí vyzývavě vlní hezky zaoblené boky.

Stál, hřebelcoval pořád to stejné místo na koňském zadku a probral se ze svého zasnění, teprve až když do něj zvíře netrpělivě strčilo.

Najednou uviděl, jak si k němu přes dvůr vykračuje nejmladší bratr. Chlapec se zdvořile uklonil a zeptal se ho, zda je ten kůň hodný.

„Ano. Chceš se projet?“

Chlapec přikývl, a tak mu štolba rychle pomohl na koně a procházel se s ním kolem dvora u stájí.

„Jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Are a je mi sedm, vlastně skoro osm roků.“

„Takže jste v Gråstensholmu jenom na návštěvě?“

„Ano. Dag pořádá Svatojánskou oslavu pro všechny děti z okolí, protože je slunovrat. Dag je můj bratr.“

„Opravdu?“ To Klause zmátlo; nedokázal to pochopit. „Takže ty dívky s tebou byly tvoje sestry?“

„Ano. Liv a Sol.“

Mladému štolbovi se rozbušilo srdce. „Sol... to byla ta starší?“

„Ano a Liv je ta mladší.“

„A kolik je tedy Sol?“

„Je jí čtrnáct.“

To ho zklamalo. Přísahal by, že je jí nejmíň šestnáct.

„Támhle přicházejí Eikebyovy děti,“ vykřikl Are, který už přemýšlel o něčem jiném. Bylo to nevinné dítě, které v Klausových otázkách nevidělo nic neobvyklého. „Také jdou

na oslavu. Chudáčci! Prý je každý den bijí – dokonce několikrát denně.“

„Samozřejmě. Všechny děti jsou bité, ne?“

„My nejsme.“

Klaus se podívil. „Ale to se musí! Jak jinak z vás vyženou dědičný hřích?“

„A co to je?“

„Chodíte snad do kostela, ne?“

„Ano, ale je to tam hrozně nudné, takže sedím a počítám hvězdičky namalované na stropě. Někdy pozoruji, jak se faráři pohybují vousy nahoru a dolů. Ale nikdy ho neposlouchám, protože je vždycky rozzlobený a celou dobu na nás křičí.“

„Ale každé dítě *musí* být bito! Aby z něj vyhnali d'ábla... Copak to nevíš?“

„Jakého d'ábla?“

„Toho, co žije v nás všech!“ zvolal Klaus.

Are chvíli uvažoval. „Proč ho vyháníte ven, když stejně zase skočí zpátky?“

Klaus se zeptal: „Vás *nikdy* nebijí?“ Nemohl tomu uvěřit.

„Ale ano! Když jsem jednou podpálil trávník... a když jsem zavřel dívky v boudě pro ovce, hrozně vřískaly!“ Ušklíbl se při té vzpomínce. „Ale to neudělal žádný d'ábel – to jsem byl já! Celé jsem to udělal sám! Ne, táta neschvaluje bití, protože podle něj děti mají mít pocit, že je rodiče chtějí a že je mají rádi. Říkal nám, že jeho nechtěli, když byl malý.“

Tohle bylo nad Klausovo chápání. „A kde tedy bydlíte?“
Are mu ukázal jejich dům.

„Támhle?“ podivil se štolba. „Ale tam bydlí ten známý
léčitel Tengel, ne?“

„Ano. On je můj táta a Silje, dcera Arngrimova, je moje
maminka. Slyšel jsi o ní?“

„Ne-e,“ odpověděl Klaus váhavě. Stále se snažil rozřešit
spojení téhle rodiny s Dagem a paní Charlotte. Nevládl
Areovým důvtipem.

„Ale slyšel jsi o Mistru Arngrimovi, že?“

„Ano, to je ten, co maluje nástěnné obrazy a tapiserie.“

„Přesně tak a to je moje maminka, víš? Nemohla by
používat svoje vlastní jméno, protože ženy nesmějí malovat a
dělat takové věci. Takže nikdo, kromě těch, kteří jí udělili
titul mistra v jejím řemesle, neví, že Mistr Arngrim je moje
maminka. Maluje tapety a nástěnné obrazy na látku, ale také
maluje přímo na zdi. Nejrady dělá ty látkové, protože pak
může pracovat doma. Chce je hodně lidí – a říkají, že je
šikovná.“

Klaus tomu všemu příliš nevěnoval pozornost. Stále se
zaobíral vlastními myšlenkami.

„Takže Mistr Tengel je Dagův otec?“

„Ano.“

„A paní Charlotte je jeho matka?“

„Ne, není... Ne, stalo se to takhle: Dag je jenom můj
nevlastní bratr; ale máma s tátou si ho vzali k sobě, když byl

velmi malý, takže jsme vždycky byli jako bratři.“ Klaus přikývl; už mu to začínalo být jasnější. „A Sol také není má sestra.“

„Není?“ To znovu podnítilo štolbův zájem.

„Ne,“ pokračoval dál Are, „ale je to moje sestřenice. Její rodiče zemřeli na mor. Sol umí kouzlit – ale to nesmíš nikomu říct!“

Klaus se usmál, protože tohle bylo něco, čemu prostě *nevěřil*. Tou dobou už dvakrát obešli dvůr, proto zastavil a pomohl chlapci z koně.

Charlotte Meiden je sledovala z okna, kde stála a čekala, než připraví jídlo na hostinu. Z dálky slyšela Daga, jak mluví se svými „sestrami“, a viděla, že už se na trávníku začínají scházet další děti.

Vzpomínala na poslední zimu a na ten den, kdy posbírala všechnu kuráž, aby vysvětlila chlapci, kdo je. Požádala o svolení Tengela a Silje a oni oba souhlasili, že už je dost starý, aby slyšel pravdu.

„Dagu,“ řekla potichu rozechvělým hlasem, zatímco jí srdce bušilo strašlivým tempem, „nepřemýšlel jsi někdy nad tím, kdo je tvoje skutečná matka?“

Upřel na ni čisté a chytré oči. „Ne. Jste to vy, že?“

Ta slova ji úplně zaskočila, že se celá zachvěla. „Kdo ti to řekl?“

„Vůbec nikdo. Prostě jsem to věděl. Vím to už dlouho.“

Charlotte stála jako přikovaná.

„Jsi z toho nešťastný?“

Pomalu a rozvážně odpověděl: „Ne, pro nás všechny jste naše dobrá víla.“

Tyhle myšlenky se jí honily hlavou, když stála u okna a dívala se ven. Ano, je pravda, že ona a její matka pro Tengelovu rodinu hodně udělali, vytáhli je z ponižující chudoby do života, který si za svou dobrotu a poctivost zasloužili. Ale její vlastní sourozenci jí to vyčítali. Nedokázali pochopit, jak se někdo může stýkat s lidmi tak nízkého postavení, kteří jsou pravděpodobně jen podvodníci, co je chtějí o všechno obrát.

Její rodina neznala Silje a Tengela ani neměla tušení o nerozbitném poutu, které ji s nimi spojovalo. Nikdo z nich by neporozuměl bohatství, které jejich spojení přineslo do života jí i její matce.

Charlotte otráslы události kolem Areova narození, když viděla, jak Silje málem zemřela; ale doufala, že tak trochu začala napravovat to, jak neodpustitelně se zachovala k Dagovi po jeho narození. Nepochybně i ona sehrála jistou roli v tom, že Silje přežila, když rychle přivolala pomoc a přiběhla do domu... Ale samozřejmě to byl Tengel, kdo udělal nejvíc, aby zažehnal nejhorší obavy.

Ona ani její matka nikdy nelitovaly čehokoli, co udělaly pro Silje a Tengela. Byli to nejlepší přátelé, jaké si člověk mohl přát, a teď, když také začali být známí a uznávaní,

nikdo se necítil trapně, že se s nimi zná. Ovšem Charlotte a její matka se za ně nikdy nestyděly.

Dag se přestěhoval do „velkého domu“ na své dvanácté narozeniny. Prvních pár dní s ním zůstal Are, aby se v novém prostředí necítil osamělý, ale Dag se tam od začátku choval jako doma. Znal Charlotte a její matku velmi dobře a docela ho těšilo pomyšlení, že jednoho dne tohle panství bude jeho. A protože jeho „sourozenci“ žili nedaleko, nikdy neměl nouzi o společnost. Rozhodl se svým matkám říkat „máma Silje“ a „máma Charlotte“, zatímco ovdovělou baronku nazýval babičkou.

Charlotte sledovala, jak Sol vyšla ven pro mladšího bratra. Are vypadal naprosto jinak a měl i jinou povahu než jeho bratr a sestry – ale všichni je vždycky do jednoho považovali za sourozence, i když jenom Liv a Are byli pokrevními příbuznými. Chlapec měl sílu, hlavě když šlo o práci; a ačkoli byl pravděpodobně nejméně nadaný ze všech, vynahrazoval tuto nevýhodu svým jemným humorem a zanícením pro svět kolem sebe. Are neměl pochyby o tom, kde leží jeho budoucnost – stane se hospodářem a bude se starat o jejich statek neboli Lipovou alej, jak se mu teď říkalo. Bude to dělat sám a pořádně! Máma a táta si už zkoušeli hrát na farmaření, ale o tom, jak se jim to povedlo, měl nevalné mínění.

Lipová alej... Charlotte ji viděla z okna. Stromy dobře rostly a všechny už dnes byly vyšší než muž, který je zasadil.

Už dlouho věděla, že je jeden z nich pojmenovaný po ní. Byl tu taky jeden pro její matku, zasazený na druhé straně aleje ve stejné době jako ten Areův. Přesto žádné další stromy nedostaly jména.

Sol stála na dvoře a mluvila s mladým štolbou. Charlotte si nemyslela, že je to moudré. So) byla tak lehkovážná; zjevně už zapomněla na dotěrnost mladíků z některých sousedních statků a jak moc ji rozzlobily jejich oplzlé návrhy. Tengel se tak rozzuřil, že se ho tenkrát bála dokonce i Charlotte. Tehdy si uvědomila, že i on dokáže být nebezpečný, pokud někdo ohrožuje jeho nejbližší.

Ne, pomyslela si Charlotte, Sol by neměla ztrácet čas s tím silným urostlým štolbou – je příliš přitažlivá a předčasně vyspělá! Ale co se s tím dá dělat? Silje jí svěřila, že pokud se pamatuje, Sol vždycky přitahovali štolbové, vozkové a další primitivnější svalnatí chlapi.

A teď obdivovala mladíkovu postavu a sledovala, jak se mu pod lněným nátělníkem vlní svaly. Zjevně ji bavilo s ním koketovat a dívat se, jak rudne a odvrací pohled, když na něj upře svoje zelené oči.

Klaus se na Sol neopovážil podívat. Za prvé, připomínal sám sobě, je z dobré rodiny, za druhé – je jí teprve čtrnáct let, a za třetí – je tak neuvěřitelně krásná, že se skoro nedokázal nadechnout. Nenápadně pohlédl dolů, podíval se na svůj klín a v rozpacích se honem odvrátil.

Soliny oči se zeleně a zlatě zableskly. „Děkuji, že jsi nechal mého bratříčka projet,“ zašvitořila sladce. „Pojď, Are, slavnost už začne.“

Otočila se a odkráčela; cítila velkou radost a úmyslně zakroutila boky, než vešla do domu.

Budu si muset promluvit se Silje, pomyslela si Charlotte ustaraně. Sladká malá Sol – dokáže být tak citlivá a dobrosrdečná a tolik se stará o malé – ale může si nadělat zbytečné potíže, pokud ji někdo včas nezastaví. Ta nikdy nic nedělá napůl, do všeho se vrhá bezhlavě.

Další den měla Silje návštěvu. Žena jednoho ze sousedních statkářů ji překvapila v malém „ateliéru“, který si doma zařídila. Silje sem obvykle lidi nepouštěla a neukazovala jim, na čem zrovna pracuje, ale služebné asi měly práci někde jinde, protože ta žena, Beate, napochodovala přímo dovnitř a bez ohlášení.

Beate byla žena středního věku, která se až příliš ráda podělila o své starosti a s chutí si postěžovala na život, ale když viděla, čím se Silje zabývá, mimořádně ji to vyvedlo z míry. Celých patnáct minut si vystačila se svým „*Och, drahoušku*“ a „*Bože*“, když hodnotila tohle strašlivé plýtvání časem.

„Nechápu, proč chcete dělat všechny tyhle... nesmysly, paní Silje,“ prohlásila a pohrdavě mávla rukou směrem k

téměř hotové tapetě. „Kdy si pak najdete čas na domácí práce?“

„Na ty máme pomocníky.“

„Můj manžel by nikdy něco takového nestrpěl! Tohle jsou bezbožné činnosti, jen co je pravda. Bože, chraň mě před takovou pošetilostí! Povinností ženy je starat se o dům, být uctívá ke svému manželovi a dělat mu pohodlí, tak je to! A co víc, paní Silje, měla byste nosit klobouk – řádný, jak se sluší na...“ Silje se zasmála a snažila se soustředit na své malování. „... a můj manžel říká, že není nic horšího než líná a neužitečná žena.“ Beatino hořekování pokračovalo monotónně dál a dál. „Nevěřila byste, jak tvrdě pracuju od chvíle, kdy vstanu, až do večera, a přesto si stěžuje!“

Silje přerušila proud jejích nářků; už si nemohla pomoci. „Můj manžel si nikdy nestěžuje,“ oznámila.

Žena na ní nevěřícně zírala. „Pak s ním musí být něco v nepořádku! Je to mužova zákonná povinnost trestat svou ženu a děti. Tak to je a tak to vždycky bude. Všechno ostatní by bylo nemyslitelné!“

„Chcete mi říct, že jste spokojená se svým životem?“ ohradila se Silje.

„Spokojená... Samozřejmě, že jsem spokojená! Mám muže a on mi dovolí žít pod svou střechou. Každá žena by za to byla vděčná.“

„Skutečně spokojená?“ Silje už se začínala zlobit. „I když vás bije?“

Týden před tím Beate přišla s tváří samá modřina v důsledku manželova „trestání“.

„Muž, který svou ženu nebije, není pánem svého domu. To byste měla vědět, paní Silje.“

Silje odložila štětec. „Ne! To opravdu nevím! Tengel mě nikdy neuhodil, a co víc, nikdy k tomu neměl důvod. Můžeme spolu mluvit o čemkoliv, a to je důležitější než se snažit ukázat, kdo je tady větším pánem.“

V tuhle chvíli Beate došlo, že rozhovor zabředá do hlubokých vod, a bude to ona, kdo se v nich začne topit. Raději změnila téma.

„A co to tady vlastně děláte? Plýtváte časem, to jsem si jistá, abyste zaplácala kvalitní, drahou látku pestrými barvami!“

„Dělám to jen proto, abych si zkrátila dlouhou chvíli. Pověším si ji v ložnici,“ zalhala Silje, protože nechtěla, aby se vědělo, kdo ve skutečnosti je. „Už máte hotové všechny své domácí práce, Beate? No, dnes jste to zvládla rychle!“

Přestože se před chvílí vychloubala, jak tvrdě pracuje od rána do noci, začínala mít pocit, že Beate možná přece jen není tak přičinlivá.

Zanedlouho nato odešla a nechala Silje samotnou v jejím ateliéru; ta pokračovala v malování, ale měla zkaženou náladu a hlavou se jí honily myšlenky o krušných i šťastných okamžicích manželských párů, které znala.

Zabraná do svých myšlenek Silje netušila, že jí toho dne poctil návštěvou ještě někdo jiný. Charlotte chvíli stála ve dveřích a sledovala ji, jak sedí a maluje vzory na obrovské roztažené plátno. Silje seděla k Charlotte zády a skrz zaťaté zuby si něco zlostně bručela, zatímco prováděla dlouhé tahy štětcem.

Tedy, takové umělecké zanícení! pomyslela si Charlotte, protože nemohla vědět, že to byl Martin Luther a obzvláště jeho prohlášení, že muž je nadřazenou bytostí v přirozeném řádu věcí, který Silje tak rozčílil.

Charlotte nikdy nepřestalo udivovat, jak mladě Silje vypadá, i když už jí muselo být kolem třiceti. Nebylo pochyb o tom, že je opravdu nadaná – každý vzor byl jedinečný a motivy se lišily plátno od plátna – a tak nikoho nepřekvapilo, že její práce šla na odbyt.

Přesto nic z toho, co vyrobila, nebylo tak krásné jako první tapiserie, kterou namalovala pro Gråstensholm. Znázorňovala Charlottinu cestu z Trondheimu – přes Vårstigen a pohoří Dovre, dolů údolím Gudbrandsdalen s boudami pro pocestné – všechno přesně tak, jak si to Silje pamatovala. Byla to skvostná malba, které si každý hned na první pohled všiml.

Charlotte se rozhlédla po Liv, ale ta tady nebyla. Liv, která zdělila představivost své matky, měla také umělecké sklony, ačkoli dosud byla příliš mladá, aby matce pomáhala s malováním. Navzdory tomu si ráda hrála v ateliéru, když

Silje pracovala; sama něco vyráběla, čistila štětce a malovala vlastní malé jednoduché krajinky, ve kterých nikdy nechyběly zářivé sluneční paprsky. V Livině vlastním světě nechyběla spousta slunečního světla a třpytu.

Škoda, že tím umělcem není jejich syn Are, pomyslela si Charlotte. Dívka zmůže tak málo. Stejně jako Silje bude muset skrývat své nadání za cizí jméno a pracovat tajně, aniž by se jí dostalo uznání.

Samozřejmě si ani na okamžik nepomyslela, že by Silje záleželo na slávě... Ale jeden nikdy neví...

Charlotte tiše oznámila svůj příchod. „Aha! Mistr Arngrim má dnes inspiraci, že?“

Silje se otočila. Na jedné tváři měla rumělku a na čele černou šmouhu.

„Charlotte! Neslyšela jsem tě přijít. No není to hrozné, že si musím říkat Mistr Arngrim? Tengel si ze mě kvůli tomu utahuje. Někdy říká *'Dnes v noci jsem spal s jedním mistrem!'* Nedokážeš si představit, jak jsem musela bojovat, aby mě uznali ostatní členové cechu a mohla jsem se stát jeho členem. Někteří ti starci nemohli snést pomyšlení, že mezi sebe přijímají ženu. *'Kdo kdy slyšel, že by žena uměla malovat?'* a *'Staneme se terčem posměchu,'* takové byly jejich reakce. Ale po spoustě nedůstojných poznámek mi dovolili ukázat, co umím – a rovnou mě přijali. Přirozeně za podmínky, že neprozradím, že jsem žena. Bylo mi trochu útěchou, když jeden ze znalců prohlásil, že zatímco většina

cechu patří mezi řemeslníky, já jsem umělkyně. Přesto i pak tam byli tací, kteří odmítali věřit, že jsem složila své mistrovské zkoušky sama! ... A teď je čas dát si přestávku.“

Minulou zimu si přestaly vykat a oslovovat se tituly. Tolik se toho mezi nimi změnilo od doby, co se Dag přestěhoval do velkého domu.

„Děkuji za včerejší oslavu pro děti,“ řekla Silje, když odložila paletu. „Mluvily o ní bez ustání celý večer a hned ráno pokračovaly. Musel to být velký úspěch.“

„Ano, to byl. Pozvala jsem dvacet dětí z panství a pár dalších z okolních statků. Během díkůvzdání a podobných svátků je mi dětí tak líto. Musejí být nastrojené ve svých nejlepších šatech – nesmí se ani *hnout* od svých rodičů – a pak stát a být tiše, zatímco pastor mluví monotónním hlasem, a potom se mohou stěží někde ukázat! Ne, chtěla jsem, aby měl Dag pořádnou oslavu jenom pro děti, a co víc, je dobře, že se s nimi poznává už teď, když jednou bude majitelem zdejší půdy. Myslím, že se jim to moc líbilo. Jakmile se trochu otrkaly, byly úplně všude; hrály si na schovávanou v salonech; chlapci se prali a pak zase udobřovali a dívky obdivovaly můj domeček pro panenky. A myslím, že já z nich byla nejšťastnější! Povzbudila mě atmosféra u vás doma – je tak jiná než kdekoli jinde – a děkuji Bohu, že se té noci kdysi dávno tvoje a Dagova cesta zkřížily. Díky Bohu, že jsi

to byla ty, Silje, protože nikdo jiný by to nezvládl a nebyl přitom stále tak silný, laskavý a shovívavý. Představ si to! Kdybyste nám nevstoupili do života, matka a já bychom teď možná stále seděly samy a zahořklé v Trondheimu. Matka je teď tak šťastná, a jak ona, bože, toho chlapce rozmazluje!“

„Ano, a nás taky,“ usmála se Silje.

Charlotte přešla k jejímu plátnu. Léta jí nepřidala na kráse, ale vyzařoval z ní vnitřní půvab a ten, jak Silje věděla, byl způsobený její bezmeznou láskou k Dagovi.

„Co je to tady?“ zeptala se. „Líbí se mi to – ale co to bude?“

„To je taková alegorie – symbolizuje jaro,“ odpověděla Silje poněkud rozpačitě. Zvedla malý zvoneček a na jeho zazvonění se objevila služka, která nebyla ani mladá, ani krásná. Silje ji požádala, aby jim do salonu přinesla občerstvení.

Ženy se posadily k ovocné šťávě a krajíčkům chleba potřeným vyškvařeným sádlem.

Charlotte poznamenala: „Víš, že vypadáš velmi šťastně?“

Silje se zasmála. „Tyhle roky po narození Area byly dokonalé. Tengel a já jsme mohli dělat věci, které nás baví, a já jsem se nemusela zatěžovat těmi nesnesitelnými domácími pracemi. A děti nám hezky rostou...“

Charlotte si všimla změny v jejím výrazu a zeptala se: „Chybí vám Dag, když už tady není?“

„Bože ne! Dag se má dobře a vidím ho často,“ ujistila ji Silje. „Ne, o *něho* si nedělám starost.“

„No, proto jsem si vlastně s tebou přišla promluvit Silje. Bojím se o Sol.“

„A kdo ne – máš na mysli něco určitého?“

„Ano, ale nevím, jak to říct – přesto cítím, že bych měla, už kvůli ní.“

„To opravdu musíš, velmi se snažíme udržet ji na správné cestě.“

Charlotte si skousla dolní ret. „Včera se bavila s naším novým štolbou... Úplně ho očarovala, Silje. Vypadala tak... dospěle, žensky a svůdně; ten chlapec byl doslova okouzlený.“

Silje zavřela oči. „A teď... ještě *tohle*.“

„Takže je tu ještě něco?“ zeptala se Charlotte opatrně.

„Ona... dělá takové pokusy. Vezme si Hannin ranec s bylinami a odejde do lesa, kde může být sama. Tam si míchá nebezpečné mastičky a ostatní děti říkají, že umí kouzlit. Tengel jí mnohokrát domlouval, aby to nedělala, a ona vždycky slíbí, že toho nechá, ale po nějaké době zase zmizí. Víš, ona a Tengel patří ke dvěma různým skupinám potomků jejich zlého předka. Tengel je ve všech ohledech dobrák, ale Sol se podobá Hanně a chce následovat tu zlou větev. Někdy si myslím, že je hrdá na to, že je...“ Ztišila hlas do téměř neslyšného šepotu: „... čarodějnice!“

„Nesmíš říkat taková slova!“ napomenula ji Charlotte.

„Ale ona je,“ hlesla Silje znaveně. „Nikdo z nás to nemůže popřít – ani ty, ani Tengel nebo já. Dokonce ani sama Sol to nemůže popřít! Jediné, co můžeme dělat, je snažit se jí pomáhat a doufat, že je to *bodná*... to co jsem řekla.“

Charlotte zakroutila hlavou. „Z té dívky se stává žena a jistě si pamatuješ, jak těžké to pro nás bylo v jejím věku. Tyhle sklony pominou, až bude starší, uvidíš.“

„Modlím se, aby to tak bylo. Za každou cenu musíme zajistit, aby nebyla ve společnosti lehkomyšlných mužů. Děkuji, že jsi mě varovala. A teď mi pověz, jak se má náš syn Dag.“

Charlotte byla plná nadšení. „Mám s ním velké plány, všechno ti musím říct! Je velmi bystrý, a i když ho vedení panství samo o sobě neláká, nevadí to. Tuhle práci zastane i dobrý správce. Dlouho jsem uvažovala o tom, jestli by neměl jít studovat? Nebo zda bych ho neměla představit královskému dvoru? Nebo by mohl být vojákem. Jistě by získal hodnost – možná bychom jednoho dne měli *polního maršála Daga Christiana Meidena*...“

„Toho vojáka bych nechala až na konec, to se mi nelíbí,“ prohlásila honem Silje. „On je takový jemný, přemýšlivý chlapec, nepřišla by u vojáků jeho inteligence na zmar?“

Charlotte se zasmála. „Kdyby ses netvářila tak vážně, namítla bych, že jsi pěkně nezdvořilá. No, kdo ví? Bude mít spoustu příležitostí. Podívej! Táhle je Tengel – na koni! – drahá Silje, zdá se mi, že ty toho muže stále miluješ!“

Silje se nepříliš úspěšně snažila skrýt jiskřičku štěstí ve svých očích a ruměnec, který jí zbarvil tváře.

„Ano, skutečně ho miluji,“ souhlasila a rozpačitě se usmála. „Každým rokem víc a víc. Někdy si říkám, jestli mě tajně neočaroval; jestli na mě neuvalil kletbu hned, když jsme se poprvé setkali. Oni to umí, Charlotte. Na to mohu přísahat. Stará Hanna mi jednou nabízela nápoj lásky, abych Tengela polapila. Ale samozřejmě jsem to odmítla.“

„Myslím, že zrovna od tebe by žádný nápoj lásky nepotřeboval.“

„Ne. Byl pro mě jako horečka, co mi proudila v žilách od prvního okamžiku, kdy jsem ho uviděla. I kdybych si myslela, že je ošklivý, přesto by mě naprosto fascinoval. Dokonce se mi vetřel do mých snů... Ale co to dělá? Sesedl v aleji?“

„Jde k jedné z těch lip, dotýká se jejích listů a zblízka si je prohlíží... A už kráčí k nám.“

Krátce na to stál Tengel ve dveřích. Stále vypadá neuvěřitelně mladě, napadlo Charlotte. Navzdory svým pětáctyřiceti nebo více letům měl jen málo šedých vlasů, i když si nakonec nechal narůst vousy. Byly to jen dva úzké proužky od koutků jeho úst k bradě, kde se spojovaly do úzkých černých vousů a dodávaly mu výrazně mongolský vzhled.

Jakmile obě ženy uviděl, jeho zarputilý výraz se vytratil a rozzářila se mu tvář.

„Sedíte tu vy dvě na drbech? Doufám, že se bavíte o mně.“ Jeho široký úsměv odhalil zdravé bílé zuby.

„Ne tak úplně,“ odpověděla Silje. „Dal by sis džbánek piva?“

„Ano, prosím.“

Přešel místnost sebejistým krokem lva, který si stráží své království. Charlotte chápala, proč ho Silje tak zbožňuje, a když si člověk zvykl na jeho neobyčejný vzhled, bylo snadné vidět jeho dobré vlastnosti – a že jich nebylo málo!

„Jak se má vaše matka?“ zeptal se Charlotte. Jeho hlas zněl nenucené.

„Má se dobře, myslím. Cítí se trochu unavená a hodně odpočívá.“

Přikývl. „Hned se na ní půjdu podívat, pivo počká.“ Okamžitě se otočil a odspěchal z pokoje.

Ženy si vyměnily tázavé pohledy a pak sledovaly Tengela, jak se zastavil v aleji.

„To je matčin strom,“ poznamenala Charlotte. „Ano, to je. Dobrý bože, Charlotte, snad si nemyslíš, že...? Ne, to není možné!“

„Znáš ho lépe než já.“

„Pamatuji si, když ty lípy sázel,“ prohlásila Silje tajuplně. „Jak šel od jednoho stromu k druhému, a jako by nad každým zašeptal zaklínadlo.“

Charlotte okamžitě vyskočila. „Měla bych jít za matkou.“

KAPITOLA 9

Ovdovělá baronka Meiden přijala Tengela ve svých nádherných pokojích v druhém poschodí hradu. Měla na sobě župan, ale viděl, že pod ním má noční košili. Její jasné červené tváře podezřele kontrastovaly s jinak mdlou pletí.

„Takže, Mistře Tengele,“ usmála se, aniž by vstala ze židle, „čemu vděčím za tuto poctu?“

„Vaše Milosti,“ odpověděl zdrženlivým, ale přátelským hlasem. „Víte, že mě můžete zavolat, kdykoli se nebudete cítit dobře.“

Povytáhla urozené obočí. „Ale já...“

„Nemůžeme si dovolit o vás přijít, baronko.“

Laskavost jeho slov jí pomohla se uvolnit. „Vždycky mě prokouknete, že? Jak víte...?“

„Důležité je, že *vím*. Pokud je to něco choulostivého, o čem se vám těžko mluví, řekněte mi to a já se pokusím zjistit nějak jinak, co vás trápí.“

„Určitě mi můžete pomoci, pane Tengele, ale není to nic, o čem člověk obvykle hovoří.“

„Můžete si být naprosto jistá mou ohleduplností. Ačkoli patříte mezi ty, komu nejvíc důvěřuji a kdo jsou mi nejbližší, zmiňoval jsem se vám snad někdy o choulostivých podrobnostech z návštěv u zámožných pacientů?“

„Ne, to jste se nezmiňoval, ale...“

Po krátké diskusi se ukázalo, že má baronka silné bolesti v kříži a také, kdykoli navštíví onu nejmenovanou místnost.

Tengel se zeptal: „je to taková ta malá toaleta, co vystupuje z vnější zdi hradu, že? A ze spodu je otevřená a fouká do ní vítr.“

„Ano,“ připustila baronka v rozpacích. „V zimě je tam hrozně chladno.“

„Hmm! Nastydla jste nám a rozšířilo se vám to po celém těle. Máte horečku?“

„Jenom pár dní, ano, ale dnes už mi je trochu lépe.“

Tengel o jejím posledním tvrzení zapochyboval. Podle všeho vstala z postele jenom proto, aby ho přijala. Otevřel svůj kufřík – mnohem větší, než byla ta malá brašna, kterou dříve nosil, a také znamení toho, jak dobře si jako lékař šlechty vede – a vytáhl malý sáček.

Podal ho baronce a řekl: „Dnes si z tohohle udělejte vývar. Zítra přijdu, přinesu něco lepšího a také to proberu se Sol, protože pokud jde o Vaši Milost, chci se ujistit, že děláme to nejlepší.“

„Děkuji, Mistře Tengele. Vaše slova mě zahřála na srdci.“

„A vyhýbejte se tomu malému arkýřovému oknu! Jsou tu i... jiné způsoby?“

„To tedy jsou. A asi chcete, abych zůstala v posteli, že?“

„Ano, to je bez debaty.“

V tu chvíli dovnitř vběhla Charlotte. „Mami! Je ti špatně?“

„Moje drahá Charlotte, proč se sem tak ženeš? Ne, není to nic vážného – slabá horečka, nic víc. Mistr Tengel mi dal nějaký lék...“ A bezstarostně, plynule přešla k otázce růžové zahrady, kterou plánovala pod okny salonu.

Silje, která zůstala sama, seděla zabraná v myšlenkách.

Ačkoli se nejvíc bála o Sol, existovalo ještě něco, co jí trápilo. Beate, která si stále na něco naříkala, si u ní nedávno hořce stěžovala na muka manželského života.

„Víte, jak to je, paní Silje, tím jsem si jistá. Myslím tím v posteli. On má svoje práva a my, ubohé ženy, je musíme nějak přetrpět a snášet je.“

Silje na ni zírala s vykulenýma očima. „*Přetrpět?* Chcete říct, že vás to bolí?“

„Ne... nebolí, ale musíme to prostě vydržet, to jistě souhlasíte. Zkrátka aspoň jednou za čtrnáct dní to nechutné prase přijde a chce svoje, no... však víte... a jakmile skončí, zachroptí, zafuní, skulí se ze mě a usne.“

S pocitem, že se scvrkla do velikosti mravence, se Silje nesměle zeptala: „Ale... copak vás nejdřív nehladí? A potom? Neřekne vám, že vás má rád? A nepovídáte mu vy to stejné? Nelaškujete spolu? Nemáte radost, když za vámi přijde?“

Beate na ni nevěřicně hleděla. „Myslíte si, že jsem nějaká běhna? Nestydatá coura? Kam bychom to přivedli, kdyby se manželka zajímala o takové nesmysly? No tedy! Nikdy bych si nemyslela, paní Silje, že něco takového uslyším zrovna od vás, nikdy! Ach! Ale samozřejmě, teď chápu... Žertovala jste. Žena musí poslouchat svého muže a přivést mu na svět děti. Proč by to člověk jinak dělal?! Krom toho, jak by se asi církev tvářila na takovou chlípnost, o které jste právě mluvila.“

Silje byla ohromena. Tolik ji znepokojilo, o čem Beate hovořila, že šla hledat Tengela. Byl to jeden z těch vzácných okamžiků, kdy zrovna neměl žádné pacienty a opravoval plot na pastvině.

Když mu pověděla, co jí vyprávěla Beate, nesměle se zeptala: „Copak jsem hříšná, Tengele? Dělal jsem necudné věci? Znemožnila jsem tě?“

„Drahá Silje,“ promluvil zděšeně. Něžně jí položil ruce na ramena a neochvějně jí pohlédl do očí. „Copak nechápeš, že v tomhle je rozdíl mezi naším manželstvím a tím jejich? Naše nekonečná láska jednoho k druhému – naše upřímnost – a naše vzájemná důvěra. Kdykoli jsem sám a pomyslím na

tebe, mám knedlík v krku. Zahřeje mě u srdce, že jsi taková, jaká jsi, a nikdy se nesmíš změnit. Nikdy nesmíš být tak upjatá a nudná jako Beate – a nepochybně jako spousta dalších žen. Slib mi, že mi vždycky dáš najevo, že jsi ráda, když za tebou přijdu!“

Znovu se jí začínala rozjasňovat tvář.

Tengel dodal: „Neuvědomuješ si, jak prázdné jsou jejich životy, Silje? Co si myslíš, že by jejich muži dali za ženu, jako mám já?“

„Nebo jejich ženy za muže, jako je ten můj,“ odpověděla škádlivě se širokým veselým úšklebkem. „Máme takové štěstí, Tengele!“

Ano, mají štěstí, ale zatímco o tom uvažovala, nedokázala se zbavit pocitu, že je něco v nepořádku.

Silje stále usilovně přemýšlela, zda by si měla nebo neměla promluvit se Sol – nebo má všechno vysvětlit Tengelovi a nechat to na něm? Po tváři jí přelétl rozmrzelý výraz. Nechtěla řešit žádné nové problémy. Byla spokojená, když mohla mít svoji pohodu a sedět v ústraní v ateliéru ponořená do svého umění.

Užili si spoustu hezkých let a děti už byly všechny velké. Ty těžké roky byly za nimi. Doba, kdy vychovávala mladou rodinu, byla pryč. Netoužila po žádných dalších zmatcích!

Na chvíli pocítila sebelítost, ale pak sebou najednou trhla. O čem to přemýšlí? Sol, její milovaná schovanka, potřebuje

pomoc a usměrnění a ona tady jenom naříká, jak by to mohlo pokazit její pohodlný život!

Jak dlouho, uvažovala, se už schovává za svou namyšleností? Ví vůbec, jak se vlastně vede jejím dětem? Teď, když měli v domě služky, nespolehala se na ně až příliš? Každé ráno vstávala časně a chodila přímo dolů do svého ateliéru a začala malovat. Ačkoli s rodinou jedla a trávila s nimi večery, co zbytek dne? Žila snad v nějakém opojení poháněná svým vlastním nadšením a inspirací?

Dag už s nimi není – jeho stěhování ji překvapivě nebolelo. Ulevilo se jí, že to všechno tak dobře snášela. Příležitostné bodnutí lítosti, které ucítila, vždycky rychle přešlo; kromě toho nebydlel daleko. Viděla ho skoro každý den, když přišel za Liv, a kdykoli ona sama zavítala do Gråstensholmu.

Přesto si nebyla jistá, zda bylo správné, že mu nedala najevo lítost nad jeho odchodem. Možná ho ranila a on si myslí, že už ho nechtějí?

Nejvíce času trávila s Liv, protože ta byla často v jejím ateliéru. Ale co malý Are? Teprve sedmiletý... Někdy za ní přišel, aby mu povytáhla punčocháče nebo s nějakou jinou drobností. V takových chvílích s ním mluvila, ale mohla by upřímně říct, že to nebyly jenom prázdné řeči a že myšlenkami nebyla jinde?

Sol moc často neviděla. Ta už se považovala za *dospělou* a dokázala se o sebe postarat.

Ale, dobrý bože! Co jsem kdy skutečně udělala pro Sol?
Nic!

Tengel zůstával doma zřídka. Byl stejně pohlcený svou prací jako ona tou svojí. I když byl doma, chodilo za ním mnoho lidí pro pomoc, proto se rodina držela v uctivé vzdálenosti. Vedení panství už s plným barončíným souhlasem rozdělil mezi jiné. Měl víc než dost práce, když se jenom staral o nemocné a trpící.

A kdykoli měl trochu volného času, Silje chtěla strávit každý okamžik s ním. Děti byly až na druhém místě.

Děti byly až na druhém místě!

Taková hrozná pravda – připustit si něco tak strašného! Silje přeběhl mráz po zádech a vyběhla ven, aby našla Sol.

Narazila na Area, jak sedí ve velkém arkýřovém okně v hale a čte si v učebnici. Přišla k němu a objala ho zezadu.

„Tak ráda tě vidím, Are,“ zašeptala. „Vždycky tě ráda vidím. Nevíš, kde je Sol?“

„Myslím, že venku v lese,“ zašišlal, protože se mu právě prořezávaly nové přední zuby. „Anebo pomáhá nahoře ve velkém domě.“

„Ve velkém domě? S čím tam pomáhá?“

„Ptala se dnes ráno táty, jestli by mohla pomoci s první senosečí, a on řekl ano. Ale myslím, že ještě nezačala.“

Že by ji zajímala sena? Spíš chtěla být blízko tomu novému štolbovi! Ach bože, pomyslela si Silje, byla jsem tak slepá.

Jak Are řekl, senoseč nezačala. Do jejího zahájení chybělo ještě pár dní. Když Silje vyšla na dvůr, uviděla Sol, jak se vrací od lesa se svým malým ranečkem přes rameno a černou kočkou v patách. Silje jí vykročila naproti a připomínala sama sobě, že nesmí být jízlivá a nesmí dát najevo strach a zlost. Hlavně nesmím zakřičet: „*Kde jsi byla? Co jsi tam dělala?*“

„Ahoj Sol,“ oslovila ji co nejklidněji. „Ráda bych si s tebou promluvila.“

V těch krásných zelených očích uviděla nezaměnitelný výraz bojovné obrany. Je tak nádherná, pomyslela si Silje, a tak vyzrálá. *Nikoho* by nenapadlo, že je jí teprve čtrnáct.

„Sedneme si tady na schody skladiště?“

Sol přikývla a přešly spolu ke starým sešlapaným trámům, na které se vedle sebe posadily.

Bylo velmi těžké začít. „Sol... já... jsem trochu přemýšlela. A uvědomila jsem si, že jsem vás všechny strašně zanedbávala! A to jenom kvůli svému malování.“

Sol vypadala překvapeně – a zjevně se jí ulevilo, že tenhle rozhovor bude o Silje, a ne o ní.

„Jak to myslíš?“

„Je to pravda! Všechny vás vidím tak málo. Byla jsem tak sobecká, Sol, myslela jsem pořád jen na sebe. Moc se stydím.“

„Ale nám to tak vůbec nepřipadá,“ zvolala Sol. „Myslíš, že si nepamatuju život v Údolí Prokletých? Kéž bys jen

věděla, jak často jsme si s Dagem říkali, že vypadáš ztrhaně, a přesto se neustále staráš, aby nám nic nechybělo. Vím, jak moc jsi nenáviděla všechny domácí práce. Přesto jsi nikdy nic neřekla, nikdy sis nestěžovala, ale dobře si pamatuju, když jsi hodila smetákem přes pokoj. A taky jak ses rozzlobila a házela jsi hrnci a cedníky a vším, co ti přišlo pod ruku, takže jsme ti všichni museli jít z cesty. Mnohokrát jsi tiše plakala, protože se nám trhalo oblečení a tys ho musela znovu a znovu spravovat. Pořád jsi byla jen unavená, unavená, unavená. Ne, Silje, my jsme všichni rádi, když víme, že jsi spokojená. A je úkolem starších dětí dohlédnout na ty mladší, ne? Rádi budeme postupně přebírat tvoje povinnosti. Vždycky jsi nám dávala najevo, že nás miluješ, a teď si na nás vždycky uděláš čas a vyslechneš nás. V údolí jsi na to čas neměla – nebo když jsme se přestěhovali sem. Musela jsi usilovně pracovat, nosit nás, až tě z toho bolela záda, byla jsi celá rozcuchaná a v očích jsi měla výraz bezmoci...”

Silje ji užasle přerušila. „Chceš říct, že jste všichni spokojení tak, jak to je? Pokud je to pravda, tak *jsem* velmi šťastná a všechny vás nesmírně miluji; tolik jsem se bála, že jsem příliš zabraná do svojí práce.“

„Tos nemusela,“ usmála se Sol.

Je si sebou tak jistá, napadlo Silje, ale to bude pravděpodobně souviset s tím, že je tak hezká. Jako by úplně zapomněla na svoji smělou povahu, která – ačkoli nebyla tak

rázná, jako ta Solina – byla pravděpodobně dost podobná té její.

„Sol... já...“

Dívka na ni pátravě pohlédla.

Ach bože! Tohle je tak těžké! „Já... musím s tebou mluvit o... jistých věcech. Vždycky jsme si spolu dokázaly povídat o všem, že?“ Ztěžka polkla a pokračovala: „Jsi velmi krásná, Sol, a můžeš přitahovat nebezpečné muže.“

„To zní dobře.“

„Sol!“ zvolala Silje pohoršené. „Drahé dítě, nevíš, co se stane, když muži...“

Sol ten rozhovor zjevně pobavil. „Zapomněla jsi, že jsem byla u toho, když se narodil Are? Myslíš, že nevím, jak vznikl z tvójí a Tengelovy lásky? Nejdražší Silje, já o tom vím úplně všechno! Mimoto, ty sama jsi taky nebyla tak stará, když ses zamilovala do Tengela, ne?“

Silje cítila, že nad rozhovorem ztrácí kontrolu; začal se ubírat špatným směrem.

„Bylo mi šestnáct, když jsem ho poznala,“ špitla a začervenala se. „Okouzilil mě; učaroval mi.“

„Dokážu si to představit. Vždycky jsem snila, že potkám muže, jako je Tengel. Ale nemusíš se o mě bát. Pamatuješ, jak jsem minulou zimu vyhnala mladého Gallea, když se mě pokusil obtěžovat! Jsem silná, Silje, a umím se bránit!“

„To věřím,“ hlesla Silje, kterou poněkud zaskočila Solina otevřenost, „ale pouze pokud tě ten muž nezajímá. V tvém

případě je nebezpečím to, že tě přitahují urostlí, silní, nespolehliví muži, kteří nejsou ani příliš bystří, ani zdvořilí. Vždycky se ti takoví muži líbili, takže se měj na pozoru, maličká! Je tak snadné... se... nechat unést silou okamžiku!“ Siljin hlas přešel v rozpačitý šepot.

„Slibuji, že budu opatrná,“ ujistila ji Sol až příliš klidně. „A kdybych měla nějakou... nehodu, nemusíš si dělat starosti. S tím se dá ještě něco udělat.“

„Sol!“ vykřikla Silje.

„Nezapomínej, že mi Hanna předala spoustu znalostí a moudrých slov.“

„Ano! Hanna. Jistě.“ Silje se zlobila. „Prý chodíš do lesa a... děláš tam nějaké pokusy.“

Sol se zlehka dotkla malého ranečku vedle sebe. „Ano, dělám. Musím, jestli se chci naučit víc.“

V Silje to vřelo, ale protože nechtěla ztratit dívčinu důvěru, neopovážila se dát svoje pocity najevo. Snažila se co nejvíc uklidnit, než se zeptala: „Ale není to nebezpečné?“

„Neboj se! Všechno mám pod kontrolou.“

„Tím si nejsem tak jistá. Neslyšela jsi příběh o čarodějově mladém učni? Snažil se kouzlit dřív, než na to byl připravený, a místo toho, aby on ovládl kouzlení, kouzla ovládla jeho.“

„Mně se to nestane,“ odpověděla Sol sebejistě. „Hanna říkala, že jsem dost nadaná, abych se jí vyrovnala.“

To sis tedy vybrala pěkný vzor, pomyslela si Silje. Ale uvědomovala si, že Hanna je pro Sol nedotknutelná, a tak mlčela.

Oči mladé okouzluující dívky měly zvláštní odhodlaný výraz, který podivně kontrastoval s krásným letním počasím.

„Jestli najdu muže, který zabil Prokleté a s nimi i Hannu, budu...“

„Hanna byla velmi, velmi stará,“ podotkla Silje. „Někdy si myslím, že se držela naživu jen proto, aby předala své vědomosti někomu, jako jsi ty.“

„To je pravda, řekla mi to. Zkoušela to už s Tengelem, ale on nechtěl. Měla velkou radost, když jsem za ní přišla. Ten muž – jmenoval se Hemming, že?“

„Hemming Správcovrah. Ano. Byl to darebák. Sol. Všem nám velmi ublížil, ale už je určitě dávno mrtvý.“ Chytila Sol za ruku. „Prosím tě, moje malá, vždycky na sebe dávej pozor! Žijeme v nešťastné době a kdokoli s tvými zvláštními schopnostmi je ve velkém, opravdu velkém nebezpečí. Existují zvláštní soudy pro... takové věci. Tak! Už jsem ti řekla, co jsem měla na srdci. Pojďme najít Area a dáme si něco dobrého k jídlu. Myslím, že v kuchyni zbyl ještě kousek včelí plástve.“

„Kde je Liv?“

„Na hradě s Dagem, jako obvykle.“

„Mám pro ni zájem?“ zeptala se Sol až příliš dychtivě.

„Později, Sol, později,“ odpověděla Silje se silným pocitem, jako by celou dobu mluvila do větru.

Kostelník v gråstensholmském kostele sledoval shromáždění farníků ze svého výhodného místa vedle kněžiště. Odsud mohl všechny tajně pozorovat, aniž by ho viděli.

Taková odporná lůza, pomyslel si pohrdavě. Domnívají se tyhle ubohé ženušky a jejich zabeďnění statkáři, že dosáhnou věčnosti? Taková pocta je vyhrazena pouze těm, kdo byli povoláni, aby sloužili našemu Pánu a nikomu jinému. Náleží lidem, jako je on.

Kůže na jeho vyzáblé, zažloutlé a fanatické tváři byla napjatá přes lícní kosti tak pevně, že měl odkryté špičáky a chladné, kovově šedé oči mu lezly z důlků.

Že ten chlípný rolník z Nerhaugu zase očumuje ženu svého souseda! Smilstvo; všude samé smilstvo! Takové chování musí být potrestáno. Každý vidí, jak si ten oplzlý ubožák užívá pohled na ženiny kypré tvary. Kostelník si bezmyšlenkovitě osušil sliny v koutcích úst. Ten rolník z Nerhaugu by ji nejraději chytil za prsa a hladil tu měkkou, bílou kůži – chtěl by mačkat ta obrovská ňadra... A co ona? Prostopášná žena. Sedí tam a nakrucuje svoje vlnaté tělo, aby sváděla a uváděla v pokušení ty ubožáky. Ztrestej je, ó Pane, ztrestej je. Ať se smaží v ohni pekelném; sraz je na kolena; ať z té ženy spadne roucho tam, kde sedí, a přede

všemi tak odhalí její nestydatost! Ta běhna! Běhna! Běhna, běhna... Služebník církve skoro cítil to pohrdavé slovo v ústech, když ho znovu a znovu koulel po jazyku. Ach, ten statkář z Nerhaugu si nejspíš samou chlípností olizuje rty; touží se dotýkat a mačkat ty naběhlé prsy, zabořit do nich hlavu. Pak ji posedlý touhou srazí na podlahu kostela a budou se válet po zemi, až z ní strhá šaty a pohrouží se do hříchu!

Najednou se kostelník zpříma posadil, pevně zkrřížil jednu nohu přes druhou a složil ruce do klína. Úzkostně teď naslouchal hlasu pastora a ulevilo se mu, že si ho nepřivolal na pomoc. V tuhle chvíli by nemohl pohodlně stát.

Znovu v sobě ucítil přítomnost satana, ale on bude silný!

Pohledem přelétl k lavicím, kde seděli významnější členové farnosti.

Baronka Meiden se svou nechutnou dcerou – a jejím sprostým parchantem počatým a narozeným v hříchu! (Ačkoli jak někdo mohl spát s takovou vychrtlou ošklivou ženou, to bylo nad jeho chápání!) Tahle „paní“ se opovážila sedět tady, v neposkvrněných prostorách jeho a Božího – nejlépe v tomto pořadí – kostela s tím svým bastardem! A pastor to hodlá tolerovat! Všichni vědí, jak je slabý a neukázněný. Farníci o něm říkají, že je mírný a shovívavý. Ha! Je to zbabělec! Jen zřídka mluví o svatém hněvu Božím! Boží trest! Peklo, jáma zla! Copak se nikdy nepoučí? Není divu, že v téhle farnosti tak bují hřích.

Aha! Kostelník přimhouřil oči a vítězoslavně zazářil. Obyvatelé Lipové aleje. Manželka a dvě nejmladší děti, jako obvykle! A kde je její muž – co vypadá jak samotný ďábel? Toho není vidět – aspoň ne v kostele. Nepřišel ani jednou. To se bude muset nahlásit. Ani nejstarší dceru není vidět. Ta také do kostela nikdy nevkočila. Kostelník ji viděl jednou nebo dvakrát. A všiml si toho svůdného, ladného těla, zelených očí a kočičího pohledu. Taky s ní všude chodí ta černá kočka. Co z toho lze usoudit? Nikdy nebyla v kostele – černá kočka – zelené oči – a nestoudné chování, které přitahuje nevinné mladé hochy a svádí je na cestu bezbožnosti. To je dost, aby se na tom dal postavit případ. Víc než dost! Neprohlásili snad nedávno jednu starou hrbatou ženu za čarodějnici, protože se pořád někde potulovala a něco si pro sebe povídala? Tahle dívka však vykazuje mnohem přesvědčivější známky čarodějnictví. Není to snad jeho povinnost jakožto zbožného, bohabojného muže jít do nelehkého boje a rázně vyhnat satana z jejího těla, až ji příště potká? Protože nebylo pochyb o tom, že to ona nařídila satanovi, aby ho navštívil. Chudák každý mladý muž, který se neovládne, nebo se nad ním nebe neslituje.

A co ten pan Tengel? Vyprávělo se o jeho zázračných skutcích; jak vyléčil případy, se kterými si doktoři nevěděli rady. Odkud se tyhle zázraky berou? Z církve asi ne, tím si byl jistý.

Kostelník se šťastně zasn timer. Konečně měl zase něco, co by mohl přednést inkvizičnímu soudu! Pravda, tady v Norsku se jim takhle neřikalo, ale fungovaly úplně stejně. Čarodějnictví a kouzla tu mají vlastní soudy; zítra rozhodně pojede do Akershusu a předloží své důkazy.

Získá tak uznání a chválu – lidé se dozví, že on je někdo. Dostane za odměnu ještě jednu hvězdu na obloze k těm, které už nepochybně má, a bude mít zajištěné místo poblíž trůnu Našeho Pána. Takové štěstí! Obžalovat dva bezohledné pohany, kteří poplivali jméno Boží.

Není snad psáno, že Pána potěší, když vypleníme každou stopu satanových učedníků a jejich skutků tady na zemi?

Jeho život je vsutku tak radostný a požehnaný!

Tři úctyhodní páni si prohlíželi kostelníka od hlavy k patě, jako by jim připomínal dotěrný hmyz, ale nic nedokázalo skrýt zájem, který se zračil v jejich tvářích. Stáli uprostřed chladné, kamenné haly v Oslu, poblíž hradu Akershus. V obrovské místnosti se jejich hlasy rozléhaly.

„To, co říkáte, je velmi vážné,“ prohlásil vrchní soudce. Byl to starší, chladně odměřený muž. „Ale jméno pana Tengela pro nás není zcela nové. Mírně řečeno, sledujeme ho už delší dobu! Ale jeho hvězda jasně září mezi těmi, kdo mají moc – a mezi lidmi všeobecně. Musíme jednat velmi opatrně, protože má dobré styky a chrání ho lidé na vysokých místech.

Až příliš vysokých! Ale kdybychom dokázali získat důkaz...”

Mladý muž s tmavými, řádnoucími vlasy a očima, které plály skutečným náboženským fanatismem, úpěnlivě zaprosil: „Nechte mě jet, Vaše Ctihodnosti! Dovolte mi prošetřit celou záležitost a získat důkaz, který potřebujeme!”

„Ano,” ozval se třetí muž, „dejme našemu mladému nováčkovi příležitost ukázat, co umí.”

Vrchní soudce, „inkvizitor“, který měl v těchto konkrétních věcech moc jak nad církví, tak nad státem, ale také dělal světského soudce, si změřil svého nejmladšího a nejdychtivějšího kolegu pohledem.

„Kolik je vám let, mistře Johane?”

„Je mi třicet čtyři, pane.”

„To stačí. Pak jste jistě dosáhl věku, kdy se dokážete správně rozhodovat. Znáte vodítka, která máte hledat. Zjistěte, zda je tahle dívka čarodějnice a pan Tengel kouzelník; nebo ještě hůř – čaroděj! Rádi se podíváme, jaké důkazy se vám podaří najít.”

„Ale pamatujte,” dodal druhý muž, „že si máte dávat velký pozor! Nesmíme zasahovat do kompetencí těch, kdo jsou v přízni Jeho Veličenstva! Pan Tengel není jen tak někdo!”

Vrchní soudce přikývl. „Potřebujeme pádný důkaz, ale pokud ho najdeme – jestli je pravda všechno, co nám tento

muž řekl – tak pan Tengel bude mimořádný případ... Ach, sedět tak u soudu s čarodějem...“ Utichl a zasníl se.

„Kdy mohu odjet?“ zeptal se nedočkavě mistr Johan, nadšený pro své poslání.

„Okamžitě! A ať vám to netrvá víc než týden! Samozřejmě nikdo nesmí zjistit, kdo jste, nebo o co vám jde! Nikdy nemůžeme být dost opatrní, když konáme dílo Boží.“

„Inkvizitor“ se obrátil ke kostelníkovi. Když promluvil, jeho hlas byl odměřený a přísný. „Co se týče vás, dobrý muži, přijměte tuto minci za vaši starostlivost! A odejděte v pokoji!“

KAPITOLA II

„Mami,“ vykřikla Liv. „Venku stojí nějaký vyhladovělý ubožák a prosí o nocleh na pár dní. Prochází tudy a už nemá sílu jít dál, dokud si nebude moct odpočinout. Loupežníci ho obrali o všechno, co měl.“

Silje vyšla na schody. Okamžitě pocítila soucit s nešťastníkem v prostém plášti, který stál před ní.

„Ach! Proboha! Pojd'te dál,“ vybídla ho a pomohla mu do schodů. „Musíte cestovat z velké dálky, že?“

„Ano, putoval jsem přes hory ze Sogn do Akershusu, když mě před pár dny přepadli. Dovolte mi, abych se představil. Jmenuji se mistr Johan a pracuji jako písař...“

Proti jeho vůli uložili mistra Johana – jehož asketický vzhled zcela stačil na to, aby vypadal jako hladovějící oběť ohavné loupeže – do postele, a pak mu služky donesly nějaké jídlo.

Rozhlédl se z postele po překrásném podkrovním pokoji s nízkým stropem a zaskočily ho všechny ty obrazy na stěnách. Teď zalitoval, že předstíral podlomené zdraví, protože z téhle postele toho moc nevypozoruje. Paní domu je dobrá žena.

Možná prostého původu, ale z jejích živých očí vyzařovala srdečnost. Vypadala tak... šťastně! Johan zřídka poznal šťastné lidi v kruzích, ve kterých se pohyboval. Samozřejmě prožívali fanatickou radost, když za jeden den chytili hodně čarodějnic – nebo když zažívali pocit vítězství nad zlem uvnitř sebe samého. Najednou však začal pochybovat, že tohle je jediné skutečné štěstí.

Mistr Johan se zhluboka nadechl a hledal ujištění pro svoji dlouholetou oddanou službu inkvizici ve slovech Pedera Palladia (Pozn. překl.: Peder Palladius – dánský biskup, který žil v letech 1503-1560): „Čarodějnice teď sklídí svou odměnu. Zhynou v záři tohoto posvátného dne. Spočívá na nich hanba světa – vyžeňte je odsud! Nic jiného si nezaslouží. V Dánsku je loví jako vlky a ve městě Malmö jich má být opět upálena celá tlupa. Na ostrově Als nedávno upálili 52 žen za čarodějnictví, protože každá udala svou sestru a jedna druhou následovala na onen svět...”

Tok příjemných myšlenek se zarazil, když si všiml malého chlapce stojícího u dveří.

„Dobrý den,“ pozdravil mistr Johan. „Jak se jmenuješ?“

„Are, syn Tengelův. Je mi sedm let, skoro osm. Jste nemocný?“

„Ani ne.“

„Brzy vám pomůžeme. Ale otec teď není doma a Sol je v lese a kouzlí.“

Mistr Johan se prudce posadil. „Sol... je tvoje sestra?“

„Ano.“

„Říkáš, že umí kouzlit?“

„Jistě.“ Chlapec přišel blíž. „Může vás ze všeho vyléčit – jenom umíchá svůj prášek. A dokáže nechat zmizet věci... A... říct, co se děje na jiném místě...“

„To je chytré,“ řekl Johan s bušícím srdcem. „Rád bych ji poznal.“

Vtom někdo zespoda zavolal a chlapec zmizel. Mistr Johan dokázal stěží ovládnout své vzrušení. Tohle bylo skoro příliš snadné. Přesto stále potřeboval důkaz a nemohl nic dělat, když leží v posteli a předstírá, že je vyčerpaný.

Dveře se otevřely a Johan zalapal po dechu. Do pokoje vešel obrovský muž s vlajícím pláštěm přes ramena. Johan, který ležel na zádech, byl naprosto překvapený pohledem na nadpřirozené zjevení nebo ducha z podzemí, širokého jako dveře, kterými vešel. Z ďábelské tváře na něj pronikavě hleděly žluté oči. Johan skoro vykřikl, aby přivolal na pomoc svého nebeského otce.

„Jste zraněný?“ zeptal se muž drsným, zvukným hlasem.

Takže tohle je pan Tengel! Démon, který dokáže vyléčit ty nejúpornější nemoci. Přesto vypadal trochu unaveně a oči měl zarudlé z nedostatku spánku. Ten by měl ležet v posteli, ne já, pomyslel si Johan.

„N... ne, nejsem zraněný,“ odpověděl Johan, který zadržoval strachy. „Jenom velmi vyčerpaný. Ale je o mě dobře postaráno.“

„Dovolte mi, abych se na vás podíval,“ prohlásil Tengel a stáhl z něj příkrývku.

Mistr Johan se schoulil do klubíčka. „Ne, ne. To není nutné. Všechno je v pořádku.“

K smrti se bál, že Tengel najde papíry, které měl schované v malém koženém váčku na opasku. Sepsal si všechny věci, které musí objevit a podle kterých pozná, že je mezi čarodějnicemi a čaroději.

Obvykle nebyli tak svědomití. Když kráva přestala dávat mléko, stačila tahle skutečnost na obvinění sousedovy ženy, že ji proklela. Pokud si muž zlomil ruku, pak zranění způsobila nějaká žena ze sousedství (kterou neměl rád) tím, že ho očarovala nebo uhranula pohledem. Bylo běžné, že ženy, které už uvěznil jako čarodějnice, na mučidlech udaly jména mnoha dalších. Tyhle ostatní ženy pak přivedli a vyslychali, než podstoupily nejpřesvědčivější zkoušku – například v rybníku. Když ženu hodili do rybníka, brzy bylo jasné, jestli to byla čarodějnice nebo ne. Když vyplavala na povrch, byla to čarodějnice, a tak ji upálili. Pokud se utopila, pak byla nevinná. Bylo to tak prosté a pochopitelné!

Popravdě, náš mistr Johan se považoval za rytíře ve službách Království nebeského, který ve jménu Pána Boha zachraňuje svět před posly zla.

Bohužel takovéto zjednodušující nástroje nemohl v tomto případě použít. Běda jim, pokud by panstvu vzali

nejuznávanějšího zázračného léčitele bez řádného důkazu čarodějnictví a kouzel!

„Jak si přejete,“ vzdal se Tengel a hodil na něj zpátky přikrývku. Usoudil, že se muž v posteli stydí.

„Já... už se cítím lépe,“ zadrmolil honem Johan. „Možná bych už mohl zítra vstát.“

Tengel na něj pohlédl a snažil se ho odhadnout. Měl pocit, že všechno není tak, jak se zdá. Mistr Johan viděl, jak se nedůvěřivě zamračil, a začal se bát ještě víc.

Musím odsud odjet, jakmile to bude možné, pomyslel si, než mě tenhle netvor zabije. To by hravě zvládl, kdyby chtěl.

Když zůstal sám, konečně usnul...

Vtom se probudil. Venku byla tma a u jeho postele stál někdo se svíčkou v ruce.

„Vy jste medvěd,“ ozval se veselý hlas, který projel jeho vyzáblým trupem, jako cinkot perel z roztrženého náhrdelníku.

„Co se to děje?“ zeptal se zmámeně.

Dívka se znovu radostně zasmála a sedla si na kraj jeho postele – naprosto beze studu! Ale nemůže být moc stará, pomyslel si.

„Existuje takový starý příběh,“ pokračovala tím samým zvláštním hlasem. „Neslyšel jste ho? Ve dne jste medvěd, ale v noci se proměňujete v krásného prince. Ležíte ve stejné posteli s princeznou, i když to se v tom příběhu neříká – ale já samozřejmě vím, co tam spolu dělají! No a ta princezna

chtěla vidět, jak princ vypadá, a tak si vzala do pokoje svíci a ukápala na něj trochu vosku. A on se probudil a velmi, velmi se rozzlobil. Taky jste rozzlobený?“

Okouzlený touhle zvláštní směsicí mýtu a skutečnosti začal koktat a bez rozmyslu vyhrkl: „Ne. Ne. Vůbec ne. Dovol mi, abych se představil. Jsem...“

„Vím, kdo jste. Jste mistr Johan. Ale nevím, proč tady ležíte. Vůbec nic vám není.“

Zrozpačitěl: „Byl jsem jenom vyčerpaný. Ale už mi je dobře.“

Jeho oči už přivykly pološeru v pokoji a uviděl dívčinu tvář. Byla téměř neskutečně krásná, měla zářivé oči a pobavený úsměv. Johan zauvažoval, jak může vědět, že mu nic není. Určitě ho nemohla prohlédnout, zatímco spal – nebo ano?

Skoro jako by mu četla myšlenky, promluvila: „Víte, mně stačí dotknout se vaší kůže a podle toho, jak pulzuje, dokážu říct, jestli jste nemocný nebo ne. Také to umím poznat podle vůně člověka – stejně jako Tengel.“

„Ty jsi ta, které říkají Sol, mladá dámo? To jméno mi prozradil jeden malý hoch.“

„Ano, ale nemusíte mi říkat mladá dámo. Je to hloupé, protože ještě nejsem dospělá. Nebo snad ano? Tengel je můj strýc, ale on a Silje se o mě a o Daga starají už odmalička. Dag teď žije v Gråstensholmu. Ani naši skuteční rodiče by nám nemohli dát víc lásky než oni dva. Někdy mi vynadají,

protože se nechovám tak slušně jako Dag. Ale já vím, že je to proto, že jim na mně záleží a nechtějí, abych se v životě vydala špatnou cestou. Někdy jsem trochu neukázněná a většinou si dělám, co se mi líbí.“

Johan se opřel o loket. Teď přišel čas zahájit vyšetřování – a ta dívka mu nabízí skvělou příležitost!

„Zní to tak divně – co jsi říkala o svých rukách. Jak se to stalo?“

Ochotně mu odpověděla. „To je proto, že patřím k lidem, kteří se s tímhle darem narodili.“

Johan se rozhodl vsadit všechno na jednu kartu. „Já mám na jedné paži něco divného. Nemám v ní od lokte po zápěstí žádný cit. Pod kůží, jestli víš, jak to myslím.“

Samozřejmě lhal, ale tohle byla jedna z nejdůležitějších zkoušek. Čarodějnice mívají někde na těle místo, které jim tam stvořil sám Satan a které je zcela necitlivé. Chtěl ji uvést v pokušení odhalit něco, co by mohli mít společného; mladá čarodějka by tak v mžiku spadla do pasti.

Přesto Sol neprojevila víc než přátelský zájem. „To je divné! Chcete říct, že tam vůbec nic necítíte?“

„Ne, nic.“

Vtom ho štípala do ruky tak silně, že Johan jen tak tak nevykřikl bolesti.

„Ne, nic necítím,“ zalhal.

„Víte, že vlastně vůbec nejste ošklivý,“ prohlásila s vážnou tváří. „Kdybyste neměl tak krátké vlasy a tak pevně

semknuté rty, byl byste docela pohledný. Jistě, ne tak hezký jako Klaus. Pracuje na panském sídle a myslím, že jsem do něj maličko zamilovaná. Byl jste někdy zamilovaný? Já si nejsem úplně jistá, jestli cítím lásku. Tak byl jste?“

„Nejsi trochu mladá na to, abys už byla zamilovaná?“ zeptal se a snažil se znovu převzít kontrolu nad rozhovorem. Kromě toho mu řeči o Klausovi nebyly zrovna příjemné.

„Brzy mi bude patnáct.“

Ach, Bože, pomyslel si. Vždyť je to ještě dítě! Takové okouzující spojení nevinnosti a drzosti.

Vrátil se myšlenkami zpátky k tématu. „Tvůj bratr mi říkal, že umíš kouzlit – že dokážeš nechat zmizet věci.“

Sol se zasmála. „Ha! Are? Ten vám skočí na všechno. Podržte mi tu svíčku a já vám něco ukážu.“

Vzala ze stolu ovesnou placku a ukázala mu ji v otevřené dlani. Zavřela ruku a rozptýlila ho neustálým švitořením a vykládáním – a najednou ejhle! Placka byla pryč!

Johanovi přeběhl mráz po zádech. Tohle byla kouzla, jaká ještě neviděl!

Znovu se rozchechtala. „A teď vám ukážu, jak jsem to udělala, akorát pomalu. Je to ten nejstarší trik kejklířů z tržiště.“

Když „kouzlo“ znovu pomalu ukazovala, Johanovi hanbou zrudla tvář, že se nechal tak napálit. Bylo to tak snadné! Vůbec žádné čarodějnictví!

V hloubi duše prosil o odpuštění své představené, že je tak shovívavý. Za celou dobu, co se účastní honu na čarodějnice, se mu to nikdy nestalo. Obvykle cítil velké uspokojení při té nejmenší známce podezření vůči nějaké ženě a se svými společníky často hodoval na oslavu společného vítězství. Ještě teď cítil v srdci hřejivý pocit potěšení, které prožíval když soud vyslovil ta strašná osudná slova, slova, která pošlou viníka na mučidla – nebo na hranici.

Vědomí, že spravedlnosti bylo učiněno zadost, mu způsobovalo nesmírnou radost. Ještě pevněji semkl úzké rty. V boji proti zlu není místo pro slabost!

Dovnitř vešla ta hezká mladá žena s laskavým pohledem a vynadala dívce, že ho ruší. Požádala ho o odpuštění a odvedla děvče pryč.

Padl zpátky na postel. Pokoj byl najednou tak prázdný a ponurý.

„*Jste docela pohledný, víte?*“

Ještě nikdo se neopovážil něco takového říct obávanému přísluhovači inkvizice.

Její slova ho zahřála – skoro tolik, jako když stojí a sleduje upálení čarodějnice!

Další ráno trval Johan na tom, že vstane z postele. Předstíral, že ho ještě bolí nohy a klouby, a vypotácel se na zadní dvorek.

Tam se mu otevřel neočekávaný výhled. Dvůr byl plný lidí nejrůznějšího postavení a povolání. Někteří byli oblečeni v uhlazených, i když trochu prostých šatech, ale většina byla beznadějně chudá a otrhaná. Z davu vyčníval jen jeden nebo dva dobře oblečení lidé.

Silje za ním vyšla ze dveří.

„Co se stalo?“ zeptal se, zaskočený tím, co vidí.

„Co se stalo? Jak to myslíte?“

„No... všichni tihle lidé!“

„Aha ti! To je stejné každý den. Přišli za mým manželem pro pomoc.“

„Ale já myslel, že léčí jenom šlechtu!“

„Kdepak. Ta představuje jenom malou část jeho pacientů. Většinou zachraňuje obyčejné lidi.“

„Ale jistě je nestihne přijmout všechny?“

„Snaží se, mistře Johane,“ podotkla Silje unaveně. „Dělá, co může, aby jim pomohl, a proto si o něj dělám velkou starost. Tolik se vyčerpává.“

Johan si vzpomněl na Tengelovu ztrhanou tvář, která vypadala tak zbědovaná a unaveně. „Ale on je přece uznávaným lékařem, který je vyhledávaný především šlechtou, ne? K čemu potřebuje tyhle lidi? Na nich nikdy nezbohatne!“

„Tengel od nich nikdy nic nežádá. Přesto stále nosí, co mohou – vajíčka, proutěný koš, nějaké dříví z lesa... Všichni chtějí něčím zaplatit, chápete. Pomáhá jim to zachovat si aspoň tu trochu důstojnosti, která jim zbyla.“

Johan poprvé v životě uviděl svět, o kterém neměl potuchy.

Nicméně na tohle neměl čas – byl odhodlaný vypátrat d'áblův klam a volaly ho povinnosti vůči inkvizičnímu soudu.

„Paní Silje, moc rád bych zítra vašeho muže doprovodil na mši,“ začal šibalsky, „pokud nebude nic namítat.“

Silje se krátce smutně usmála. „Uvítáme, když půjdete s námi, ale obávám se, že nás manžel nedoprovodí.“

Ha! Johan začal být kousavý. „Proč ne?“

„Možná to pro vás bude těžké pochopit, ale chtěla bych, aby žil co nejdéle. Léčení tolika lidí z něj vysává všechny síly; je velmi zesláblý pokaždé, když na někoho položí svoje léčivé ruce, a nedokáže se vyrovnat s tím, když se mu nepodaří je vyléčit – protože to se taky čas od času stane. Také musí zajistit, aby měl stále dostatečné zásoby bylin, což samozřejmě především v zimě není snadné. V sobotu večer ho proto vždycky naženu do postele. Celou neděli spí jako dřevo – propásne mši a všechno ostatní! Myslím, že je lepší, když znovu posbírá síly, aby pomáhal těm nešťastníkům, kteří zatím sedí v kostele a podřimují.“

„Ale co slovo Boží? Když neuslyší slovo Boží, nemůže být spasen!“

„To si nemyslím. A je tu ještě jeden důvod, proč Tengel nechodí do kostela. Kdysi, když jsme žili na severu země, se chtěl stát součástí společenství, ale zakázali mu chodit na mše, protože lidé říkali, že se podobá samotnému ďáblu. A to všechno jenom kvůli jeho nešťastnému vzhledu – což je něco, za co nemůže! To se ho dotklo, mistře Johane. Podle mě se Tengel bojí, že by ho tam zase nepustili. Ale on a Sol mají svou vlastní mši. Vyjdou ven do lesů a do polí a jsou v duchovním kontaktu s Bohem po svém. Nepovažují kněze za nezbytné pro spojení s Bohem – někdy mohou působit i docela rušivě, když chce člověk být sám s Bohem.“

„Nikdy jsem nic takového neslyšel! Říkáte, že ta dívka také nechodí do kostela?“

„Ne. Má poněkud těžko zvládnutelnou povahu. Jsme rádi, když zůstává tady, mimo místa, kde se scházejí lidé.“

„Chcete mi říct, že je posedlá? Zmocnil se jí snad nějaký zlý duch?“

„Sol? Ne,“ zasmála se Silje. „Je to jenom cílevědomá dívka, která říká věci na rovinu a dělá si, co chce. Její poznámky by během bohoslužby vyrušovaly.“

Silje se tiše pomodlila a požádala o odpuštění. O Tengelovi říkala pravdu a dobře věděla, že má blízké duchovní spojení se svým Bohem... Ale Sol, to bylo něco jiného. Nedokázali říct nic o jejím přesvědčení kromě toho,

že by ji do kostela nedotáhli ani párem volů. Tak ji ovlivnila Hanna, která uctívala d'ábla a pohrdala duchovenstvem. Ani na minutu si Silje nemyslela, že Sol chodí do lesa, aby se modlila k Bohu! Ach, ne! Mnohokrát se s ní snažila promluvit, snažila se ji vychovávat s vírou v Krista, ale pokaždé jako by se Sol zastřel rozum – prostě odmítala poslouchat.

Silje znovu a znovu pronásledovala Hannina slova. „Sol nepředá dál naše skutečné dědictví! Ty, děvče! Ty jsi ta, kdo předá dál odkaz toho prvního, Velkého Tengela.“

Sol, naše milovaná holčičko, co z tebe vyrostete... Zklamali jsme tě? Měli bychom tě přísněji trestat? Ne! Jak ona, tak Tengel věděli, jak nebezpečné to může být, a mimoto si žádné z dětí nevysloužilo tolik výprasků jako Sol. Ale to už bylo dávno. Přestali s tím, protože Solina odplata byla vždycky příliš děsivá – pokaždé se za záhadných okolností rozbilo něco, co jim bylo velmi drahé. To byl její způsob, jak je varovat – a Tengel věděl, jak to dělá. Přesto nad ní neměl žádnou moc, protože nechal temnou část svých sil tak dlouho dřímát – a co víc, nechtěl takové metody začít používat.

Každá jejich kritika v Sol probouzela záchvaty vzteku. „Kdybych se měla rozhodovat sama za sebe, pak bych věci dělala tak, jak chci já,“ řekla jim jednou. „Bylo by mi jedno, co si o tom myslí lidé, nebo co chtějí. Jenom kvůli tomu, že vás mám tak ráda, se snažím chovat jako všichni ostatní. Dělán, co můžu – tak si nestěžujte!“

Tváří v tvář takovým argumentům to vzdali. Chápali až příliš dobře, že svádí vnitřní boj a že není jako ostatní. Od té doby se ji místo toho snažili přivést na správnou cestu tak, že jí projevovali svou lásku.

Poslat ji pryč bylo nemyslitelné. Tady byla v bezpečí a bylo o ni dobře postaráno – ale u cizích lidí by ji mohli trápit a kdo ví, co by udělala pak.

Někdy si Silje vzpomněla na okamžik, kdy Tengel poprvé uviděl Sol, a jak měl pocit, že by ji neměl zachraňovat. Silje někdy uvažovala o tom, jestli neměl pravdu.

Přesto ji nesmírně milovali. Dokázala být tak úžasně pozorná a milující a vždycky se dokonale starala o mladší sourozence, i když podle ďábelské jiskry v očích věděli, že je navádí k lumpárnám. Jistě ale nebyla první ani poslední dítě na světě, které sebe a ostatní dostalo do potíží!

Ve skutečnosti jí spíš projevovali větší náklonnost než ostatním, jak to rodiče vždycky dělají u dětí, se kterými je nejvíc starostí a smutku.

Charlotte chtěla, aby se stala její dvorní dámou, ale to bylo nemyslitelné – čekala by je jen ostuda! Charlotte totiž naštěstí neznala další stránky Soliny osobnosti. Přesto možná měla pravdu a Sol jenom procházela obdobím proměny a stále ještě existovala naděje, že ze všeho zlého vyroste.

Jakoby z mlhy uslyšela Silje nějaký cizí hlas.

„Myslím, že si udělám krátkou procházku,“ říkal. „Abych znovu nabral sílu do nohou.“

„Ano, to udělejte,“ pobídla Johana Silje. „Budeme jíst hodinu před polednem.“

Z domu viděl, jak mladá dívka s kočkou v náručí zmizela mezi stromy na okraji lesa. Mistr Johan vykročil do davu na dvoře, a když se jím protlačil, vyrazil za ní.

Najednou uslyšel tiché: „Pssst!“ Když se otočil, spatřil, jak vedle něj stojí kostelník a snaží se schovat tvář pod kapuci volné pláštěnky.

„Dobrý den, mistře Johane,“ zašeptala chraplavým hlasem bledá, zažloutlá postava, připomínající zjevení. „Chtěl jsem vám jenom sdělit, že jsem nablízku, kdybyste potřeboval moji pomoc.“

Tohle Johana rozzlobilo. Zcela jistě nechtěl ani nepotřeboval něčí pomoc.

„Buďte tak laskavý a přestaňte se plížit tady kolem. Vypadáte jako zloděj z bandy potulných lupičů! Dobrý Bože, chlape! Chcete všechno zkazit? Zmizte odsud! Jděte – okamžitě!“

Být členem inkvizičního soudu mělo výhody, z nichž jednou byla úcta a poslušnost vůči úřadu, který zastával. O chvíli později příhodně pokáraný služebník církve zmizel ze dvora.

Johan se tiše vykradl mezi řídké stromy na okraji lesa, zastíněném korunami stromů. Šel oklikou, aby nikdo neměl podezření, že dívku pronásleduje – ale byl jí na stopě.

„Za Boha – proti Satanovi.“

Tohle byl jeho bojový pokřik, a když se se sametovým mechem pod nohama proplétal mezi stromy, tiše si ho pro sebe znovu a znovu opakoval. Posiloval odhodlání těch, kdo jsou ve službách spravedlnosti. Ne, že by Johan podporu potřeboval; byl tak plný své fanatické víry, že by dokázal rozpoznat ďáblova učedníka i ze spaní – aniž by se příliš obtěžoval prokazovat jeho vinu nebo nevinu. On pravdu vždycky znal nejlíp!

„Za Boha – proti Satanovi.“

Musel hledat dlouho, než ji našel. Nejdřív uslyšel její tichý, šumivý hlas, a pak ji zahlédl.

Sol klečela na palouku u potoka a před sebou měla rozprostřený kus látky. Mluvila ke kočce, která seděla naproti ní.

Na té látce, ve které rozpoznal její rozvázaný ranec, ležela směsice podivných předmětů, poskládaná do zřetelného vzoru. Johanovi se rozbušilo srdce – nemohlo být pochyb o tom, co tu dívka dělá... Provozovala čarodějnictví!

Najednou na něj zavolala. „Vylezte, mistře Johane. Pojd'te se podívat, co tady dělám!“

Naprosto ho překvapila, když poznala, že ji sleduje. Potupně se postavil ve křoví a šel k ní.

Byl překrásný den. V živých plotech kolem pole kvetly šípkové růže a pryskyřičníky na pastvinách bojovaly o místo s nějakými tmavě modrými květy. Tahle dívka vstoupila do Johanova odříkavého života jako zjevení. Barva v jejích tvářích, ladná křivka úst a ty okouzluující oči! Jantarové nebo zelené? Nedokázal to říct, protože jejich barva se skoro neustále měnila. Tvář jí lemovaly tmavě hnědé, skoro černé, vlnité vlasy, které jí splývaly přes bílou blůzu. Měla mnohem ženštější postavu než kterákoli jiná čtrnáctiletá dívka. Mistr Johan cítil, že ho začínají pálit oči, což mohly způsobit slzy... To je směšné; už dávno zapomněl, co jsou to slzy!

Kočka na muže upřela zelené chladné oči a poměřila si ho pohledem. Pak o něj ztratila zájem a odvrátila se. „Podívejte, tady. Koukněte, co jsem udělala,“ zvolala Sol se sebejistotou, která ho odzbrojila. „Připravila jsem pro vás léčivý obřad, abyste se zase cítil dobře a už neměl žádné bolesti. Myslím, že všechno vypadá v pořádku, ale něco vás trápí na duši, mistře Johane, a brzy to bude ještě horší!“

Okamžitě odpověděl: „Raději nechci vědět, co mě čeká v budoucnosti, děkuji!“ Takový laciný trik, řekl si, a když pomyslím, že ses takhle pokusila ošálit *mě*!

Bez dalších okolků Sol posbírala všechny svoje kouzelné předměty. Některé byly tak staré, že vůbec nebylo poznat, čím kdysi bývaly.

„Promiňte,“ zamumlala. „Jenom jste mě zaujal a zajímalo mě, jaká bude vaše budoucnost. Ale nejspíš je lepší nevědět

příliš mnoho – bylo tu *jedno* znamení, které se mi nelíbilo...
A já pro vás chci jen to nejlepší.“

Stroze jí odpověděl: „To je od tebe milé, že sis na mě vzpomněla.“ Stále od ní nedokázal odtrhnout oči. „Ale copak nevíš, že bys takovéhle věci neměla provádět?“

„Pche! To nic není! Jenom taková hra. Úplná hloupost. Stejně musím jít. Musím předat 'svému bratru baronovi' vzkaz od Silje. A taky už nesmíme říkat paní Charlotte 'paní',“ zazubila se, „protože je to Dagova *matka*! Ale to už možná víte?“

Ó ano! To už Johan dobře věděl. Kostelník ve své zprávě nic nevynechal. „*Hřích! Všude samý hřích!*“ zasyčel ten protivný mužíček, zatímco mu oči zářily radostí a zakmital jazykem dopředu a dozadu jako had, když si olizoval úzké bledé rty.

Johan se na okamžik zachvěl. Tohle byl muž, který uctíval stejné hodnoty jako on – byl to počestný muž – proto s ním Johan musí táhnout za jeden provaz.

Dívka se rozloučila a s kočkou v patách zvesela odběhla. Všechny ty složité otázky, které si připravil, mu najednou připadaly zbytečné a bezcenné a v mžiku na ně zapomněl.

Mistr Johan vstal a chvíli přemýšlel, než vyrazil zpátky k Lipové aleji.

Stále zabraný v myšlenkách si z tajné kapsy vytáhl svůj seznam a kousek uhlu. Zapsal si velmi podrobně všechny věci, na které podle přání vrchního soudce potřeboval

odpověď. Okrášlené mnoha záhyby a kudrlinkami ho ty otázky bily do očí; byla jich spousta, byly pečlivě očíslované a nekonečně důmyslné.

Pročítal si seznam. Už měl ale odpověď na jednu z nejdůležitějších otázek:

„Jsou tu nějaké známky ukazující na provozování čarodějnictví?“

Na kus papíru s dívčíným jménem by nemohl vedle tohoto dotazu napsat nic jiného než „Ano“. Pro každého, Sol i Tengela, měl zvláštní papír, protože bylo nesmírně důležité, aby vždycky odděloval čarodějnici a kouzelníka – nebo čaroděje!

V tu chvíli mistr Johan zauvažoval o slepé důvěře, kterou mu propůjčili, a srdce se mu nadmulo pýchou.

Zvedl kousek uhlíku.

A zase ho odložil.

Podrážděně si uvědomil, že zapomněl zajistit důkaz pro soud! Něco, nedokázal říct co, mu zpřeházelo proud myšlenek a on na to úplně zapomněl! Jak snadné by bylo sebrat jeden z těch starobylých předmětů a strčit ho do kapsy! I když možná nedokázal říct, co to bylo za věci, byl si jistý, že by mezi nimi našel ty nejstrašlivější předměty. Netopýří křídla; prsty oběšených zločinců; kůstky novorozeňat a mnoho dalších. Když pomyslí, že propásl takovou příležitost – která se už možná nenaskytne!

Raději ještě s odpovědí na tuhle otázku počká.

Schoval papír zpátky do kapsy a znovu vyrazil na cestu; ale z nějakého neznámého důvodu jako by byl teď každý jeho odhodlaný krok najednou lehčí.

KAPITOLA II

Sol pospíchala lesem ke Gråstensholmu a hlavou se jí honila spousta věcí, jak už se to stává u šťastné dospívající dívky.

Vyšla na otevřená pole a pokračovala podél kamenné zdi kolem koňského výběhu. Břízy kolem pastvin vždycky zaujímaly v jejím srdci zvláštní místo. Hrdě se košatěly ve větších rozestupech a nad bílými kmeny s černými flíčky vystavovaly bledě zelené lístky. Sem děti chodily za hezkých jarních dní sbírat sasanky modré a sasanky hajní, které kvetly hned po nich. Celá pastvina kvetla modře, a pak zas byla celá bílá a Sol tohle milovala. Představovala si výkřiky svých sourozenců, rozléhající se mezi břízami, jak na ni volají, že našli nějaké zvláštní květy, barevnější nebo vyšší než ostatní.

Ted' bylo léto a na pastvinách kvetly hlavně trávy. Sledovala, jak po poli běží hřebec, pod jehož kopyty duněla zem. Byl to úchvatný pohled; hnědák s plavou hřívou a dlouhým hustým vlajícím ocasem. Sol se neúspěšně pokusila běžet vedle něj, i když byla ráda, že se mezi nimi tyčí zed'. Kůň vítězoslavně zařehotal.

Sol konečně uviděla, kam míří. Do výběhu vešel nový štolba s krásnou klisničkou.

Nový štolba! Takové štěstí, napadlo ji a vylezla na zídku.

„Ahoj!“ vykřikla zvesela.

Štolba Klaus na ni pohlédl a okamžitě celý zčervenál.

„Raději byste odsud měla odejít slečno, a to rychle!“

„Copak je nebezpečné tady sedět?“

„Ne, není to nebezpečné... ale... proboha, pospěšte si! Jděte pryč!“

Sol zůstala sedět. Hřebec doběhl ke klisně a ta začala tahat za lano, kterým se ji Klaus snažil udržet dál. Hřebec zadupal a divoce zaržál. Klaus klisnu pustil, přelezl přes zeď a došel k místu, kde seděla Sol. Pomohl jí dolů.

Byl to tak příjemný pocit, cítit jeho ruce kolem svého pasu! Sol si přála, aby ten okamžik trval déle.

„Řekli mi, abych mu pomohl,“ zamumlal Klaus. „Ale zdá se, že žádnou pomoc nepotřebuje. Prosím, musíte hned odejít, slečno. Prosím.“

„Pomocť mu s čím?“

V tu chvíli už Klausova odpověď nebyla potřeba. Sol fascinovaně sledovala, co se před ní začalo odehrávat. Nikdy nic takového neviděla; v Lipové aleji měli jenom malé hospodářství, protože Silje si vždycky příliš zamilovala zvířata a nedokázala se s nimi rozloučit. Kdykoliv se něco „takového“ dělo ve stodole nebo ve stájích, děti byly odvedeny pryč.

Kdyby teď na stejném místě stála Silje ve společnosti muže a dívala se na tenhle výjev, zemřela by hanbou. Jenže Sol nebyla jako Silje. Na tváři se jí rozzářil úsměv, jehož jas se vyrovnalo pouze slunce, po kterém dostala jméno.

„To je úžasné,“ zvolala trochu zadýchaně. „Stačí, když se na ně dívám, a cítím uvnitř takovou radost – takové mravenčení a svědění, cítíš to také?“

Klaus nevěděl, kam se podívat, ale musel dohlédnout na zvířata, proto svou jasně červenou tvář neochvějně upíral k nim. Ačkoli by byla obrovská lež, kdyby tvrdil, že se ho nijak nedotklo to, co se před ním dělo.

Sol se trochu zavrtěla. Dívala se na mladého, pohledného, ale trochu nevyspělého Klause v novém světle a přejížděla po něm zvědavým a zamyšleným pohledem. Udělala téměř nepostřehnutelný průzkumný krok a paží se mu otřela o košili. Při tom pocitu se zachvěla a zhluboka se nadechla.

Obrátila svou pozornost zpátky ke koním a hlas jí uvízl v krku.

„Je to tak překrásné,“ zašeptala. „Podívej, jak má ta klisna přimhouřené oči – nemyslíš, že se jí to líbí?“

Klaus na ni vykulil oči. Když uviděl její srdečný úsměv a nevázaný zájem, trochu se usmál, ale dával si pozor, aby ji nepohoršil. Pak už se cítil trochu sebejistěji a nahlas se zasmál, ale jen tiše, aby nevylekal zvířata. Ona se na něj taky zasmála, stejně tiše a zdvořile. V tom okamžiku z nich byli

dva obyčejní nevinní mladí lidé, kteří naprosto souzněli s přírodou a s radostí nahlédli do nového a lákavého světa.

Koně dokončili páření a hřebec si stoupl všema čtyřma nohama na zem.

„Bude z toho hříbě?“ zeptala se Sol, která dokázala velmi rychle pochopit svět kolem sebe.

Mladík se nezmohl na víc, než že rázně přikývl. Bleděmodré oči mu zářily. Sol se chovala, jako by byla opilá, a v jednom šíleném okamžiku zauvažovala, jaké by to asi bylo vyměnit si místo s tou klisnou. Bezmyšlenkovitě svůj nápad vyslovila nahlas.

„Ale slečno Sol!“ zvolal Klaus zděšeně. Přesto i on byl trochu zadýchaný a zahloubaný. Uvažoval, jestli by jí měl říct o té jalovici... Ale ne! Nic z toho nebylo, i když věděl, že to hodně mladíků zkusilo, ale on se neodvážil – i když byl tolik rád sám a hodně si potřeboval ulevit. Ale to bylo už dávno a on si až dosud na tenhle hloupý nápad nevzpomněl. Přesto cítil, že by jí o všem chtěl říct už jenom proto, aby jí ukázal, že chápe její pocity.

„Ha!“ vybafla Sol, která nevěděla o jeho hrozném tajemství. „Nikdy jsem nechápala, proč lidé prostě neřeknou, co chtějí. Pokud tím někomu neublíží, nebo tím někoho nezarmoutí, tak je to jedno. Neublížuju ti teď, že ne?“ I když byl Klaus tak trochu prostáček, nechyběl mu zdravý selský rozum. Okamžitě odpověděl: „Ne, slečno, vůbec ne! A

myslím, že máte pravdu, slečno, ale někdo jako já nesmí takové věci říkat!“

„To je tak hloupé! Lidé jsou hloupí, že Klausí?“

„Ano, asi ano,“ odpověděl a plaše na ni pohlédl.

V tu chvíli Sol rozechvělo vzrušení, úplně jiné než cokoli, co kdy cítila. Kůže na prsou se jí napjala, jako by jí přes ně přeběhl mráz, a pulzování, které cítila v jiných částech těla, bylo téměř nesnesitelné.

Klaus nehybně stál a oběma rukama svíral vybledlé kůly, položené přes vstup do koňského výběhu. Prožíval muka. Věděl moc dobře, že když teď neodolá svému pokušení, stihne ho později strašlivý trest. *Ona je ještě dítě, říkal si a myšlenky se mu divoce honily hlavou. A co víc, je z lepší rodiny. Drž se stranou, Klausí, drž se pěkný kus od ní! Prosím, Bože, ved' mne!*

Z pevně sevřených rtů mu unikl přidušený povzdech.

„Slečno... Brzy se přijde podívat správce, jak to jde. Bylo by lepší, kdybyste...“

„Ano, už jdu. Musím jít nahoru do velkého domu. Líbí se ti tady v Gråstensholmu?“

Trochu ji pobavil jeho neklid a snažila se, aby se víc uvolnil.

„Ano, velmi. Ale brzy se budu stěhovat.“

„Ty se budeš stěhovat?“ podivila se Sol. To se jí vůbec nelíbilo. „A kam?“

„Baronka mi našla velmi dobré místo ve stájích státního žalobce. Doporučila mě, protože to tak umím s koňmi.“

Sol v duchu zaklela – což bylo něco, co měla přísně zakázané... Ani jeden z nich netušil, že to je promyšlený taktický tah, který je má odloučit. Tenhle prostý mladík ji začal až příliš zajímat. Oni dva představovali nebezpečnou kombinaci – morálně nezodpovědná Sol a chudý, obyčejný chasník Klaus.

„Kdy odjíždíš?“

„V úterý.“

V úterý? To jí nezbývá moc času. Sol už nepochybovala o tom, co by chtěla, když teď objevila moc, kterou má nad muži. Byla úplně omámená. No, možná by se mohl bránit – kvůli odlišnému postavení – a bát se jejího mládí. Ale ona už by našla způsob, jak...

„A budeš až do té doby pořád pracovat ve stájích? Myslím tím tady.“

„Ne. V pondělí musím vzít krávy na novou pastvinu na kopec.“

„Sám?“

„Samozřejmě.“

Skvělé, pomyslela si Sol, ale řekla jenom: „Tak já už musím jít. Děkuji za společnost.“ Se smíchem sebrala kočku – která v trávě proháněla brouka – a utekla.

Klaus se za ní díval, ale jeho touha po ní neustávala. Vzrušený pohledem na páření koní a Solinou blízkostí přešel na okraj lesa, aby si našel trochu soukromí.

Objal pažemi břízu, zavřel oči a představoval si, jaké by bylo držet ji v náručí. Začal přerývaně oddechovat. Klesl na zem; nohy mu zeslábly a už ho neunesly.

„Silje, neuvažovala jsi někdy, že bys namalovala Daga?“ zajímala se Charlotte. Zdržela se v jejím ateliéru – ve skutečnosti to byl jen upravený přístavek pro zvířata.

„Myslíš portrét?“ Siljin hlas zněl pochybovačně. „Nevím, jestli bych si troufla – nikdy jsem to nezkoušela.“

Charlotte se usmála a popíchla ji. „Slyšela jsem zvěsti, že existuje jistá kostelní malba! Říká se, že jsi tam po jediném setkání zpaměti namalovala Tengela. A ta podoba je prý dokonalá!“

„Ó, nejdražší Charlotte,“ zasmála se Silje a zakryla si rukama tvář. „To mi prosím ani nepřipomínej! Tengel mi nikdy neodpustil, že jsem ho vypodobnila jako nějakého démona. Ale je to lákavá myšlenka – myslím tím namalovat chlapce!“

„Stojí to aspoň za pokus. Kdyby se to povedlo, mohla bys namalovat všechny děti, jedno po druhém. Všechny jsou tak půvabné. Já zaplatím materiál.“

„Ne, to nedopustím! Jsme s Tengelem nechutně bohatí díky pomoci, kterou jste nám poskytli na začátku.“

„Jak bychom vám mohli nepomocť? Mimochodem, ten štolba odjíždí v úterý.“

„Ach! Díky Bohu za to! Aspoň o jednu starost míň! Děkuji, že jsi odvrátila tohle nebezpečí! Kdo ví, co by se mohlo stát? No, to samozřejmě ví *každý*! Spadl mi kámen ze srdce.“

„Tím jsem si jistá... ale teď mi musíš říct: kdo je ten divný muž, kterého jste vzali k sobě domů?“

„Mistr Johan? Je docela milý.“

„Hmmm. Tím si nejsem tak jistá. Nelíbí se mi, jak se pořád na něco ptá. Vyptával se matky a mě na Tengela... a na Sol!“

„Skutečně? To je zvláštní, protože Tengel mistru Johanovi také nedůvěřuje.“

„Opravdu... Matka říká, že to vypadá, jakoby chtěl slyšet na Tengela něco špatného. Ale neuspěl, protože matka je Tengelovou největší obdivovatelkou.“

Silje se usmála. „Tvoje matka je báječná, Charlotte. Už se cítí lépe?“

„Ano, už je jí zase dobře – a je velmi vděčná.“

Silje zvedla oči od práce. „Její lípa už je zase zdravá,“ podotkla pomalu.

„Dívala ses na ni? Toho dne?“

„Ano. Listy byly oschlé, skoro scvrklé. Ted' jsou zase všechny zelené.“

Silně se zachvěla. Vzpomněla si na něco, co slyšela už hodně dávno... Na lid Kverne, žijící daleko na severu, o kterém se říká, že umí kouzlit. Prý mezi nimi žil moudrý muž, který dokázal vytáhnout z člověka nemoc a přenést ji na jistý strom. Někde, i když přesně nevěděla kde, takový strom rostl. Byl prastarý a nemocný, tvrdili lidé, pokrytý zkroucenými výrůstky a boulemi a byl nebezpečný pro každého, kdo se k němu přiblížil; všichni, kdo se ho dotkli, nepochybně dostali všechny jeho nemoci. (Pozn. překl.: *Lid Kverne – kmeny válečníků, které žily v severních částech Norska, Švédska a Finska; jejich potomci se stále snaží získat oficiální uznání jako samostatná národnostní skupina stejně jako Sámové.*)

Lípy v Tengelově aleji jí tenhle příběh připomněly, až na to, že v sobě neměly žádné nemoci a nebyly spojeny s žádnou bolestí. Jako by... ne! Nedokázala najít způsob, jak přesně popsat, co se stalo.

Stále se pokoušela pochopit, jak spolu tyhle věci souvisejí. Předpokládejme, jak tvrdil Tengel, že jeho zlý jmenovec skutečně neměl nic společného se Satanem... Protože Tengel trval na tom, že neexistuje taková bytost jako Kníže pekel. Není možné, že by první Tengel patřil k jiné rase? Možná ke Kvernům? Silje věděla, že lid Kverne pochází z území Finska, ale Finové nevypadali jako Tengel,

Hanna nebo Grimar; ačkoli se říkalo, že mezi nimi byli mnozí, kdo uměli kouzlit. Nemohl zlý Tengel přijít s lidem Kverne během jejich cest na západ do Norska, ale přitom by pocházel ze země ještě dál na východ? Ze země legend a hrůzy, o které nic nevěděla?

Tohle jsou jen spekulace, řekla si. Tengel sám tvrdí, že nemá důvod věřit, že jeho předci nepocházejí z Norska, a podle těchto příběhů byli Kvernové lidé malého vzrůstu: zatímco Tengel je obrovský. Oni neměli vlasy černé jako uhl... ale měli vystouplé lícní kosti přesně jako on... a krátký nos... Vracela se zpátky v menších a menších kruzích. Vytrhla se ze svého zasnění.

„Kéž by neudělal to s těmi stromy,“ svěřila se trochu bázlivě. „Začala jsem je všechny prohlížet a sledovat; cítím úzkost a děsím se, kdy se na některém objeví suchý lísteček.“

Charlotte se tiše zeptala: „Jsou všechny v pořádku?“

„Ano! Všechny jsou zdravé, do jednoho.“

V ateliéru se rozhostilo ticho.

Kurýr z hradu Akershus přinesl zprávu pro Tengela. To se čas od času stávalo a on se snažil šlechticům vyhovět, aniž by musel nechat chudé trpět, a mohl současně být k službám urozeným obyvatelům hradu.

Na hradě se to jenom hemžilo lidmi a Tengel si všiml zásadních změn ještě dřív, než vstoupil do hlavních budov.

Bašta v italském stylu, tvořená kamennými náspy nad vnější zdí, se opravovala, a když už byl uvnitř, zmocnil se ho tísnivý pocit. Dostal zprávu, že během noci přijela skupina návštěvníků z Dánska a jeden z nich cestou onemocněl.

Když ho spěšně vedli temnými chodbami, žalostně osvětlenými pochodněmi, které byly rozmístěny po zdech jen na strategických místech, Tengel se jízlivě usmál. Siljino přání vidět skutečného krále se splnilo – ne jednou, ale dokonce dvakrát. Vzal ji do Akershusu před třemi lety, když se konala slavnost na počest krále Kristiána IV. Silje byla trochu zklamaná a celá událost pro ni byla rozčarováním, protože si od setkání slibovala víc. Král byl teprve čtrnáctiletý chlapec, i když oblečený ve vši parádě, ale jinak docela obyčejný. Nemohli navštívit přímo slavnost, ale byli u toho, když vyšel ven, aby přijal uznání svého lidu.

„Co jsi čekala?“ smál se tenkrát Tengel. „Pohádkového krále s korunou a zlatým žezlem?“

Siljino první shledání s králem bylo mnohem působivější. Došlo k němu v roce 1589, kdy se v Norsku nečekaně konala svatba skotského krále Jakuba VI. a Anny, sestry krále Kristiána IV. Loď, která vezla Annu do Skotska, ztroskotala na norském pobřeží, a tak netrpělivý ženich urychleně přijel, aby se s ní sešel v Oslu. Tohle byla svatba, na jakou se nezapomíná! ... Silje, která donekonečna naléhala, aby mohla jet do Osla, viděla průvod z bezprostřední blízkosti a

šest měsíců potom nemluvila o ničem jiném. Ale to už bylo před pěti lety a od té doby její divoké nadšení polevilo.

Z druhého konce chodby proti Tengelovi vyšel dánský mluvící pár. Tengel se připravoval na obvyklý výkřik zděšení, ale žádný se neozval – místo toho dáma zavzdychala a na místě omdlela.

Tengel se rozzlobil. „Prosím, nechte si své obvyklé poznámky o tom, jak jste potkali samotného Lucifera – už mě unavují,“ oznámil ženině společníku, zatímco dámě pomáhal na nohy.

Muž, který byl zřejmě urozeného původu, mu namyšleně odpověděl: „Můžete těžko čekat něco jiného, pane! Aspoň byste mohl lidi varovat dopředu. Nepochybně jste doktor démon, kterým se tak vychloubá zdejší místodržitel?“

„To nepochybně jsem! Věřím, že dámě už je lépe. Omluvte mě, čeká mě pacient.“ Rychle se uklonil a odkráčel.

Komorník mu přišel naproti. „Tudy prosím, pane Tengele. Aha! Vidím, že jste se už potkal s Jacobem Ulfeldtem. Ano, možná je trochu nedůtklivý, protože ta dáma, která ho doprovázela, není jeho žena. Tedy ne, že by potřeboval skrývat nějaké tajné pletky, chápete, ale už to, že byl viděn ve společnosti paní Marsvin, by mohlo poškodit jeho pověst.“

Tengel se otočil, aby si znovu prohlédl pár, který už skoro zmizel za rohem chodby. Ulfeldt se ohlédl v tomtéž

okamžiku a jejich oči se střetly přes dlouhý tmavý prostor mezi nimi.

Marsvin? Kde už to jméno slyšel? No jistě – Jeppe Marsvin, Dagův skutečný otec. Možná je Dag příbuzný s tou dámou, které se snažil pomoci.

Ano, usoudil Tengel. Nejspíš je.

Silje mu prozradila jméno Dagova otce, protože před ním nechtěla skrývat žádná tajemství. Nezklamal její důvěru a nikdy to jméno před nikým nezmínil.

Přesto o tom darebákovi zasmušile přemýšlel; ženatý muž, který se pobavil s dobrosrdečnou slečnou Charlotte jen jednu noc, a pak odešel a už se o ni nezajímal. Copak nechápal, jak je sama a že potřebuje lásku? Nebo si myslel, že když se nad ní slitoval a strávil s ní noc, že jí tím prokázal velkou službu? Možná za svůj ušlechtilý čin čekal dokonce vděk?

Tengel začínal být vyvedený z míry myšlenkami na toho šlechtického nevychovance a skoro vrazil do komorníka. Omluvil se mu a uklidnil svoje rozjitřené smysly.

Jacob Ulfeldt...

Tohle bylo Tengelovo první setkání s Ulfeldtovou rodinou a to jméno mu dosud bylo neznámé. Jeho ani tohoto šlechtice by nenapadlo, jak úzce se jednou jejich rodiny propletou.

(Pozn. překl.: Jacob Ulfeldt, 1567-1630, byl kancléř dánského krále Kristiána IV, diplomat a cestovatel; od roku

1609 do své smrti byl kancléřem království a staral se o soudní záležitosti státu; přesto se většina jeho práce zaměřovala na záležitosti zahraniční politiky.)

Tengelův pacient byl starý přátelský dánský baron, který se odevzdaně podroboval Tengellově poněkud drsnější léčbě svého opotřebovaného těla. Tengel pro něj mohl udělat jen žalostně málo kromě toho, že mu dal něco na bolest, za což byl tenhle starý muž velmi vděčný.

Nějací dva mladí mluvkové a jeden poněkud ošuntělý hejsek, všichni s džbánkem vína v ruce, se rozhodli sedět a komentovat Tengelovu prohlídku pacienta. To Tengela rozzlobilo a požádal je, aby projevili trochu úcty k nemocnému muži. Zatímco se smáli a chtěli vědět, co „*může vymyslet nějaký mastičkář z norské provincie*“, napili se a odešli do sousední místnosti. Tam pokračovali ve svém rozhovoru tak hlasitě, že Tengel slyšel každé jejich slovo.

Brzy zjistil, že ten zhýralý hejsek je právě tentýž Jeppe Marsvin, na kterého měl už tak dlouho spadeno. Tengela ovládl pocit, jako by mu měla vybouchnout hlava, když slyšel, jak se muž vychloubá svým malým úlovkem – jednou norskou dámou tady z hradu, se kterou se ve své komnatě uvidí později tento večer.

„Pěkná malá potvůrka, maximálně šestnáct let a téměř jistě panna! Ale už ne na dlouho, co?“

Všichni tři se chraplavě zasmáli.

„Aha, Marsvine,“ prohlásil jeden z mladíků. „Dopřáváš si drobné povyražení, zatímco nemáš za zády svoji ženu, že?“

„Já si vždycky dopřávám nějaké povyražení!“ odpověděl Marsvin se škodolibou radostí, a to vyvolalo další výbuch smíchu.

Tengel byl zlostí bez sebe. Jakmile dokončil léčbu laskavého starého pána, vešel do místnosti, kde seděli ostatní. Opřel se o stůl a požádal, aby jeden z nich zůstal starému baronovi na blízku pro případ, že by něco potřeboval. Dva mladíci ho ujistili, že u barona počkají, ale žádný z nich si nevšiml, že Tengel mezitím nasypal Jeppemu Marsvinovi do džbánu nějaký prášek.

Proto taky slyšeli, jak tenhle zkušený svůdník zděšeně vykřikl v přítomnosti mladé dívky, kterou hodlal zbavit panenství, když později ten večer navštívila jeho pokoj. Našla Jeppeho Marsvina na toaletě vedle ubytování pro hosty, kde se snažil vypořádat s naléhavými střevními potížemi.

Ve skutečnosti musel strávit většinu návštěvy v Norsku zavřený v téhle maličké místnosti. Všichni z Akershusu si brzy vyprávěli historku o nepovedeném záletu a pan Marsvin se stal předmětem posměchu a pohrdání. Tyhle příhody se rychle rozšířily po celém Dánsku a říká se, že od té doby se staral sám o sebe, trávil dny zavřený doma a po večerech se nudil ve společnosti svojí ženy.

Nikdy nezjistil, že příčinou jeho zkázy bylo dostaveníčko s Charlotte Meiden před třinácti lety. Tou dobou už na Charlotte úplně zapomněl a Tengel nijak netoužil ho zaplétat do jejich spořádaných poklidných životů v Gråstensholmu a Lipové aleji.

Charlotte po tom také netoužila. V té době neměla tušení o nevydařené návštěvě bývalého milence v Akershusu, ale o několik měsíců později jí Tengel prozradil, co se stalo, když se potkal s Jeppem Marsvinem... Nahlas a od srdce se všemu zasmála a v jejím hlase byla znát pořádná dávka zlomyslné radosti a zadostiučinění. Ale možná ještě raději a vděčnější byla za to, že Tengel ukázal, jak moc v ni věří.

Dag dal smysl jejímu životu a tolik jí záleželo na tom, aby se měl co nejlíp, že mu to někdy bylo až nepříjemné. V takových chvílích přišla na záchranu moudrá stará dáma, ovdovělá baronka. Poslala Daga na nějakou dobu do Lipové aleje, aby se tam uklidnil, a Charlotte pochopila svou chybu a slíbila, že už ho nebude tak obskakovat, až se vrátí.

Přesto si Dag svůj život v panském sídle užíval. Všichni se báli, že mu stěhování z Lipové aleje bude dělat potíže, ale všechno šlo jako po másle. Mimoto nebylo špatné být jediné dítě, rozmazlované a opečovávané, které se už nemuselo dělit s ostatními tak jako dřív. Naprostá dokonalost, která se v Gråstensholmu vyžadovala, vyhovovala Dagově puntičkářské povaze. Všechno muselo být na svém místě na

rozdíl od Lipové aleje, kde nějaký ten špinavý flíček nebo zapomenutý kus oblečení na židli nikoho nevyvedl z míry.

Samozřejmě mu chyběl někdo, s kým by si večer před spaním mohl šeptat, a někdy se cítil osamělý při toulkách mezi salony, pokoji a chodbami Gråstensholmu. Ale vždycky měl nablízku svou pěstounskou rodinu – a měl Liv. Navštěvovala ho skoro každý den, když s Arem chodili na výuku k Charlotte. Líbilo se mu, že dokáže sledovat tok jeho myšlenek, když mlčky hráli šachy nebo jiné stolní hry. Are byl mladší a raději se zdržoval ve stájích nebo ve stodole.

„Pojedu do Kodaně studovat na univerzitu,“ prozradil jednou Dag Liv, když se procházeli po obrazové galerii.

„Ty odjíždíš? Ted?“

„Ne. Až budu starší. Myslím, že se stanu profesorem nebo dražitelem, nebo něčím takovým.“

Nedlouho předtím se konala na jednom statku v okolí dražba a na Daga udělala velký dojem dražitelova řeč a používání kladívka. Liv na to nic neřekla; padl na ni smutek z toho, že odjede.

Dag pokračoval: „A máma Charlotte říká, že mě představí nějaké urozené dámě, možná přímo od královského dvora, kterou si třeba vezmu.“ Liv mlčela. „A pro tebe najde bohatého obchodníka, nebo někoho takového, protože jsi tak hezká. Říká, že se Sol to bude obtížnější, i když nevím proč. Sol je dost hezká, nemyslíš?“

„Ano, velmi hezká... Uf! Já se stejně nechci vdávat... Celé je to hloupost.“

„To si taky myslím,“ připustil Dag. Poplácal na stěnu rukou. „Máma Silje mě bude malovat. Věděla jsi to? Pak bude můj portrét viset v téhle dlouhé řadě ošklivých nudných starých pánů.“

Při tom pomyslení se zasmáli a šli podél řady, portrét za portrétem, a pronášeli nezdvořilé poznámky o každém z nich.

Pak Dag znovu zvažněl. „Později se samozřejmě vrátím a usadím se tady, protože jste tady vy všichni a je to tu moje – panství a všechno. To víš, že?“

„To je dobře. Jsem ráda, že se vrátíš, protože si zase budu mít s kým hrát.“

„Až budeš dospělá, tak už si nebudeš hrát! To bys měla vědět!“

„Ne, samozřejmě že ne. To je nesmysl.“

Koukali ven vysokými úzkými okny galerie.

„Podívej, to je ten legrační mistr Johan – dole na našem dvoře,“ zvolala Liv. „Vidíš ho? Chodí sem a tam s rukama za zády.“

„Vypadá nějak nervózně,“ poznamenal Dag. „Jako kvočna. Ted' se dívá do lesa... Jak dlouho myslíš, že tady zůstane?“

„Říkal, že brzy odjede. To je dobře, protože máme zakázáno se prát a hádat, dokud je tady. A pořád se jen ptá na spoustu a spoustu věcí. Je trochu legrační, že?“

„Ano, dost. Vystřelíme si z něj? Vezmeme zrcátko a oslníme ho!“

„Ano! Skvělý nápad!“

Jenže jediné zrcadlo, které našli, sahalo od podlahy ke stropu, proto ten nápad opustili a dál se potulovali po hradu.

Nakonec došli na vrchol věže. Nebyla to nijak obrovská věž, jenom malá čtvercová stavba se špičkou nad hlavním vchodem. Liv s Dagem tam rádi stávali, opírali se o okenní římsy – které byly stále pokryté holubím trusem – a rozhlíželi se po krajině.

Z vyhlídky všechno vypadalo tak maličké. Z téhle strany budovy neviděli celou Lipovou alej, jenom posledních pár stromů. Kostel a jezero a venkovskou cestu...

„Podívej! Podívej! Táhle!“ vykřikla Liv. „Vidíš, co to vychází z lesa?“

„Ach! Co to *proboha* může být?“ uvažoval nahlas Dag.

„Takže ty to vidíš také!“ uklidnila se Liv. „Někdy si myslím, že vidím věci, které ostatní lidé nevidí. Ale ať už je to cokoliv, je to příšerné.“

Dag se usmál. „Nenech se otrávit tím, co povídají Tengel a Sol! To, co vidíš, jsou každodenní věci, ale ty je vidíš jinak než ostatní. Máš bohatou představivost a všude vidíš duchy, dokonce i za bílého dne. Tengel říká, že je to dar, který máš po Silje, ne po něm.“

„Vím, že máš pravdu,“ odpověděla. Dagova slova ji trochu zklamala, protože chtěla věřit, že je po nich obou.

Vždycky v ní dřímalo pokušení vymýšlet si – melodramatické a tajuplné příběhy, kterým nikdo nevěřil.

Dag soustředěně hleděl dolů na cestu. „Nevidíš, že je to nějaký průvod?“

„Ano, ale proč jdou všichni takhle?“

Nedokázali odtrhnout oči od skleslého průvodu. Byla to ta nejsmutnější věc, jakou kdy viděli. Jezdci na černých koních, v širokých černých pláštích s kapuci. Jejich pláště vlály ve větru a dodávaly jim vzhled netopýřích křídel. Za koňmi těžkopádnými, okázalými kroky pochodovala velická skupina mužů. Všichni mířili ke kostelu. Doprovázel je také vůz tažený skupinou tmavě šedých koní a děti jasně viděly, že jsou v něm přivázaní nějakí lidé. Potom následoval dav rolníků, oblečených v tmavých šatech, kteří vypadali šedivě a zasmušile. Z místa, odkud je Dag a Liv sledovali, všichni připomínali malé panenky.

„Máš pravdu. Je to strašidelný pohled,“ souhlasil Dag, aniž by si uvědomil, že začal šeptat. „Jako smuteční průvod před sto lety – až na to, že to nic takového není!“

Dag byl vždycky tak přesný; tak vševědoucí.

„Co myslíš, že udělali?“ zašeptala Liv.

„Hmm, to by mohlo být cokoli. Vražda, krádež, kacířství... Kdo ví. Pravděpodobně je oběsí.“

„Je mezi nimi také žena.“

„Pak je to nejspíš čarodějnice.“

„To neříkej!“ Liv se zhluboka nadechla a chytla ho za ruku.

Dag věděl, co se jí honí hlavou. Myslel na totéž.

A tak tam stáli ruku v ruce a sledovali děsivé procesí. Rozhostilo se mezi nimi naprosté ticho, narušované jenom skřípěním kol. Skrz těžký závoj beznaděje, který obklopoval průvod – a zdůrazňoval odhodlání těch spravedlivých a odevzdanost zajatců – nebyly slyšet žádné hlasy.

Liv potichu podotkla: „V něčem byl přece jen život v Údolí Prokletých dobrý.“

„Ano, dospělí jsou zlí, Liv. Všichni. Žijeme v době zla.“

KAPITOLA 12

Mistr Johan byl velmi nespokojený. Cítil, že se zatím nikam nedostal. Jistě, našel spoustu věcí, které nebyly obyčejné, to je pravda – ale stále nic, co by skutečně stálo za zápis. Postrádal důkaz čehokoli, co by odhalovalo čarodějnici nebo čaroděje vysokého postavení. Samozřejmě narazil na jednu nebo dvě podezřelé věci – a také je sebral. A pak je někam naprosto nedbale založil. Nezapsal ani slůvko do svého úžasného seznamu otázek, který tak chytře a důmyslně sestavil.

Byli tak přátelští a žili v tak neobvyklém souladu! Obě mladší děti byly zdvořilé a dobře vychované; pořád šťastné a spokojené, takže pro něj nemohly mnoho udělat.

Jejich rodiče patřili také mezi zvláštní lidi... Nikdy nepoznal takové pochopení, takovou sounáležitost mezi dvěma lidskými bytostmi. Byli k sobě vždycky tak ohleduplní. Tolik se snažil najít v téhle rodině slabé místo, protože mu její souznění připadalo podezřelé – ale neúspěšně. Musí to být nějaké zjevení – nebo ho šálí smysly. Nepochyboval o tom, že paní Silje je bohabojná a každým

coulem poctivá žena, takže bylo nemyslitelné, aby se jakkoli spojovala s jedním z Luciferových čarodějů. A co stará baronka? Nepodráždil ji až příliš svými opatrnými, nicméně dobře cílenými otázkami? Když se jí zeptal, zda by pan Tengel nemohl být v nebezpečí kvůli své zvláštní schopnosti zázračně léčit nemocné, vysmála se mu. „*Pan Tengel? Pokud by byl obviněný, že provozuje čarodějnictví! To by na tom světě opravdu nebyla žádná spravedlnost! Je užitečnější než stovka nabubřelých starců, kteří sedí v té pokrytecké inkvizici!*“

Mistr Johan si vzpomněl, jak zčervenal, když to řekla. Zdá se, že jedinou slabinou je jejich schovanka Sol. Tam najde svoje odpovědi.

Tím si byl jistý.

Ale neměl zas až tak naspěch.

Ještě jednou si představil její nadšenou tvář plnou života. Taková nespoutaná sebejistota a otevřenost. V hloubi duše si uvědomoval, že ji pronásleduje, ale ne kvůli něčemu, co by bylo spojeno s inkvizicí.

Chut' mladé Sol do života byla nevídaná, jako by chtěla všechno vyzkoušet, než bude příliš pozdě.

Bude na ni muset dohlédnout – nesmí podlehnout zlým mužům, kteří touží jenom po její mladistvé kráse... Přirozeně, on se nad takové věci povznášel, protože v první řadě sloužil spravedlivému inkvizičnímu soudu. Chtěl by jenom...

Znovu se mu stáhl žaludek. Když si to uvědomil, začal zase trpět. Mistr Johan se rychle vzpamatoval a chtěl se opět soustředit na své povinnosti. Provést důkladné vyšetřování, pátrat, zkoumat lidskou duši – a obžalovat!

Uvažoval, kde je asi v tuhle chvíli. Odešla z domu, ale nebyla dole na svém místě u potoka – to už zkontroloval. Už byla pryč celou věčnost a kočka se potulovala stále tady. To se nestávalo často.

Bude pryč dlouho?

Sol šla daleko od statku a teď seděla v horku letního dne a čekala u malé polorozbořené chýšky na půli cesty do kopce. Vzala s sebou placky a víno, které ležely v košíku na trávě u jejích nohou. Do vína namíchala nejlepší afrodiziaka matky Hanny – bylinky lásky; listy a kůru tajných rostlin, sušené houby...

I když si Sol byla jistá, že tohle nebude zapotřebí, raději se pojistila. Přece jen už jí zbýval jenom tento den... Tenhle jediný okamžik.

Pak konečně uslyšela, jak někdo kráčí dolů z kopce.

Vzala košík do náručí, stoupla si a s rozbušeným srdcem se velmi pomalu vydala domů.

Za chvíli ji dohnal – jinak to ani nešlo vzhledem k tomu, jak se loudala. Zatvářila se vylekaně, jako by jeho kroky uslyšela teprve teď.

„Jé, to jsi ty!“ zvolala a oddechla si úlevou. „Vyděsil jsi mě.“

Výraz na Klausově tváři vyjadřoval nejistotu a víc než jen náznak nesmělosti.

„To jsem nechtěl.“

„No ano! Byl jsi nahnat dobytek nahoru na kopec. Ale nemělo to být až v pondělí?“

„Ale ono je pondělí.“

„Opravdu?“ Sol chvíli uvažovala. „Skutečně! Já se byla projít v lese, abych nasbírala byliny, které můj otec potřebuje na léky...“ To nebyla tak úplně lež – měla ve svém košíku dva žalostné stonky nějaké rostliny. „... a taky jsem hledala nějaké místo, kde bych se najedla. Přidáš se ke mně? Jistě už máš taky hlad?“

Klausovi bušilo splašeně srdce od chvíle, kdy dívku poprvé zahlédl na pěšině před sebou, a teprve teď se začínalo uklidňovat. Znovu se ho začínaly zmocňovat rozpaky.

„Ano, mám. Ale hodí se to?“ zeptal se pochybovačně.

Sol se trochu zamračila.

Dobrý Bože, je tak krásná, napadlo ho. Byl bezmocný; cítil se úplně ztracený, bez nikoho, kdo by ho vedl správným směrem. Znovu v něm narůstala touha, ačkoli si vroucně přál, aby se utišila. Nesmí zapomenout, kdo to je. *Čtrnáct let, čtrnáct let*, říkal si v duchu, jako by opakoval nějaké zaříkadlo. *Čtrnáct let* – a kdo ví, jaký by z toho byl rozruch mezi šlechtou!

„Proč by se to nehodilo?“ zeptala se překvapeně. „Pojď! Za támhletím pahorkem je takové slunné a klidné místo... a mám s sebou láhev vína...“

Vybrala místo už dříve. Je odlehlé a není na něj vidět z cesty – po které i tak skoro nikdo nechodí. Případní kolemjdoucí by ani nic neslyšeli, pokud by samozřejmě člověk nekřičel o pomoc – což Sol rozhodně neměla v plánu.

Klaus se vzdal. Zmocnila se ho příjemná závrať a touha hledět do jejích třpytivých očí, které teď byly temně jantarové – jako by do sebe nasály záři samotného slunce. A doušek vína nebo dva nemohou uškodit, že? Stejně tak trocha jídla. Ano, po dlouhé namáhavé cestě už měl hlad.

Za půl hodiny už ti dva leželi natažení ve vysoké, prosluněné trávě za pahorkem a poslouchali trylkování skřivana nad poli, která se rozprostírala pod nimi. Klaus Sol vyprávěl, jak samotářský je jeho život, a o společnosti, kterou našel při práci se zvířaty. Prozradil jí, že nikdy nebyl s dívkou – tedy aspoň ne tak úplně. Možná příležitostný polibek na tvář a nemotorné osahávání uhihňaných, zdráhavých služek. Ale nic víc. Nikdy se neopovážil zajít dál.

Sol ho přiměla, aby mluvil o sobě, a mámila z něj další a další informace, aby uspokojila svou zvědavost. Když slyšela, jak je nezkušený, usmála se jako spokojené kotě. Zatímco mluvil, ležela, hleděla mu do očí a měkkými konečky prstů ho zlehka hladila po tváři a na krku. Zajela mu rukou pod košili a prsty mu přejela po hrudi, která ji

zalechtala těmi málo chlupy, na které byl tak pyšný. Zasténal ve směsici rozkoši a bolesti.

Sol byla nesmírně zvědavá na tuhle tajemnou dospělou část života – co se děje mezi mužem a ženou – protože o tom věděla tak málo. Některé věci samozřejmě rozřešila sama – jak vznikají děti, jak funguje mužské tělo a k čemu jsou muži potřeba. A že to poprvé bude bolet – což bylo něco, co s radostí vydrží.

Pohled na koně tehdy podnítil její touhu a představy, jaké by to mohlo být. Zoufale chtěla Klause požádat, aby jí ukázal své mužství, ale možná by se příliš styděl. Věděla, že nebude tak velké, jako hřebcovo, ale přesto to byla hlavní věc, na niž byla zvědavá.

Víno začalo působit. Už samo o sobě by zmírnilo Klausovy zábrany, ale ve spojení se Soliným tajným kořením v něm zažehlo nespoutaný oheň vášně, který musel být uhašen... Ona byla jediná, kdo to mohl udělat. Už by mu nestačilo zajít za stodolu nebo se schovat u sebe v pokoji. Tentokrát to muselo být skutečné.

Cítil závrať a mdloby – někde hluboko uvnitř mu burácel hlas, který opakoval: „*Čtrnáct let... budeš potrestán... potrestán...*“ ale ta slova už pro něj nic neznamenala. Dovolil svým prstům, aby se něžně dotkly její sukně, bláznivě se usmál a tváře měl v jednom ohni. Sol se okamžitě posunula blíž a on ucítil, jak se o něj opřela; bez váhání ji chytil za bok a pevně ho sevřel. V očích měla nezvyklou jiskru; pootevřela

navlhle rty a trochu zadýchaně a netrpělivě vyčkávala. Nevadilo jí, že byl cítit stájemí a zvířaty. Dodávalo mu to zemitou, nezkratnou příchut', která Sol tak přitahovala.

Klaus se zhluboka, roztřeseně nadechl, opřel se o jeden loket a začal ji hladit po pěkně tvarovaných prsou. Ona neucukla ani ho neplácla přes ruku, jako to dělaly jiné hloupé holky. Strčil jí ruku pod blůzu a pohrával si s jejími prsy. V tu chvíli tenhle osamělý hoch uviděl v jejím výrazu pochopení a soucit, který dosud nepoznal. Před očima se mu udělala červená mlha a v uších mu pulzoval tep. Sevřel její prsa takovou silou, že na Solině kůži zůstaly otisky jeho prstů ještě dva týdny. V hlavě mu vřelo. Matně si uvědomoval, že sama pokrčila kolena, ale pak se ho zmocnilo neovladatelné nutkání a slyšel jenom sten, divoký výkřik, který možná vyšel z něj.

Aniž by si uvědomoval, co se stalo, rukou nahnatal to tajné místo, kterého se tak naléhavě toužil dotknout, zatímco hleděl do Solina vzrušeného, rozzářeného výrazu pod sebou. Chvěla se – tělem jí projel jeden dlouhý, intenzivní záchvěv. Na kratičký okamžik se to nádherné rozrušení ztratilo, protože Klaus v obavách, že by si všechno mohla rozmyslet, zápolil s šaty. Jeho roztřesené prsty byly tak nešikovné, že mu musela pomoci.

Potom, co konečně odhalil své mužství, si už vzpomínal pouze na zmámené: „Ach, Bože! To je tak úžasné – už to déle nevydržím. Já umřu! Bože! Umírám!“

A tak ve čtrnácti letech Sol svedla svého prvního milence.

S blaženým úsměvem se Sol vydala zpátky domů. Klaus, který už vystřízlivěl, měl pocity viny. Dal by život, aby mohl vrátit to, co se stalo. Sol připadal trochu směšný, jak tam seděl a litoval se. Nakonec se jí povedlo ho trochu uklidnit, když ho ujistila, že se o jejich milování nikdo nedozví. Už může odjet z Gråstensholmu a pustit se do svých povinností ve stájích státního žalobce a jistě na ni brzy zapomene.

„Nikdy!“ ujišťoval ji. „Nikdy! Ale jestli se to na mě provalí, dostanu provaz!“

„Když to sám neřekneš, nikdo nic nezjistí. Já taky vůbec netoužím, aby se to někdo dozvěděl, tím si můžeš být jistý.“

Přikývl a spěšně se rozloučil. Utíkal mezi stromy, jako by ho pronásledoval samotný ďábel.

Tak mám další zkušenost, pomyslela si Sol, zatímco se pod modrou oblohou loudala domů. Nebylo to špatné – vůbec to nebylo špatné – i když se zdálo, že celá ta věc skončila dřív, než začala. Přesto tak nějak věděla, že v milování musí být něco víc, něco lepšího než pouze ta přízemní nadvláda, které ke konci Klaus dosáhl. Ona taky spěchala, měla si s ním víc hrát a škádlit ho... ale Klaus byl tak neznalý a nezkušený. Představovala si, že musí existovat spousta věcí, které by se jí mohly líbit, a s různými muži by takové schůzky jistě mohly být velmi příjemné!

Budoucnost se zdála být neodolatelně vzrušující.

Jak se blížila k okraji lesa, stromy řídly. Najednou uviděla postavu, která se zády k ní opírala o strom a zřejmě potají sledovala Lipovou alej.

Velmi potichu se k tomu člověku připlížila.

„A mám tě!“ vykřikla hlubokým hlasem, když ho chytla za záda.

Muž hystericky vypísl a prudce se otočil. Sol se zasmála a zdálo se, že se muž rozzlobil ještě víc, jako by pošramotila jeho důstojnost.

„Chceš mě vyděsit k smrti, ty malá uličnice?“ zakřičel na ni.

„Lidi ze sebe dělají hlupáky sami, když si myslí, že se na ně nikdo nedívá,“ odsekla Sol. „Ale stejně vím, kdo jste. Vy jste kostelník, že?“

„O tom nemůžeš nic vědět. Ty, která jsi nikdy nevkočila do kostela,“ ušklíbl se pohrdavě, zatímco si čistil kabát od borových jehlic, mízy a kůry. „Ale jen počkej! Brzy na tebe taky dojde!“

„Že budu muset chodit do kostela?“ posmívala se Sol. Byla příliš sebejistá a stále plná vzrušení z dobrodružství, které před nedávnem zažila.

„Ne, přesně naopak. A obvykle se služebník církve oslovuje s úctou, titulem. Copak se neumíš chovat?“

„Nevidím důvod, proč bych měla prokazovat úctu takovému slídilovi. A dávejte si pozor, co říkáte o slušném chování. Není správné špehovat druhé lidi.“

Muž zavřel oči. Pěsti měl zaťaté zlostí, ale nedokázal Sol pohlédnout do očí. Průtahy mistra Johana se mu vůbec nelíbily a on už chtěl něco udělat, teď hned!

„Vím, co vím,“ zabručel a těkal očima sem a tam mezi stromy, dokud je nakonec neupřel na dívčin útlý pas a hrdé poprsí. „Vím moc dobře, co jsi zač. Ty a tvůj ďábelský otec brzy uvidíte! Oba vás čeká Boží trest! (*Bože, takové svůdné boky!*) Hranice, ty nevychovaný fracku! Budeš hořet! Protože teď jsem na řadě já, abych udělal, co je potřeba. Už žádná slabost a podlézání.“

Plný rozhořčení si prudce strhl kapuci.

Kdyby znal Sol trochu lépe, volil by slova opatrněji. Ohrožoval ty, kdo jí byli blízcí – jediné lidi na světě, na kterých jí záleželo. Z jejího pohledu jí tahle skutečnost dávala právo se bránit a výraz jejího obličeje se okamžitě proměnil. Zlehka se usmála a v přimhouřených očích se znepokojivě zablesklo. Zahrabala v košíku, dokud rukou nenahmatala to, co hledala. Malý růžový trn připevněný na větvičku, která se dá snadno skrýt do ruky.

„Pojďte, pomůžu vám. Máte za krkem tolik jehličí,“ podotkla na oko ohleduplně. „Tak, tak je to lepší... Ach! Odpusťte mi, nepíchla vás nějaká jehlice?“

„Ano, píchla,“ stěžoval si ublíženým tónem, ale zároveň nedokázal odtrhnout oči od jejích prsou, která se k němu tiskla. „Nech toho! Já si poradím!“

Cítil, jak se mu v koutcích úst hromadí sliny, a změnil se tón jeho hlasu. Přiblížil k ní svoji zažloutlou tvář, ale ona se znechuceně odtáhla, když ucítila jeho odporný dech.

Stoupl si blíž a úlisně zašeptal: „Víš, má drahá, jsem velmi důležitá osoba – hned po duchovenstvu. Je v mé moci zachránit tě před hranicí... pokud budeš spolupracovat...“

Sol na něj s odporem pohlédla a odstrčila ruce, kterými se jí snažil dotknout a pohladit ji.

„Můžu tě naučit všechna malá tajemství života,“ řekl konejšivě a oči mu lezly z důlků. „Chtěla bys vidět, jak vypadá muž – skutečný muž – moje drahá? Můžu ti to ukázat, když dnes večer přijdeš ke mně domů. Nebo ještě lépe, tady! A hned!“

„Dejte ze mě ty ruce pryč!“ zavřískala zlostně Sol. „Táhni do pekla, ty hnusný starý prase! Neopovažuj se mě dotknout těmi odpornými prsty!“

Vytrhla se mu ze sevření a dala se na útěk, ačkoli se tohohle opovrženého starce ani v nejmenším nebála. Nicméně svědomí jí připomnělo, že by neměla nadávat nahlas.

Služebník kostela stál na místě a měl pocit, jako by ho někdo polil studenou vodou.

„Okamžitě odjíždím!“ vykřikl pobouřeně. „A zítra tě čeká soud! Já vím... já vím... že jste oba služebníky d'ábla!“

Ty děvko! Ty běhno! Copak si myslíš, že nemám zdání o tom, že se stýkáš se samotným d'áblem? Takové je to se všemi čarodějnicemi. Nedotknul bych se tě ani dlouhým klackem, ty... ty..." Jeho hlas se vytratil, když zamířil k cestě.

Sol se nahlas pohrdavě zasmála a vyrazila přes louku domů. Na mírném svahu, kde stávali a rozhlíželi se po krajině, zastavila a sledovala kostelníka, jak přeskočil příkop a pokračoval po cestě směrem ke kostelu.

„Sol!“

Otočila se a uviděla, jak k ní spěchá Tengel.

„Kde jsi celý den byla, děvče? Silje už si o tebe dělala starosti.“

Sol si nemohla pomoci a napadlo ji, že i on vypadá ustaraně. Usmála se. „Ale, jen tak jsem se procházela. Myslela jsem, že nasbírám nějaké byliny, ale nakonec jsem žádné nenašla. Vzala jsem si nějaké jídlo a užila jsem si hezký den... úžasný den.“

„Vždycky nám musíš říct, když někam odcházíš, mladá dámo. O ničem jsme nevěděli.“

„Víš, že jsem ráda sama – a dělám si, co mě baví. Ale omlouvám se, že jsem byla taková bezohledná.“

Tengel si ji zamyšleně prohlížel. „Co se stalo, Sol? Vypadáš tak divně. Znepokojeně, a přesto zároveň... spokojená sama se sebou! A taky se mi nelíbí ty jiskry, co ti

planou v očích. Kdo byl ten muž, kterého jsem před chvíli viděl utíkat na kraji lesa?“

Sol obrátila pozornost zpátky k okolním statkům a udělala pár kroků z kopečku, aby je neviděli od domu. Tengel šel za ní.

„Byl to jeden zlý muž, Tengele. Říkal, že nás dva nechá zajmout a uvěznit za to, že jsme spřáhnutí s ďáblem.“

Tengelovi zbledla tvář. „Dobrý Bože! Opravdu, Sol? Vlastně mě to ani nepřekvapuje – vzhledem k mým léčivým silám a tvé lehkomyšlnosti. Ale kdo by nás tak moc chtěl zničit? ... Kdo to byl? Mistr Johan?“

„Ne, kostelník.“

„Aha, ten. To je protivný chlap, takový pokrytec. Už proto bude hodně nebezpečný.“

Sol se zatvářila jako nevinátka a pokračovala: „Říkal něco strašně divného, Tengele. Něco, čemu jsem nerozuměla... že bych na něj měla být hodná a měla... spolupracovat? ...a že mě pak uchrání před hranicí. Pak mě chytil těma hnusnýma, kostnatýma rukama. Proč to udělal, Tengele?“

Její pěstoun se zhluboka nadechl a vykřikl: „Cože?“ Stěží se zmohl na slovo. „Co že provedl? Udělal ještě něco?“

„Ne,“ odpověděla Sol lhostejně. „Řekla jsem mu, že je ošklivý a hloupý a že jdu pryč.“

Tengelovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval.

„Dobrý Bože, co budeme dělat?“ zašeptal. „Co budeme dělat, Sol? Jsme ve velkém nebezpečí, ty a já. Budeme se zase muset odstěhovat? Opustit Lipovou alej, kterou jsme si všichni tolik zamilovali?“

„Neboj se,“ uklidnila ho Sol bezstarostně. „Daleko se nedostane.“

Tengelova tvář znovu změnila barvu – tentokrát na světle šedou. „Sol!“ zašeptal. „Co jsi to udělala?“

Pokrčila rameny. „Myslela jsem na Silje, na svoje sourozence a na tebe – na nás všechny.“

Chytil ji a divoce s ní zatřásl. „Co jsi to udělala, Sol?“ Zařval a skoro se zajíkal. „Odpověz mi! Byl to... jeden z Haniných trnů smrti? Máš nějaký?“

„Au! To bolí!“

Pustil ji a ona si narovnala blůzu kolem ramen.

„Ano, jeden mám.“

Tengel se nadechl a zasípal.

„Utíkej za ním! Hned, okamžitě! Běž, proboha!“

Nikdy se k ní nechoval tak hrubě, ale strachem a zoufalstvím byl celý bez sebe. Sol klidně pohlédla do otevřené krajiny k místu, kde v dálce viděla kostelníka, jak se blíží k stromy lemované cestě vedoucí do kostela.

„Je příliš pozdě.“ Tengel jí špatně rozuměl, jako by byla v transu.

Podíval se stejným směrem. Viděl kostelníka, jak se podivně potácí, chytl se nejdřív jedné břízy a pak další ve

snaze dostat se ke zdi hřbitova. Pak upadl – a zůstal nehybně ležet.

„Ach, Ježíši Kriste!“ zašeptal Tengel a zakryl si tvář rukama. Klesl na zem, protože ho v tu chvíli nohy neudržely.

„Mohl nás zabít,“ prohlásila Sol nevěnně. „Co by se pak stalo se Silje?... A s Liv... A s Arem? Byl to zlý muž, Tengele.“

Místo odpovědi jenom zasténal. Sol čekala. Nakonec se zeptal: „To proto jsi vypadala tak... *spokojeně*?“

„Ne, ne. Tohle byl jenom takový bezvýznamný nápad.“

„Co?“

„Nedělej si s tím starosti. O nic nešlo.“

Tengel se nedokázal pohnout. Cítil se poražený, smetený jakousi neviditelnou silou.

„Nikdo ho neviděl, jak odsud jde.“ utěšovala ho, jako by mluvila o nějaké dětské lumpárně. „Budeme v naprostém bezpečí. Pojď, jdeme domů!“

Teprve v tu chvíli se Tengel probral ze svého omámení. A po tolika dlouhých letech, kdy potlačoval svoje mimořádné síly, jim dovolil, aby je probudila zlost a smutek, které teď prožíval.

Vstal. „Sol.“ To slovo řekl s až děsivým klidem.

Otočila se a podívala se na něj. Jeho pohled z ní okamžitě vysál všechnu sebevládu.

Stál před ní, ale nebyl to ten Tengel, kterého znala.

Viděla přízrak z hlubin, který divoce cenil zuby, měl rozšířené nozdry a jeho oči... z jeho očí se jí točila hlava.

„Dej mi ten košík,“ zašeptal.

Ještě pevněji přitáhla košík k sobě, odhodlaná bránit ho za každou cenu.

„Ne! To jsou moje osobní věci. Hanna je chtěla dát jenom mně a naučila mě, které byliny sbírat a jak je používat. Moc by ji nepotěšilo, kdyby...“

Sol zmlkla. Začala mít divný pocit, jako by všechno kolem, kromě Tengellovy děsivé tváře a těch pronikavých očí, zahalila šedá mlha. Natáhl ruku, aby ji přinutil vydat mu košík. Zasáhla ji síla větší než cokoli, co kdy Sol zažila.

Vždycky si myslela, že má větší moc než Tengel – teď si uvědomila, jak moc se mýlila. Její tělo se kymácelo sem a tam a působením neznámé síly mu koš pokorně podala.

„To není všechno,“ oznámil jí Tengel, aniž by do koše nahlédl. I jeho hlas byl jiný – drsný a nepříjemný – jako hlas nějaké nadpřirozené bytosti. „Jistě máš spoustu věcí, pravděpodobně většinu, doma. Dáš mi je všechny – nesmíš přede mnou nic schovat.“

Sol bázně přikývla. Naprosto se mu podvolila.

„Vím, co si myslíš,“ prohlásil Tengel, když k ní přiblížil téměř nepoznatelnou tvář. „Myslíš si, že si nasbíráš nové byliny. Pokud to zkusíš, zabiji tě... A ty víš, že to dokážu. Jsi nebezpečný člověk, Sol, a já před tebou musím svět ochránit.“

Také víš, že nemáš sílu vzít mi můj život, protože dokážu vycítit tvoje nejnítěnější myšlenky.“

Věděla, že mluví pravdu. Začalo ji opouštět sebevědomí a vzpurnost a rozplakala se.

„Myslela jsem to dobře, tatí,“ vzlykala. „Chtěla jsem vás jen všechny uchránit před tím podlým člověkem.“

Tengelův hněv polevil a jeho tvář znovu nabyla lidské rysy. Položil košík na zem a roztáhl ruce. Sol se mu vrhla do náručí a hlasitě naříkala.

„Už to nikdy nedělej, tatí,“ žadonila. „Prosím... už to nikdy nedělej! Nemohla jsem to snést... bylo to tak hrozné!“

Tengel měl také slzy na krajíčku, když ji držel a pomalu hladil po vlasech.

„Sol, Sol... moje milované, ale zakleté dítě... co s tebou budeme dělat? Tolik bych si přál, aby na tebe Silje byla hrdá a měla tě ráda. Nezapomínej, že jsi *moje* neter a mám tě stejně rád jako každého z blízké rodiny... vždycky jsi byla jako mé vlastní dítě. Ale Silje se o tebe vůbec nemusí starat. Dělal to jen z dobroty a lásky. Nechci, abys ji zklamala.“

Sol stále hlasitě plakala. Oslovila ho jako tátu, což dělala vždycky, když byla velmi rozrušená.

„Já se tolik snažím být hodná, tatí. Opravdu moc. Tolik jsem chtěla dělat správné věci, ale je mnohem zábavnější... uspokojivější... být zlobivá.“

„Já vím, maličká. To je prokletí našeho rodu.“

„Jestli mi vezmeš Hanniny poklady, pak mi vezmeš i můj život.“

„Tvůj život? Ne, to určitě ne... Ale...“

Tengel utichl a konečně mu došlo, co měl udělat už před mnoha lety. Odtáhl ji od sebe a pohlédl do těch neskutečně nevinných uplakaných očí.

„Sol, byl jsem takový hlupák! Samozřejmě, že existuje řešení!“

„Jak to myslíš?“

Cítil se plný inspirace a do očí se mu vrátila hřejivá jiskra.

„Víš, že jsem unavený, skoro vyčerpaný, z léčení těch nešťastníků, kteří ke mně přicházejí pro útěchu. Někdy se bojím, jak dlouho to ještě vydržím. Ale ty toho nemáš moc na práci, že? V domě nám pomáhají služky a Charlotte už tě nemá co naučit – takže teď máš až příliš času na své nebezpečné hry.“

„Ano, to je pravda,“ připustila.

„Sol, chtěla bys mi pomáhat? Jsi ještě mladá, ale... vím, že bys to dokázala – i když možná nemáš léčivé ruce jako já. Ale spoustu věcí umíš mnohem líp – umíš míchat masti a léčivé nápoje stejně dobře, jako kterákoli čarodějnice.“

Sol se začala usmívat. „Můžu? Opravdu?“

„A používat svoje síly ve službách dobra? Nic by mě nepotěšilo víc!“

Radostí se jí zatočila hlava. „Ach, tolik toho umím! Budu využívat svoje byliny... A pokud bude pro někoho lepší, aby ukončil svůj život, dohlédnu na to také.“

„Ne!“ vykřikl zoufale Tengel „Ty máš životy zachraňovat, ne je ničit.“

„Nechápu, proč by to tak mělo být,“ namítla popuzeně. „Pokud se lidé stanou břemenem sobě a ostatním, pak by určitě bylo lepší, aby zemřeli, ne?“

Tengel se otočil a odcházel. „Zapomeň na to, Sol! Zapomeň na to! Tohle nebude fungovat.“

Utíkala za ním a sepnula ruce v úpěnlivé prosbě. „Ne, Tengele, prosím! Slibuji, přísahám! Na všechno, co je mi drahé, že neukončím lidský život, slibuji! Budu dělat všechno, co umím, abych je zachraňovala – ale prosím, nech mě pracovat po svém.“

Tengel si povzdechl. „Nevidím jinou cestu. Nemohu tě předat inkvizici, i když by to bylo správné. To bych nikdy nedokázal. Ale musíš mi dát všechny své smrtící léky!“

Zaváhala.

„Všechny, Sol! Jsi ještě dítě a nedokážeš posoudit dosah svých sil. Vráť ti je, až ti bude – řekněme – dvacet let.“

„Ale to je ještě víc než pět let!“

„Musí to tak být. To je jediný způsob, jak tě mohu ochránit.“

S povzdechem tak hlubokým, jako by vyšel ze samotných hlubin země, se vzdala.

„Jak si přeješ.“

Vydali se domů.

Tengel se zasmál. „Kromě toho mi můžeš pomáhat i jinak, pokud chceš být mou malou spolupracovnicí. Někdy se může jednat o poněkud choulostivé případy, když jisté urozenější dámy vyhledají moje služby.“

„Proč?“

„No, pacient vzhlíží ke svému lékaři... a často, velmi často, ženy zjistí, že k němu chovají nežádoucí city... jakousi směsicí obdivu a vášně. Možná je to jejich potřeba nechat se ovládat. To může být docela nepříjemné.“

Sol se začala smát na celé kolo.

„Chceš říct, že se do tebe zamiluji?“

„Tak něco,“ odpověděl váhavě. „Proto by mi moc pomohlo, kdybys mohla být se mnou, když je navštěvuji v jejich ložnicích a budoárech. Mohl by se zmírnit jejich zájem.“

Sol se velmi pobavila – Tengel už o něco méně. Vždycky se děsil, když měl jít na návštěvu k nějaké pacientce, protože si dobře pamatoval zkoumavé pohledy, noční košilky, které „náhodou“ sklouzly z ramene, a drobné ruce, které se sunuly po jeho paži...

„Vzrušují tě?“ zajímala se Sol.

Tengel se zamračil. „Vzrušují? To je slovo, které bych od tebe nečekal, Sol!“ napomenul ji. „To určitě ne. Prostě se jenom kvůli nim cítím trapně a mám zlost, protože mi svým

chováním jenom ztěžují práci. Musím být velmi taktní, abych se z té choulostivé situace vykroutil a přitom je neurazil. Prostě nemám čas a energii nazbyt.“

„Můj ubohý tatínku,“ podotkla Sol konejšivým hlasem, když ho chytla za ruku. „Budu tě chránit před těmi úpornými ženskými, ale já jim moc dobře rozumím! Navzdory svým ošklivým rysům zřejmě vypadáš celkem přitažlivě.“

Kromě Sol s ním nikdy nikdo takhle nemluvil. Ale on věděl, že má pravdu. Jedna z těch žen, které neměly nic na práci a které své dny naplňovaly sněním, mu přímo řekla: „Pane Tengele, vyzařujete smyslnost divokého zvířete, které si hledá druhu. A díky těm vašim d'ábelským rysům vypadáte velmi nebezpečně! A tudíž nepřístupně... a jak víte... zakázané ovoce...“

Tenkrát Tengel cítil jenom odpor a nechuť. Bylo pro něj těžké zůstat zdvořilý.

„Víš o tom Silje?“

„Ne. Nechtěl bych, aby si dělala starost – a kromě toho by mě nikdy ani nenapadlo být jí nevěrný. Přesto bude dobře, když budeš chodit se mnou – moc mě to potěší.“

„A mě také,“ odpověděla.

„Sol, vím, že se ti dneska stalo ještě něco. Cítil jsem to, jakmile jsme se potkali – byl to pocit tak silný, že jsi ho stěží dokázala ovládnout.“

Ušklíbla se. „Ano, ale to nebylo nic špatného, Tengele. Prožila jsem pocit štěstí, ale víc ti o tom nechci říct.“

Tengel na ni pohlédł úkosem, ale ani v těch
nejdivočejších snech by ho nenapadlo, co má ve skutečnosti
za sebou. V jeho očích byla Sol stále jenom dítě.

KAPITOLA 13

Nebezpečí, které pro ně představoval kostelník, zažehnala Sol krajním způsobem.

Ale skutečná hrozba přetrvávala.

Silje a děti byli až příliš dobrosrdeční, aby uvěřili, že by se do jejich domu dokázal vetřít někdo se zlými úmysly. I když mnohokrát viděli důkaz opaku, i nadále věřili, že lidé jsou v zásadě dobří. Tengel a Silje učili své děti ohleduplnosti k druhým – to bylo jejich nejdůležitější poselství. Měla by je vést a spojovat láska.

Přesto měli Tengel, a o něco méně i Sol, vážné výhrady vůči hostu, který žil pod jejich střechou.

Mistr Johan sedával ve velkých halách a posílal své oběti, nevinné i vinné, umírat na skřipec, upálit na hranici a na to nejhorší mučení. Rozhodně však nebyl zvyklý takhle se trmácet po lese.

Cítil se špatně. Tentokrát asi opravdu onemocněl. Byl si jistý, že zemře. Když se vrátil ze svých toulek po lese, kde

strávil půl dne hledáním Sol, malý Are na něj zvědavě pohlédl.

„Skutečně jste přišel ze Sognu pěšky přes hory?“ zeptal se ho chlapec bezelstným hláskem. „Vyšel jste jen ten malý svah za domem a funíte jako staré měchy.“

Mistr Johan nevěděl, co říct – hluboce ho uráželo, že by měl někdo takhle zpochybňovat bezúhonnost muže zákona. Považoval sám sebe za nástroj Boží – za nástroj jeho hněvu.

Silje ho přišla zachránit. „Měl by ses ke starším chovat uctivě, Are! Kdy už se to naučíš? A musíš pochopit, že mistr Johan je vyčerpaný z dlouhé cesty bez jídla a že bude trvat několik dní, než se zase bude cítit dobře. Prožil jste dnes v lese hezký den, mistře Johane?“

„Cože? Ó ano, jistě!“

Popravdě, neviděl v lese vůbec nic. Hledal Sol, a jak den ubíhal, začínal být čím dál víc rozzlobený. Jakmile zjistil, že není na svém obvyklém místě u potoka, začal se bezcílně potulovat sem a tam po otevřených polích, než zase z ničeho nic vběhl zpátky mezi stromy, kde ji rozčileně hledal a pobíhal sem a tam jako rozzuřený býk. Brzy uvidí, kdo je tady pánem! Ta malá běhna se bude třást a trpět – zlomí ji svým nejdokonalejším a nejdůmyslnějším mučením a ona bude litovat, že se před ním kdy skrývala. Ona...

„Tady jsou, Tengel a Sol právě přišli spolu!“ zvolala šťastně Silje.

Mistr Johan cítil, jak se mu uvolnila napjatá ramena. Najednou si uvědomil, jak jasný a krásný dnešní den byl – až do této chvíle si toho nevšiml!

Teď už zase ležel v posteli s vážnou nemocí na prsou. Po podkroví se rozléhal jeho řezavý, chraplavý kašel. Navzdory svojí smůle však musel připustit, že se tu cítí velmi pohodlně.

Hlavním důvodem jeho spokojenosti byla pozornost, které se mu dostávalo od polepšené, dobrosrdečné Sol. Ta mu teď poskytovala tu nejlepší péči. Dala mu povzbuzující vývar (*téměř jistě nějaký čarodějný nápoj a tak to také nahlásím*) a ujistila se, že má urovnané povlečení. Když mu její drobné hbité prstíky naklepávaly polštář nebo mu sklouzly pod záda, aby povytáhly prostěradlo, zahřály ho na znaveném, zdrženlivém těle. Sledoval každý její pohyb – všechno, co dělala a kde stála. Všiml si každíčkého náznaku, který by mohl odhalit, že je d'áblovou učednicí. To byl přirozeně jediný důvod, proč od ní nedokáže odtrhnout oči, ujišťoval sám sebe. Nesmí si zapomenout zapsat všechno, co viděl. Ty žlutozelené, jakoby kočičí oči, svůdné křivky, které se vyvinuly tak časně – její boky, prsa, pas, který byl tak neuvěřitelně útlý, že uvažoval, jestli by ho objal dlaněmi...

Toho dne mu zapomněla narovnat polštářek. Mistr Johan otevřel pusou, aby ji zavolal zpátky, ale zarazil se dřív, než to udělal.

Na co to myslíš? On je přece budoucí velmistr inkvizice!

Slyšel o smrti toho puntičkářského kostelníka. Prý měl po těle ošklivé boláky a selhalo mu srdce... No, takové věci se stávají. Johan rozhodně nebude truchlit pro jeho odchod, byl to jen takový hloupý vesničan!

Sáhl si na paži. Prohlédl si jí víc zblízka. Byla teď poněkud tlustší a cítil, že i tvář se mu trochu zakulatila. V tomhle domě mu podávají samé dobré jídlo a Johan si myslel, že by ho neměl svému vyhublému tělu odpírat zvláště teď, když na tom byl tak špatně. Také ho do jídla nutili, takže to nebyla jeho chyba – soud mu to nebude moci vyčítat – to rozhodně ne! Jak by člověk mohl odmítnout a ranit tak city takových starostlivých lidí? Ale to bude muset přestat, okamžitě! Nemůže se vrátit a vypadat jako vypasené prase! Přestane se přejídat – a to bez odkladu!

Ale nejdřív dojí tuhle placku a ten veliký kus sýra. Neměl by je nechávat na talíři – to by bylo tak nevychované! Bude se muset obětovat... Chléb byl výborný, a aby se mu lépe polykal, zapil ho džbánkem piva. Ach! Skvělé! Samozřejmě přidá jednu rychlou motlitbu k Bohu, za obžerství...

Do podkrovního pokoje znovu vešel Tengel. Tak tady ho máme, čaroděje. Satan je mi svědkem – ne, chtěl jsem říct, Bůh stojí při mně. Odpust mi, Pane, odpust mi! Za to mohou všechny tyhle neobvyklé léky. A ty ruce, které se dotýkají jeho vychrtlé hrudi – tak dokonale hřejí! Ach, ne! Už zase říká nesmysly! Na čarodějnictví není nic zbožného!

Nechtěl si to připustit, ale tohohle démona se bál. Co to dělá? Copak ho dnes nebude léčit svýma rukama? Ne! Sedá si, aby si s ním promluvil.

Johan cítil zklamání, že ho Tengel neléčí jako obvykle, ale raději nic neříkal.

Tengel na Johana zamyšleně pohlédl; jeho děsivé rysy teď roztály díky soucitnému výrazu v očích.

„Jak se dnes cítíte? Myslím, že už vypadáte lépe.“

Johan nerad musel připustit, že už se opravdu cítí líp.

„Pak si myslím, že byste měl dnes odpoledne vstát. Zítra si zase dostatečně odpočinete a další den budete moci pokračovat ve své dlouho odkládané cestě do Akershusu.“

Mistr Johan přikývl a nebyl si jistý, zda mu tahle slova ulevila tak, jak by měla. Týden, který na vyšetřování dostal, uběhl už před pár dny, ale kdyby jako důvod uvedl svou nenadálou nemoc – která ho samozřejmě ohrožovala na životě – pravděpodobně bude ušetřený hněvu vrchního soudce. Potřeboval trochu zhubnout, aby vypadal dostatečně vyhladověle a vyčerpaně, až stane před těmi mocnými.

Podá jim skvělou zprávu. Všechno sepíše až cestou, aby ho tady nikdo nemohl při tom vidět. Ach, Bože! Je tady tolik důkazů. Odpověď na každou otázku z jeho seznamu zní ono!

Dokonce objevil ještě jednu čarodějnici! Paní Silje! Maluje obrazy na látku! Zbožné a hříšné obrazy, jeden za druhým! A přitom to je... žena! Slyšel snad někdy někdo něco takového? Všichni věděli, že ženy neumí malovat, ale

ona ano! Tyhle obrazy byly jako živé: postavy jako by právě měly vejít do pokoje. Její malby byly lepší než obrazy mužů – a to se nesmí tolerovat! Satanovo dílo – Satanovo zlo a nic jiného!

Když tak mistr Johan ležel a uvažoval o tom, začínal pociťovat vzrušení. Žila tu také ta malá dívka, o které skoro nic nevěděl. Jmenovala se Liv a měla zrzavé vlasy. Vlasy téhle barvy byly jedním ze znamení, která inkvizitorům obvykle připadala podezřelá. Uvěznili kvůli tomuhle důkazu spoustu čarodějnic. A ta dívka toho tolik zná! Přesně věděla, kde leží Sogn, mluví latinsky a umí počítat tak dobře, že dokonce ani on by jí nestačil... a...

Začala se mu točit hlava. Ďábel ho obklopoval, kam se podíval. Chytil se do pasti v čarodějnickém doupěti.

Těmi nejhoršími jsou samozřejmě Tengel a Sol. Tyhle dva musí zahubit co nejdříve!

Celou rodinu budou muset zničit, aby její zlo neposkvrnilo zemi.

Tak proč se, navzdory svému úspěchu, cítil tak nešťastný? Nejspíš se přejedl – jeho žaludek se bouřil proti přemíře dobrého a tučného jídla – to ta placka a sýr; byl tak zmatený a točila se mu hlava! Nikde se k němu nechovali tak přátelsky, laskavě a s takovou péčí jako v tomto domě! Ale celé je to klam – Satanovo mámení!

Věděl moc dobře, že rozmrzlost mu nezpůsobil chléb, ale i tak na něj namířil veškerou zlost. Tohle všechno se mu

honilo hlavou, zatímco se snažil soustředit na Tengelova slova.

„Chovala se Sol tak, jak jste čekal?“

Chovala? Jaké chování tím myslíš? Ne, tím jistě nic nemyslel!

„Skvěle, děkuji!“

Tengel se zasmál.

„Víte, mistře Johane – mám pocit, že vám tohle můžu říct, protože jste se stal přítelem naší rodiny – dělali jsme si o tohle dítě starost, ale zdá se, že naše obavy byly zbytečné.“

„Skutečně?“

Tengel se rozhodl velmi zariskovat. Stejně už se všechno pokazilo, protože tenhle muž o nich věděl příliš mnoho, a pokud se rozhodne je udat, pak jsou ztraceni. Ani v duchu Tengela nenapadlo, že by mu ublížil. Zda jim neublíží, bude záviset jen na jeho odvaze a oddanosti.

„No, ano. Dělali jsme si starost, že zdělila jisté rodové zatížení. Ale stala se z ní ta nejlepší a nejchytřejší pomocnice, jakou jsem si mohl přát. Ke všem mým pacientům se chová skvěle.“

Copak ona se stará i o ostatní? Johana se zmocnil neoprávněný pocit žárlivosti.

„A samozřejmě jsme se hodně báli té kletby,“ pokračoval Tengel.

Mistr Johan skoro vyskočil z postele.

„Kletby?“

„Ano. Jak Sol, tak já jsme se s ní narodili. Liv a Are byli také v ohrožení, ale oni byli ušetřeni. Měl jsem těžký život, mistře Johane. Toužit po tom, abyste byl jako ostatní, je velmi těžké břemeno! Moje dětství bylo tak těžké, že se mi nechce vám ho popisovat. To dokáže pochopit jenom někdo, kdo si něco podobného vytrpěl. Mnohokrát jsem přemýšlel o tom, že bych ukončil svůj prokletý život, ale jak příliš dobře víte, mistře Johane, je to hřích – vzít si vlastní život. A pak jsem potkal Silje. Ta mi přinesla tolik lásky. Jistě jsem ten nejšťastnější muž v celém Norsku, mistře Johane, protože po temné noci je den vždycky jasnější, že? Ale vždycky to byla Sol, o koho jsem se bál, ale teď už je na tom líp.“

„Mluvil jste o nějaké kletbě?“

„Ano. Chcete o ní slyšet víc?“

„Ano. Jistě.“ *Tahle nelidská bytost, která před ním seděla se smutným pohledem, nikdy nemohla tušit, jak moc toužil slyšet víc...*

Tengel se odmlčel. Pak přikývl na souhlas a začal.

„Když na počátku věků... No, možná ne tak dávno, ale před několika sty lety žil muž jménem Tengel Prokletý.“

„Prokletý?“ zvolal Johan, než se rychle vzpamatoval.

„Ano, zaslechl jste něco o Prokletých?“

Mistr Johan o nich slyšel. Jeden muž z Trøndelagu cestoval po Dánsku a vychloubal se, jak pomohl vyhladit celé údolí obydlené čarodějnicemi a kouzelníky.

„Ne!“ odpověděl.

„Tak tenhle Tengel Prokletý byl velmi zlý člověk. Říká se, že svou duši zaprodal ďáblu výměnou za šťastný a bohatý život. Někteří z jeho potomků jsou předurčení k tomu, aby zdělili jeho zlé síly a neobvyklé schopnosti potřebné pro plnění satanových přání. Věříte tomu?“

Johan mlčky přikývl, ale uvnitř se celý tetelil vzrušením. Tohle bude něco pro soud! Prokletí. Ti zatracení vyvrhelové!

„Tedy ne že bych tomu ďábelskému příběhu věřil,“ prohlásil Tengel. „Není však pochyb, že můj předek měl v sobě kus zla, které předal některým z nás. Podívejte se na nás! Já patřím k těm poznamenaným, stejně jako moje neter Sol. Celý svůj život jsem se snažil bránit zlu v sobě a využívat svoje síly pro dobro. Drahý Bože: kdybys věděl, kolik těžkých, prázdných dní jsem zažil! Silje a já jsme se snažili ze Sol vychovat dobrého člověka, ale bylo to těžké, protože ona nedokáže pochopit rozdíl mezi správným a špatným – mezi dobrem a zlem. Až dosud – než jste přijel – jsem nevěděl, kolik dobroty v ní je. Je to báječná dívka, mistře Johane, která se usilovně snaží přemoci zlo ve svém nitru.“

Johan se ho chytře zeptal: „Ale vy určitě nejste jediní potomci toho ďábelského muže?“

„Ano, jsme. Víte, vojáci místodržitele zabili všechny ostatní. Nám se podařilo uprchnout přes hory a nikdo neví, že jsme přežili. Tedy kromě těch dvou dam v Gråstensholmu a jejich malého chlapce. Ten s námi podstoupil těžkou cestu

přes hory z Údolí Prokletých. A vědí o nás ještě čtyři staří lidé, kteří žijí v Trøndelagu, ale ti to nikomu neřeknou. A teď vy, mistře Johane. Za těch posledních pár dní jste skoro jako člen naší rodiny, proto vám bezmezně věříme. Sol vás má velmi ráda a dělá si starost o vaše zdraví.“

Mistr Johan polkl. Tolik ho bolel žaludek, že se mu dělalo na zvracení.

Inkviziční soud... upálení... napínavý příběh... pocta a uznání! Vzdá hold Bohu!

Bude to vítězství! Velkolepé vítězství!

„Věřte mi, mistře Johane, když říkám, že jsem se velmi snažil napravit tu hrůzu, která mě postihla při narození. Vždycky jsem se snažil být laskavý k druhým. Jenom si přeji, abych poznal, zda jsem uspěl...“

Všechny ty úžasné mučicí nástroje... způsobující tu nejhorší bolest... Tengelův hlas k němu doléhal jakoby z velké dálky.

„Co se děje, mistře Johane? Necítíte se dobře?“

Jeho pacient něco nejasně zamumlal. Tengel usoudil, že se ho snaží utěšit. Než vyšel z místnosti, otočil se a viděl, jak jeho tvář opouští zelená barva.

Když zavřel dveře, stál Tengel chvíli se zavřenýma očima a cítil se naprosto vyčerpaný. Podařilo se mu to, co chtěl? Udělal správně, že všechno prozradil? Otevřel oči a uviděl Sol, jak k němu tázavě vzhlíží. Položil jí ruce na útlá ramena a odvedl ji dolů.

„Co se děje, Tengele?“

Skousl ret. „Nevím, kdo tenhle muž je, Sol. Myslím tím mistra Johana. Ale je na něm něco divného... Něco, co jsem cítil už od okamžiku, kdy přijel. Víš, že si takových věcí všímám, že?“

Sol přikývla.

Dorazili pod schodiště a pokračovali na dvůr, ven z domu. Vzduch byl chladný a nebe zatažené – pěkné letní počasí je pro ten den opustilo.

„Něco je tady v nepořádku,“ pokračoval Tengel, „a proto jsem se rozhodl zvolit přátelskou cestu. Dovolával jsem se lepší stránky jeho osobnosti a vyprávěl mu o břemeni, které s sebou neseme.“

„A pokud nemá žádnou lepší stránku?“

Tengel se smutným úsměvem odpověděl: „Nezbývá nám než doufat, Sol.“

Sol na něj vroucně pohlédla.

„Věřím, že jsi udělal dobře, tati. Cítím, že všechno dopadne dobře.“

„Tím si nejsem tak jistý,“ povzdechl si. „Kdo myslíš, že to může být?“

„Hmm, kdo ví? Ten hrozný kostelník naznačoval něco, co mohlo být varování. Že bychom si neměli být tak jistí sami sebou – nebo něco takového. Myslela jsem si, že mluví o sobě, ale když teď o tom přemýšlím, možná myslel někoho jiného.“

Tengel jí sevřel ramena. „Milostivý Bože, Sol! Co budeme dělat!“

„Budeme pokračovat v tom, co jsme začali,“ odpověděla klidně. „Já se v něm také budu snažit probudit jeho lepší já. A neboj se,“ usmála se, „už vím, jak na to!“

„To je dobře. Dělej, co umíš, Sol.“

Sklopila oči. „Budu se moc snažit. Ted’ už jsem hodná dívka.“

„Já vím, že jsi. Jsi velmi nápaditá. Když si takhle povedeš dál, všechno s námi dobře dopadne!“

Přišel čas se rozloučit. Johan, oblečený ve svém světlehnědém plášti, stál připravený k odchodu.

Dvě mladší děti ho objaly na rozloučenou tak pevně, že ho ještě bolelo za krkem. Silje mu dala košík plný jídla a teplé šaty. V očích měla slzy, když mu přála hodně štěstí.

Tengel mu podal mohutnou ruku a důvěřivě mu pohlédl do očí.

„Určitě si vezměte ten lék, jak jsem vám říkal! Pamatujte, že máte chatrné zdraví, mistře Johane! Děkuji, že jste navštívil náš prostý domov, bylo nám velkým potěšením vás tu mít!“

„Mně také,“ zamumlal, i když se mu ta slova těžko říkala. „Přijměte můj vřelý dík za všechno to... jídlo.“

Tengel mu podal malý kousek stříbra.

„Vezměte si tohle – a mějte to stále při sobě. Je to amulet, který vás bude chránit proti všemu zlému.“ Tengel se zasmál a dodal: „Skutečná kouzla! Má všechny možné tajné síly – ale věřím, že funguje.“

Jenom s nepatrným zaváháním si stříbro Johan vzal. Konečně důkaz! Právě ta věc, kterou hledal. Dokonalý důkaz a teď je jeho!

Cítil, že se na něj dívá Sol. V jejích očích byla zvláštní, planoucí záře, která jako by ho o něco žádala. Takové úžasné, překrásné oči...

Poněkud nečekaně se mu vrhla kolem krku a přitiskla se k němu. V tu chvíli se chovala znovu jako dítě, ale Johan, který ji vnímal také jako mladou ženu, si nemohl pomoci a objal ji trochu těsněji, než se hodilo. Oči se mu zalily slzami.

Naposledy na něj pohlédla. V tom pohledu se zračil silný zármutek a nekonečná lítost. Vnímal její pocity a těžko se mu dýchalo – sevřelo se mu srdce a měl velmi stísněný pocit. Pak se s nimi najednou spěšně rozloučil a odešel.

Vozka z Gråstensholmu ho odvezl až na předměstí, ale mistr Johan nejel rovnou do Akershusu. Počkal, až vůz zmizí z dohledu, a vešel do první hospody, na kterou narazil. Požádal o psací potřeby a zatímco pil sklenici vína, seděl, zíral na svůj seznam a připravoval se zapsat odpovědi. Amulet jako by ho pátil v kapse.

Dlouho seděl a přemýšlel. Břicho mu celou dobu svíraly bolesti. Ze sklenice vína už byla láhev, ale přesto se na papíře před ním neobjevila žádná nová slova.

Jako by ho všude kolem obklopovaly hluboké tůně smutku a beznaděje. Volaly ho k sobě a přitahovaly, stahovaly ho dolů, hloub a hloub, a svíraly ho drápy neovladatelného zármutku.

Před očima mu přelétly tváře – nevinné obličejové dětí – čistý obraz paní domu. Schoulené postavy stojící na schodech, jak mu mávají na rozloučenou. Nezvykle šťastná rodina – a pohanská! Vytáhl z kapsy amulet. Tohle bylo ďáblové dílo a stačilo na to, aby je všechny usvědčil. Ó ano, dokázal by usvědčit ty posly ďábla – věděl, co by měl dělat – a v jeho kruzích by si ho velice cenili za přísné a neústupné jednání...

U vedlejšího stolu seděli dva muži zabraní do hlasitého hovoru. Chvilí je napůl ucha poslouchal a matně si uvědomil, že jeden z těch hlasů zná. Začal poslouchat soustředěněji, protože se bavili o něčem, co mu bylo důvěrně známé.

„Ano, byl to jeden z pomahačů inkvizice! ... Nařídil pro tu ženu strašný trest.“

„Jak ji usvědčili?“

„Udala ji sousedova žena. Krávy přestaly dávat mléko.“

„Tak to je dostatečný důkaz! A jaký dostala trest?“

„Mučení vodou.“

Johan se lekl. Často nařizoval použití této techniky – byla to jeho oblíbená mučící metoda. Do úst odsouzence se strčil trychtýř a nalévala se do něj voda. Ten člověk pak musel vodu polykat a polykat a neměl jinou možnost... a ta obrovská vědra vody...

Johanovi přeběhl mráz po zádech.

Znovu pocítil vábení hlubin, které mu působily závrať a přitahovaly ho...

Soliny oči. Tak smutné – a vábivé.

Vítězství. Pocta!

Nicota.

Všechno bylo pryč. V duši cítil naprostou prázdnotu.

Znovu se za ním ozval hlas. „V plamenech zůstala dlouho naživu. Byl to tedy pohled...“

Johanovi se začínala čím dál víc točit hlava.

Najednou popadl pero a na všechny otázky odpověděl Ne. Tolik tlačil na hrot, že ho skoro zlomil. Pod seznam dodal: *„Nenalezl jsem žádné známky toho, že by kterákoli osoba v domě někdy provozovala čarodějnictví. Naléhavě mě volají do Dánska a musím okamžitě odjet.“*

Odešel tiše od stolu, aby ho muži neviděli, zaplatil za víno, a když se objevil venku, zavolal na mladíka na dvorku.

„Hej! Chci, abys tenhle dopis odnesl vrchnímu soudci inkvizičního soudu. Je to velmi důležité a dobře ti zaplatím. Počkat... Měl by sis vzít i tenhle amulet. Je ze stříbra a má moc tě chránit před vším zlým.“

Chlapec si velice rád vzal jak kouzelný amulet, tak minci. Slíbil na svou duši, že celou věc okamžitě zařídí.

Mistr Johan si unaveně povzdechl a opustil město. Košík s jídlem a šaty dal chudému žebrákovi u silnice, pak sešel z cesty a vyrazil přes divokou krajinu směrem k fjordu.

Zastavil se na okraji vysokého útesu a pohlédl do vody. Přímo pod ním se vlny tříštily o skály na úpatí útesu. Hlubiny ho vábily a volaly k sobě!

Johan se pomodlil a požádal Boha o slitování nad svou trýzněnou duší.

Pak skočil z útesu.

Smrt nastala rychle a mnoho přitom necítil.

Mladý Klaus se také modlil na kolenou v seníku státního žalobce. Prosil a prosil, znovu a znovu opakoval: „Bože, pomoz mi, pomoz mi. Přijdou si pro mě! Ona to řekne – ona to určitě někomu řekne ~ a oni si pro mě přijdou. Prosím, Bože, skryj mě! Nechtěl jsem jí nic udělat – raději jsem ji měl zabít Bože. Uškrtni ji! Ach ne, tak jsem to nemyslel – nemohl bych nikoho zabít, to přece víš, Pane, dokonce ani mouchu. Pomoz mi! Co budu dělat, když mám teď zničený život? Už nikdy nepoznám štěstí!“

Někdo na něj zavolal a on vykřikl a vyskočil.

„Jdou si pro mě – kam se schovám? Já vím – lano – ovážu ho kolem trámu a oběsím se...“

Znovu se ozval hlas: „Dal jsi té kobyle ještě nějaké seno?“

Klaus si oddechl a cítil, jak se mu uvolnila ramena. Je zachráněný, aspoň pro tentokrát.

Ale co příště? Nebo potom? Nebo ještě potom?

Prožije život plný hrůzy.

Sol tančila.

Probudila se kolem půlnoci a viděla, že měsíc svítí tím chladným, zlatým světlem.

Potajmu vylezla z postele, ve které spala s Liv, a vyběhla na louku.

Oblečená v bílé košili a s vlasy rozpuštěnými na zádech připomínala malého elfa tančícího mezi květinami.

Nebylo to měsíční světlo, co ji vábilo, ale stíny, které vrhalo. V noci, v jejím světě, existovalo tolik vzrušujících věcí, které se skrývaly v hlubinách lesa. Tolik děsivých a úžasných stvoření, která by se mohla objevit – musela je jenom přivolat.

Ale ona to zatím neudělá: ještě ne. Ještě několik let ne. Dala slib.

A tak stála a natáhla paže k modrobílému světlu.

„Odpusť mi, Hanno! Víš, že je to jenom na čas. Na pár krátkých let. Pak, až vyrostu, budu zase sloužit tobě a našemu

Pánovi. Naučím se naše řemeslo, Hanno, a pak se setkám s Ním – stejně jako ty, na veliký čarodějnický Sabat.“

Zasmála se a znovu zatančila po louce – a pak se zastavila. „Samozřejmě to, co jsem udělala mistru Johanovi, se nepočítá,“ zašeptala do chladné noci. „Pamatuji si, jak si Silje s Tengelem šeptali, že když jsem byla malá, zařídila jsem, aby se jeden zlý chlapec řízl nožem. Vůbec mě to nepřekvapilo, protože jsem celou dobu věděla, že takové věci dokážu. A přesně to jsem udělala s mistrem Johanem. Ovlivnila jsem ho svou vůlí a přesvědčila ho, že je nešťastný a přemožený smrtelným zármutkem. Ne že bych si myslela, že je to potřeba – stejné už bylo po něm – i tak byl plný lítosti a výčitek svědomí. Ale přesto nebylo špatné ho trochu popostrčit. Neudělala jsem nic zakázaného, že ne, Hanno? Nepoužila jsem ani prášek, ani trn. Jenom jsem měla pocit, že jeho přítomnost na téhle zemi není žádoucí. Tomu samozřejmě rozumíš...“

Pak se znovu divoce roztančila, točila se dokola rychleji a rychleji a měla pocit, jako by se vznášela nad spícími květinami pokrytými rosou.

„Život je tak krásný,“ zašeptala. „Zanedlouho! Už budu čekat jen malou chvíličku.“

Sága Prokletých – Hon na čarodějnice

Margit Sandemová

Původní norské vydání vyšlo v roce 1982 pod titulem Sagaen om Isfolket u nakladatelství Bladkompaniet, Oslo, Norsko.

Poprvé vydalo v roce 2007 jako kapesní vydání nakladatelství Blanvalet z vydavatelské skupiny Random House GmbH Mnichov.

Copyright © by Margit Sandemo, 1982

Copyright © německé vydání 2007 – vydavatelská skupina

Random House GmbH Mnichov

Published by Agreement with Schibsted Forlag AS.

Coverart © hilden_design, Munich

Z anglického originálu *Icepeople 2* přeložila Mgr. Olga Zumrová.

Napsala Margit Sandemová

Redakční úprava Mgr. Marie Hošková

Jazyková korektura Mgr. Petra Blochová

Odpovědná redaktorka Ilona Sedláčková

Technická redaktorka Dana Sýkorová

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1620. publikaci, 1. vydání, 2008

Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Vytiskl Finidr, s. r. o., Český Těšín

České vydání © Fragment, s.r.o.

Translation © Mgr. Olga Zumrová, 2008

Text © Margit Sandemová, 2008,

Beletrie pro dospělé / Romány, povídky, novely / Fantasy / Edice Sága Prokletých
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN 978-80-253-0747-2 (1. vydání, 2008)

